

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
ของผู้เรียนเปียโนในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
เบ็ญจวรรณ เหมือนสุวรรณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
มีนาคม 2547
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐาน
ฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโนในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร. ปรินทิพ
กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : ปณิธิพิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์และ รองศาสตราจารย์เวรณี กริทอง

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้
เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร ปัจจัยที่ศึกษา
ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นของผู้เรียน บุคลิกภาพ ทักษะคิดต่อการเล่นเปียโน ลักษณะมุ่งอนาคต การ
สนับสนุนของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่าง
ผู้เรียนกับอาจารย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้เรียนเปียโนในสถาบันดนตรีเอกชน
กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 155 คน เป็นผู้เรียนชาย 49 คน ผู้เรียนหญิง 106 คน
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้
ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน
และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐาน
ชั้นสูง มี 7 ปัจจัย ได้แก่ อายุ (x_3) ระดับชั้นกลาง(เกรด 3 – เกรด 5) (x_5) บุคลิกภาพ (x_7) ทักษะคิด
ต่อการเล่นเปียโน (x_8) ลักษณะมุ่งอนาคต (x_9) ลักษณะทางกายภาพ (x_{11}) และสัมพันธภาพระหว่าง
ผู้เรียนกับอาจารย์ (x_{12}) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้น
สูง มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ระดับชั้นต้น (Initial-เกรด 2) (x_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงมี
3 ปัจจัย ได้แก่ เพศ ($x_1 - x_2$) การสนับสนุนของผู้ปกครอง(x_6)และ ความคาดหวังของผู้ปกครอง (x_{10})
4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ปัจจัยได้แก่ ทักษะคิดต่อการเล่นเปียโน (x_8) ซึ่งสามารถอธิบายความ
แปรปรวนของแรงจูงใจในการเล่นเปียโนได้ร้อยละ 88.60
5. สมการที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงได้
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่
 - 5.1 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ คือ
$$Y = .001 + .964 X_8$$
 - 5.2 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโน ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ
$$Z = .962 X_8$$

Benjawan Meunsuwan. (2004). *Factors Affecting on the Motivation for High Piano Learning Standard of Piano Students of Private Musical Institutes In Bangkok. Master thesis, M.Ed.(Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee :Dr. Pasana Chularut and Associated. Prof. Waythanee Greethong.*

The purpose of this research was to study factors affecting on the motivation for high piano learning standard of piano students of private musical institutes in Bangkok in academic year 2003. These factors were students' gender, age, learning level, personality, attitude towards play the piano, future orientation, parents' learning support and expectation, physical environment and interpersonal between students and teachers. The samples were 155 piano students ; 49 males and 106 females. The instrument was factor affecting on the motivation for high piano learning standard of piano students of private musical institutes in Bangkok questionnaires. The data was analysis by the Pearson Produce Moment Correlation Coefficient and Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows :

1. There were significantly positive correlation among 7 factors ; age (x_3), moderate learning level (grade 3 – grade 5) (x_5), personality (x_7), attitude towards playing the piano (x_8), future orientation (x_9), physical environment (x_{11}) and interpersonal between students and teachers (x_{12}) with the motivation for high piano learning standard of piano students of private musical institutes in Bangkok at .01 level.
2. There was significantly negative correlation between primary learning level (initial grade – grade 2) (x_4) with the motivation for high piano learning standard of piano students of private musical institutes in Bangkok at .05 level.
3. There were no significantly correlation among 3 factors ; gender ($x_1 - x_2$), parents' Learning support (x_6) and expectation (x_{10}) with the motivation for high piano learning standard of piano students of private musical institutes in Bangkok.
4. The factor affecting on the motivation for high piano learning standard of piano students of private musical institutes in Bangkok was attitude towards playing the piano (x_8) at .01 level. They could predicted the motivation for high piano learning standard of piano students of private musical institutes in Bangkok about percentage of 88.60.

5. The significantly predicted equation at .01 level was as follows :

5.1 In terms of raw scores were :

$$Y = .001 + .964 X_8$$

5.2 In terms of standard scores were :

$$Z = .962 X_8$$

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
ของผู้เรียนเปียโนในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร

ของ
นางสาวเบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร. นภาพร หะวานนท์)
วันที่ เดือน พ.ศ. 2547

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ เวชณี กรีทอง)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของ อาจารย์ ดร. พาสนา จุสรัตน์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์และรองศาสตราจารย์เวอร์นี กรีทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือและ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมเพื่อสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยความกรุณาต่อผู้วิจัย ตั้งแต่เริ่มดำเนินการวิจัยจนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสงและอาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแก้ไขเครื่องมือสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี และคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ได้เมตตาให้ความรู้และกำลังใจ

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์สมบูรณ์ วิริยะโสภณ อาจารย์ เจนจิรา วิริยะโสภณและผู้เรียนเปียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกท่าน ตลอดจนผู้ปกครองของผู้เรียนเปียนที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลและให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นผลให้เครื่องมือวิจัยมีความสมบูรณ์เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ จินตนา ศิวาธร ผู้จัดการ Trinity ประจำประเทศไทยและศูนย์สอบ Progress Center ตัวแทนศูนย์สอบดนตรีของ Trinity College London ที่กรุณาให้ข้อมูลและคำแนะนำในการทำวิจัย

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา รุ่นที่ 11 และรุ่นที่ 12 ทุกคน ที่ได้ให้กำลังใจ ให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือต่อผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ ธวัช แซ่กู่ คุณแม่ สุนีย์ แซ่กู่ ที่ได้ให้ความรัก ความห่วงใยและความเมตตา พร้อมทั้งให้การสนับสนุนในทุกๆด้านมาโดยตลอด ขอขอบคุณ พี่ๆ น้องๆ เพื่อนๆ รวมทั้งคุณ ณัฐวัฒน์ เบ็ญพงษ์ ที่เอื้อเฟื้อแบ่งบ้านและให้ความช่วยเหลือในงานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแต่ครอบครัวของผู้วิจัย ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้สร้างพื้นฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัย

เบ็ญจวรรณ เหมือนสุวรรณ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของ อาจารย์ ดร. พาสนา จุสรัตน์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์และรองศาสตราจารย์เวอร์นี กรีทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือและ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมเพื่อสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยความกรุณาต่อผู้วิจัย ตั้งแต่เริ่มดำเนินการวิจัยจนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสงและอาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแก้ไขเครื่องมือสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี และคณาจารย์ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ได้เมตตาให้ความรู้และกำลังใจ

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์สมบุญ วิริยะโสภณ อาจารย์ เจนจิรา วิริยะโสภณและผู้เรียนเปียโนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกท่าน ตลอดจนผู้ปกครองของผู้เรียนเปียโนที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลและให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นผลให้เครื่องมือวิจัยมีความสมบูรณ์เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ จินตนา ศิวาธร ผู้จัดการ Trinity ประจำประเทศไทยและศูนย์สอบ Progress Center ตัวแทนศูนย์สอบดนตรีของ Trinity College London ที่กรุณาให้ข้อมูลและคำแนะนำในการทำวิจัย

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ น้องๆ วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษารุ่นที่ 11 และรุ่นที่ 12 ทุกคน ที่ได้ให้กำลังใจ ให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือต่อผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ ธวัช แซ่กู่ คุณแม่ สุนีย์ แซ่กู่ ที่ได้ให้ความรัก ความห่วงใยและความเมตตา พร้อมทั้งให้การสนับสนุนในทุกๆด้านมาโดยตลอด ขอขอบคุณ พี่ๆ น้องๆ เพื่อนๆ รวมทั้งคุณ ณัฐวัฒน์ เบ็ญพงษ์ ที่เอื้อเฟื้อแบ่งบ้านและให้ความช่วยเหลือให้งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแต่ครอบครัวของผู้วิจัย ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้สร้างพื้นฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัย

เบ็ญจวรรณ เหมือนสุวรรณ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน.....	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ.....	23
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเล่นเปียโน.....	29
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต.....	35
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง.....	41
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวัง.....	44
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพ.....	48
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์..	51
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง.....	53
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถาบันดนตรีเอกชน.....	73
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	75
ประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	75
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	75
วิธีการสร้างเครื่องมือ.....	76
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	88
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	89
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	89

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ) สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางการศึกษา.....	90
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	90
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	91
5 สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ.....	98
ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	98
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	100
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	101
ข้อเสนอแนะ.....	110
บรรณานุกรม.....	112
ภาคผนวก.....	120
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	140

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า	
1 แสดงจำนวนประชากร จำแนกตามสถาบันดนตรีเอกชน เพศและระดับชั้นของผู้เรียน.....		75
2 แสดงจำนวนร้อยละของผู้เรียนเปียโนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นของผู้เรียน การสนับสนุนของผู้ปกครอง		92
3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน.....		93
4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ใช้ในการศึกษากับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนของผู้เรียนเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง.....		95
5 แสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง.....		96
6 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ		97
7 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....		134
8 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน (ด้านความคิด).....		134
9 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน (ด้านความรู้สึก).....		135
10 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน (ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม).....		135
11 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต.....		136
12 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง.....		136
13 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะกายภาพ.....		137
14 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์.....		137
15 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง.....		138

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า	
1 แสดงจำนวนประชากร จำแนกตามสถาบันดนตรีเอกชน เพศและระดับชั้นของผู้เรียน.....		75
2 แสดงจำนวนร้อยละของผู้เรียนเปียโนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นของผู้เรียน การสนับสนุนของผู้ปกครอง		92
3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน.....		93
4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ใช้ในการศึกษากับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนของผู้เรียนเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง.....		95
5 แสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง.....		96
6 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ		97
7 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามบุคลิกภาพ.....		134
8 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน (ด้านความคิด).....		134
9 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน (ด้านความรู้สึก).....		135
10 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน (ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม).....		135
11 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต.....		136
12 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง.....		136
13 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะกายภาพ.....		137
14 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์.....		137
15 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง.....		138

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในปัจจุบันสภาพความเป็นอยู่ของคนไทยได้รับอิทธิพลมาจากต่างประเทศเป็นอย่างมากซึ่งจะเห็นได้จากความเจริญทางด้านวัตถุ อันได้แก่เทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว หรือแม้แต่การอุปโภคบริโภคก็มีเครื่องอำนวยความสะดวกให้แก่เรามากขึ้น ในท่ามกลางกระแสความเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเจริญทางด้านเศรษฐกิจที่รวดเร็วเช่นนี้ดนตรีศึกษาจะทำหน้าที่ผสมผสานความเป็นอยู่ของผู้คนทางด้านวัฒนธรรม และหล่อหลอมพลเมืองของชาติให้มีสภาพจิตใจที่ดี (พิชัย ปรัชญานุสรณ์. 2532 : 20) นักปราชญ์ นักจิตวิทยา นักวิทยาศาสตร์ นักวิชาการ ตลอดจนนักบริหารการศึกษา

ทั้งหลายไม่ว่าสมัยโบราณหรือสมัยปัจจุบัน ต่างก็เล็งเห็นความสำคัญและเชื่อว่าดนตรีสามารถพัฒนาคุณภาพคน มีอิทธิพลต่อสภาพจิตใจของมนุษย์เป็นอย่างมาก ในการที่จะช่วยปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดีขัดเกลาจิตใจ โดยเฉพาะตั้งแต่วัยเด็ก ให้มีจิตใจอ่อนละมุนละไม มีความนุ่มนวล สุขภาพ สุขุมมี

จิตใจเป็นสมาธิ ไม่วอกแวก มั่นคงและมีบุคลิกภาพที่ดี ดังที่ สุกกรี เจริญสุข.(2530 : 29) กล่าวว่า บุคคลที่ฟังดนตรีอย่างไร จะมีอุปนิสัยเหมือนกับดนตรีที่ฟัง บุคคลที่ฟังดนตรีไม่ดีไม่เพราะ บุคคลนั้น ก็จะมีอุปนิสัยในทางที่ผิด ในทางตรงกันข้าม บุคคลที่ฟังดนตรีที่ไพเราะก็จะมีอุปนิสัยที่ดีดนตรีเป็นภาษาที่สามารถสื่อความหมาย ที่ภาษาพูดไม่สามารถแสดงออกได้ (โกวิทย์ ชันธิศิริ. 2520 : 25)

อิทธิพลของท่วงทำนองเสียงดนตรี แม้เพียงทำนองเดียวก็ยังส่งผลสะท้อนไปช่วยกล่อมเกลาจิตใจให้เยาวชนมีความรักในธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและเพื่อนมนุษย์ (พิชัย ปรัชญานุสรณ์.2529 : 54) โดยทั่วไปดนตรีมีคุณมากกว่าโทษ เป็นเครื่องบำรุงขวัญ บำรุงจิตใจ เป็นยารักษาโลกทั้งทางกายและทางจิต เป็นเพื่อนยามทุกข์ ยามเหงา ช่วยให้เกิดความสามัคคีความรัก (พูนพิศ อมาตยกุล.2529 : 5) ดังที่วิภา คงคากุล (2529 : 13) กล่าวว่าดนตรีในฐานะที่เป็นวิชาการหรือเป็นส่วนหนึ่งในจิตรศิลป์เป็นสิ่งที่สังคมประดิษฐ์ขึ้นแต่ละวัฒนธรรมคิดและพัฒนาดนตรีเพื่อที่จะนำมาใช้ตอบสนองต่อ

จุดประสงค์ของตนเอง ดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของอารยธรรม ถ้าจะกล่าวอย่างกว้างๆ แล้วดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม เช่นเดียวกับความเชื่อทางศาสนา ศีลธรรม กฎหมาย ประเพณีและศิลปะ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์กระทำขึ้นจนเกิดความเคยชิน คณะกรรมการและวัฒนธรรมแห่งชาติ (2536 : 17) ได้เสนอว่า ในส่วนการพัฒนาคุณภาพประชากรของประเทศต่างๆ ในฐานะเป็นทรัพยากรพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาบ้านเมือง ดนตรีเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ได้รับการสนใจทั้งนี้เพราะดนตรีมีประโยชน์อยู่หลายสถาน

ดนตรีเป็นศิลปะแขนงหนึ่งที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ อันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของสังคมที่สำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งสั่งสมและถ่ายทอดกันมา จนกระทั่งกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของ

คนในสังคมและมีอยู่ทั่วโลก ทุกชาติ ทุกภาษามีดนตรีทั้งสิ้น ดนตรีจึงเข้าไปมีบทบาทอันสำคัญต่อสังคมมนุษย์ เป็นปัจจัยหนึ่งที่รับใช้สังคมมนุษย์พร้อมกับปัจจัยอื่นๆ มาตั้งแต่สมัยโบราณ (สุกรี เจริญสุข.2530:35)ดนตรีเป็นสื่อภาษาสากลที่ทั่วโลกจะเข้าใจกันโดยไม่มีการขัดแย้งไม่เลือกเชื้อชาติวรรณะ อายุ เป็นสื่อในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์ (รำไพพรรณ ศรีโสภาค. 2516: 253 อ้างอิงมาจาก Colling Wood.1982 ; 8) ดนตรีมีความผูกพันต่อมนุษย์อย่างมาก ดนตรีมีอิทธิพลต่ออารมณ์ความรู้สึกนึกคิด สามารถกระตุ้นอารมณ์ความรู้สึกได้ต่าง ๆ กัน ขณะเดียวกันมนุษย์สามารถถ่ายทอดอารมณ์ได้ด้วยดนตรีเป็นสื่ออีก (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช. 2516 : 2/2) ดังที่ กำธร สนิทวงศ์ ณ อยุธยา (2514 : 1) กล่าวว่า ศิลปการดนตรีเป็นภาษากลางซึ่งมนุษย์ชาติสามารถเข้าใจซึ่งกันและกันได้ ผู้ที่สามารถเข้าใจรับฟังดนตรีที่ลึกซึ้งหลักแหลม ย่อมได้ประโยชน์ทั้งในด้านการเข้าสมาคมกับผู้มีสติปัญญาในชาติต่าง ๆ ได้ความคิดอ่านสติปัญญา ดนตรีเป็นภาษาหนึ่งเพราะว่าดนตรีเป็นเครื่องมือ (Tool) ไว้อ่ความคิด (Idea) ความนึกฝัน(Imagination) และความรู้สึก (Emotion) ซึ่งออกมาในรูปของ“ เสียง ”เพื่อให้ตัวเองให้ผู้อื่นได้ชื่นชมได้เข้าใจการที่ได้ยินได้ฟังดนตรีไม่ว่าชนชาติใด ภาษาใดแม้ว่าไม่เคยมีความรู้เรื่องนั้นๆมาก่อนก็ตามแต่ เราพอสามารถเข้าใจความหมายของบทเพลงได้ว่า เป็นเพลงโศกเศร้าเสียใจ เพลงแสดงความรักหักห้ามใจ และเพลงแสดงความรักอ่อนหวาน

เสียงดนตรีมีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อมนุษย์เราอย่างยิ่งทั้งทางตรงและทางอ้อม ดังที่อรรถพร บรรจงศิลป์และอาภรณ์ มนตรีศาสตร์(2527: 28) ได้กล่าวถึงประโยชน์สำคัญของดนตรีสอดคล้องกันว่าดนตรีมีผลต่อพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาและบุคลิกภาพ เพราะดนตรีเป็นกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆของร่างกาย ช่วยให้กล้ามเนื้อสัมพันธ์กันช่วยให้เด็กเรียนได้แสดงออกเพื่อตอบสนองอารมณ์ของตน มีการทำงานร่วมกันเป็นวิชาที่ต้องใช้ทั้งความรู้และทักษะมีความคิดสร้างสรรค์ และยังทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออกในทางที่ดีอีกด้วย

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นเจ้าของสถาบันดนตรีเอกชนและเป็นอาจารย์สอนเปียโน เป็นเวลา 15 ปี สังเกตพบว่า ในปัจจุบันนี้ผู้เรียนที่เรียนเปียโน จากสถาบันดนตรีเอกชนมีมากขึ้น แต่เมื่อสำรวจชั้นเรียนในระดับชั้นกลางและระดับชั้นสูงจำนวนผู้เรียนลดน้อยลง ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนเปียโนในสถาบันดนตรีเอกชนจำนวน 3 คน ผลการสัมภาษณ์พบว่า ผู้เรียนมีปัญหาทางการเรียนที่เกี่ยวกับลักษณะนิสัยในการเรียนได้แก่ ไม่ตั้งใจเรียน เบื่อหน่าย ไม่ฝึกซ้อมบทเพลง ไม่ทำการบ้านมาเรียนตามคำสั่งของผู้ปกครอง เมื่อมีบทเพลงหรือบทเรียนมีความซับซ้อนมากขึ้นก็ท้อแท้ขอบทเรียนง่ายๆ ไม่มีความอดทน ความเพียรพยายามลดลง และยังพบว่าผู้เรียนมีปัญหาทางเศรษฐกิจได้แก่ ไม่มีเงินต่อคอร์สเรียน ไม่สามารถซื้อเครื่องดนตรีเพื่อฝึกซ้อมที่บ้านได้ ผู้เรียนอ้างสาเหตุไม่มีเวลาในการฝึกซ้อม ต้องทำการบ้านมีกิจกรรมอื่นๆที่ต้องทำมาก ต้องเรียนพิเศษเพิ่มขึ้นเพื่อพัฒนาทางวิชาการ การจราจรติดขัดเมื่อถึงบ้านไม่มีเวลาทบทวนบทเรียน บทเพลงยากขึ้นไม่เข้าใจ จำบทเพลงไม่ได้ ดูโน้ตแล้วอ่านไม่รู้เรื่อง อาจารย์ที่สอนใจดีเมื่อไม่ซ้อมมาอาจารย์ก็จะช่วยฝึกซ้อมให้ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนของผู้เรียน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

ดังนั้นผู้วิจัยได้สำรวจปัญหาเบื้องต้น โดยให้ผู้เรียนเปียโน จำนวน 100 คน ตอบแบบสอบถามปลายเปิดโดยใช้คำถามข้อที่ 1 ว่า “ปัจจุบันนักเรียนปฏิบัติดนตรีประสบปัญหาใดบ้าง” ผลการสำรวจพบว่า ผู้เรียนเปียโนมีปัญหาด้านอารมณ์ จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 76 ปัญหาที่พบได้แก่ ไม่มีแรงจูงใจในการฝึกซ้อม ไม่มีเวลารู้อีกเบื่อง่าย ท้อแท้ขาดกำลังใจ ปัญหาด้านการเรียน จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22 ปัญหาที่พบได้แก่ บทเพลงยากเกินไป จำโน้ตไม่ได้ ไม่เข้าใจบทเพลง เรียนไม่รู้เรื่อง จำจังหวะไม่ได้ ปัญหาทางเศรษฐกิจ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2 ปัญหาที่พบได้แก่ ไม่มีเครื่องดนตรีฝึกซ้อม ไม่มีเงินซื้อเปียโน ไม่มีเงินเรียนคอร์สต่อไป

คำถามข้อที่ 2 ใช้คำถามว่า “จากปัญหาที่นักเรียนประสบในข้อที่ 1 นักเรียนมีวิธีแก้ไขปัญหายังไง” คำตอบที่ตอบมากที่สุดคือ ตั้งใจเรียนให้กำลังใจตนเอง เพิ่มแรงจูงใจซ้อมมากขึ้น ทำความเข้าใจบทเรียน ขยัน จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 55 แบ่งเวลาจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ทำตามที่คุณบอกจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 ศึกษาเพิ่มเติมจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 เลือกเพลงที่ชอบจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3 ฝึกอ่านโน้ตมากๆ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2 เทคนิคการสอนของครูต้องดี สร้างความรับผิดชอบ ลดการเรียนพิเศษ ทบทวนบ่อยๆ ไม่รู้ จำนวนอย่างละ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1 ซึ่งสาเหตุเหล่านี้เป็นพฤติกรรมของการขาดความกระตือรือร้น ความทะเยอทะยาน

จากผลสำรวจปัญหาเบื้องต้น แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเปียโนขาดแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ซึ่งการขาดแรงจูงใจจะทำให้ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้น ดังที่ ชัยนาถ นาคบุปผา (2529 : 54 - 56) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่า เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงานของบุคคลเป็นอย่างมาก หากผู้เรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูง ย่อมทำให้พวกเขาตั้งใจเรียนหรือตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถ โดยไม่ย่อท้อในการเล่นเปียโนผู้เรียนต้องฝึกซ้อมเพื่อให้เกิดทักษะ เกิดความมั่นใจมีความพร้อมทั้งสติปัญญา ร่างกายและจิตใจ การเรียนที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จสูงสุดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความพอใจและแรงจูงใจของผู้เรียนที่มีต่อการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนในสถาบันดนตรีเอกชนกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดในการศึกษาวิชาดนตรีเพื่อเป็นนักดนตรี นักแต่งเพลง เป็นอาจารย์ ประกอบอาชีพทางด้านดนตรี หรือศึกษาเพื่อเป็นผู้มีความรู้และมีรสนิยมทางดนตรี ซึ่งการศึกษาดังกล่าวต้องศึกษาและฝึกฝนกันอย่างจริงจังเป็นเวลานานนับสิบปี ผู้เรียนจะต้องมีแรงจูงใจ มีความสนใจ ในการศึกษาอย่างมาก

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อม กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางนโยบายสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน ตลอดจนผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีโอกาสประสบความสำเร็จทางการเล่นเปียโนมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้เรียนเปียโน จากสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 155 คน เป็นผู้เรียนชาย 49 คน และผู้เรียนหญิง 106 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้เรียนเปียโน จากสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 155 คน เป็นผู้เรียนชาย 49 คน และผู้เรียนหญิง 106 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ศึกษาในครั้งนี้ มีดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้
 - 1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่
 - 1.1.1 เพศ
 - 1.1.2 อายุ
 - 1.1.3 ระดับชั้นของผู้เรียน
 - 1.1.4 บุคลิกภาพ

- 1.1.5 ทักษะคิดต่อการเล่นเปียโน
- 1.1.6 ลักษณะมุ่งอนาคต
- 1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่
 - 1.2.1 การสนับสนุนของผู้ปกครอง
 - 1.2.2 ความคาดหวังของผู้ปกครอง
- 1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนเปียโน ได้แก่
 - 1.3.1 ลักษณะทางกายภาพ
 - 1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์
- 2. ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **แรงจูงใจในการเล่นเปียโน** หมายถึง คุณลักษณะของผู้เรียนที่มีความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการเรียน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีการต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา เพื่อนำตนไปสู่ความสำเร็จ ต้องการอิสระในการทำงานและการแสดงออก ต้องการชัยชนะในการแข่งขัน มุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศ ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้จำแนกแรงจูงใจในการเล่นเปียโนเป็น 4 ด้านดังนี้

1.1 การพึ่งตนเองทางการเล่นเปียโน หมายถึง ค้นคว้าบทเพลงเพิ่มเติมด้วยตนเอง ทบทวนบทเพลงด้วยตนเองอยู่เสมอ ฝึกซ้อมหรือทำการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้ด้วยตนเองโดยไม่มีผู้อื่นชักนำ

1.2 ความทะเยอทะยานทางการเล่นเปียโน หมายถึง การแสดงออกของลักษณะนิสัย ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคเมื่อเล่นเปียโนไม่ได้ มุ่งมั่นในสิ่งที่ต้องการให้ได้ มีความคาดหวังอย่างสูงที่จะประสบความสำเร็จทางการเล่นเปียโน

1.3 ความกระตือรือร้นทางการเล่นเปียโน หมายถึง การแสดงออกของผู้เรียนในลักษณะที่เต็มใจ เอาใจใส่และตั้งใจจริงในการเล่นเปียโน ฝึกซ้อมบทเพลงที่ได้รับมอบหมายโดยทันทีไม่ผลัดวันประกันพรุ่ง มีความขยันขันแข็งในการเล่นเปียโน มีความอดทน ไม่ย่อท้อต่อปัญหาและอุปสรรค มีความสนุกสนานในการเรียน มุ่งมั่นที่จะทำงานให้เสร็จในเวลาที่กำหนด

1.4 การวางแผนทางการเล่นเปียโน หมายถึง การวางแผนเป้าหมายในการเล่นเปียโน การเตรียมตัวให้พร้อมก่อนการเรียนมีจุดประสงค์เด่นชัดมองเห็นเส้นทางในการเรียนอย่างเป็นขั้นตอน เห็นการณ์ไกล กำหนดตารางและฝึกซ้อมอย่างประณีตเป็นระบบ มีความรอบคอบ มีความมุ่งมั่นต่อความก้าวหน้า

2. **เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง** หมายถึง หลักสูตรการเล่นเปียโนตามเกณฑ์มาตรฐานของทรินิตี้คอลเลจลอนดอน (Trinity college London) ในระดับเกรด 6 – 8

3. **ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจของผู้เรียน** หมายถึง สิ่งที่ส่งผลต่อแรงจูงใจของผู้เรียน

เปียโนแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ ด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อมทางการเล่นเปียโน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นของผู้เรียน บุคลิกภาพ ทักษะและลักษณะมุ่งอนาคต

3.1.1 เพศ ได้แก่ ผู้เรียนชายและผู้เรียนหญิง

3.1.2 อายุ หมายถึง อายุของนักเรียนนับจำนวนปีที่เกิดตามปฏิทินจนถึงวันเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1.3 ระดับชั้นของผู้เรียน หมายถึง ระดับของผู้เรียนที่สอบเกณฑ์มาตรฐานของสถาบันดนตรี ทรีนีตี คอลเลจ ลอนดอน ในวันที่เก็บข้อมูล โดยแบ่งออกดังนี้

3.1.3.1 ระดับชั้นต้น ได้แก่

เกรด Initial - เกรด 2

3.1.3.1 ระดับชั้นกลาง ได้แก่

เกรด 3 - เกรด 5

3.1.4 บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะเฉพาะของผู้เรียน ที่แสดงออกเพื่อตอบสนองสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งในชีวิตประจำวัน ต่อการดำเนินชีวิตและการเรียนในที่นี้ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

3.1.4.1 ลักษณะบุคลิกภาพแบบเอ เป็นบุคคลที่มีลักษณะเร่าร้อน ชอบการแข่งขันและก้าวร้าว ชอบทำงานให้ได้มากๆ ในเวลาน้อยๆ มีความรู้สึกเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว มีความมานะอดทน พยายามทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้ประสบผลสำเร็จ ชอบฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผล ชอบทำงานด้วยความรวดเร็ว ทนไม่ได้ออกกำลังกายที่ล่าช้า มีความต้องการพักผ่อนน้อยกว่าคนอื่น และถูกกระตุ้นให้โกรธและก้าวร้าวได้ง่าย

3.1.4.2 ลักษณะบุคลิกภาพแบบบี เป็นบุคคลที่มีลักษณะผ่อนคลาย ไม่เร่าร้อนและไม่ก้าวร้าว เรื่อยๆ ชอบการพักผ่อนและดำเนินชีวิตแบบง่ายๆ ไม่ชอบฟันฝ่าอุปสรรคใดๆ และไม่ชอบทำงานในลักษณะที่ต้องใช้เวลาปรับตัว

3.1.5 ทักษะต่อการเล่นเปียโน หมายถึง ความคิด ความรู้สึกและแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมของผู้เรียนที่มีต่อการเล่นเปียโนในด้านความสำคัญการเห็นคุณค่าและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ ได้แก่ ด้านความคิด ด้านความรู้สึกและด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1.5.1 ด้านความคิด ได้แก่ คิดว่าการเล่นเปียโนมีความสำคัญมีคุณค่า และมีประโยชน์ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่น การแก้ปัญหาทางอารมณ์ การปรับตัว เพิ่มศักยภาพในการพัฒนาสติปัญญา ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

3.1.5.2 ด้านความรู้สึก ได้แก่ ชอบ พอใจต้องการเรียนรู้บทเพลงและสิ่งต่างๆ ทางด้านเปียโน

3.1.5.3 ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม ได้แก่ กระตือรือร้นในเวลาเรียนหมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม สนใจ รับฟังเรื่องราวเกี่ยวกับเปียโนตามสื่อต่าง ๆ

3.1.6 ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการคาดการณ์ การวางแผนการ ตามความต้องการของผู้เรียนเองอย่างรอบคอบ มีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค โดยมุ่งที่จะให้เกิดความสำเร็จทางการเล่นเปียโนในอนาคต

3.2 ปัจจัยด้านครอบครัว หมายถึง สภาพการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับผู้ปกครองและผู้เรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.2.1 การสนับสนุนของผู้ปกครอง หมายถึง การแสดงออกของบิดามารดาหรือผู้ปกครองด้วยการช่วยเหลือผู้เรียนในด้านการเรียนเปียโน ซึ่งมีผลต่อการเล่นเปียโน ได้แก่ การจัดหาอุปกรณ์การเรียน ให้ค่าเรียนเปียโน จัดหาเครื่องดนตรีเปียโน การให้ความสนใจ ความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาและข้อชี้แนะทางด้านการเล่นเปียโนของผู้เรียน ตามความจำเป็นทางการเรียนของผู้เรียน

3.2.2 ความคาดหวังของผู้ปกครอง หมายถึง ความต้องการของผู้ปกครองตามความรับรู้ของผู้เรียนที่หวังให้ผู้เรียนปฏิบัติตาม โดยมุ่งให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเล่นเปียโน ได้แก่ การสำเร็จทางการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ขยันหมั่นเพียร และเอาใจใส่ต่อการเล่นเปียโน

3.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนเปียโน หมายถึง สภาพการณ์ทางการเรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมีดังนี้

3.3.1 ลักษณะทางกายภาพ ได้แก่ สภาพแวดล้อมภายในสถาบันดนตรี เอกชนที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.3.1.1 สถานที่เรียน ได้แก่ ลักษณะที่ตั้งและบริเวณของสถาบันดนตรี เอกชน สภาพห้องเรียน การถ่ายเทอากาศในห้องเรียน ความสะอาดและความเป็นระเบียบของห้องเรียน

ความเหมาะสมขนาดของห้องเรียน

3.3.1.2 วัสดุ อุปกรณ์การเรียนการสอน การใช้สื่อ ปริมาณของสื่อเครื่องดนตรี มีอุปกรณ์การเรียนการสอนเหมาะสมกับจำนวนอาจารย์และผู้เรียน ความทันสมัยคุณภาพการใช้งาน

3.3.2 สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้เรียนปฏิบัติต่ออาจารย์ และพฤติกรรมของอาจารย์ปฏิบัติต่อผู้เรียน ทั้งในและนอก ห้องเรียนเพื่อทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันดังรายละเอียดต่อไปนี้

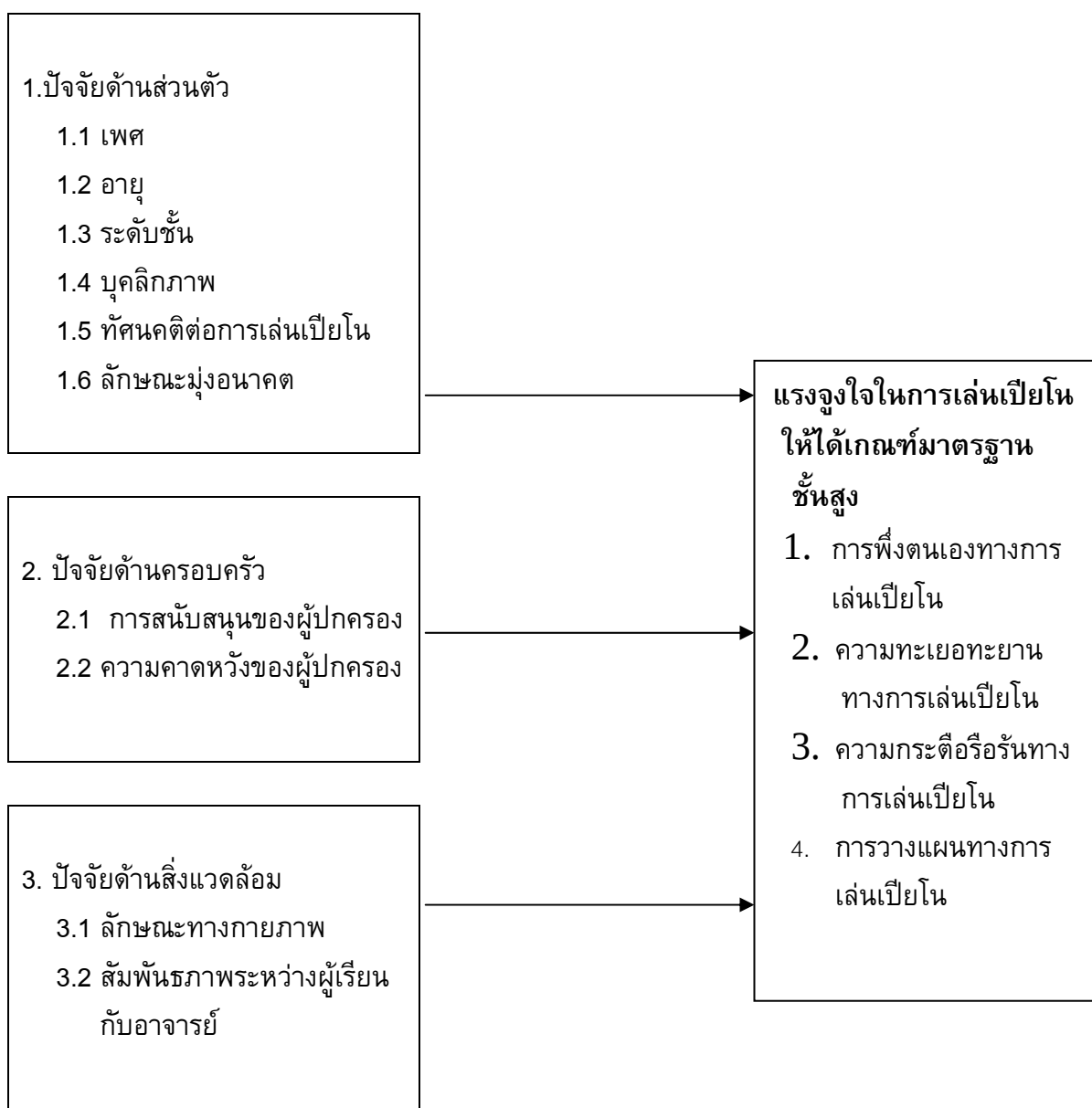
3.3.2.1 พฤติกรรมที่ผู้เรียนปฏิบัติต่ออาจารย์ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ได้แก่ เคารพเชื่อฟังอาจารย์ผู้สอนตั้งใจและสนใจกระทำในสิ่งที่อาจารย์อบรมสั่งสอน และซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัยด้านการเล่นเปียโนและด้านส่วนตัว

3.3.2.2 พฤติกรรมที่อาจารย์ปฏิบัติต่อผู้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน ได้แก่ ให้ความสนใจต่อผู้เรียน สร้างความสัมพันธ์ที่ดีที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเป็นกันเอง ให้ความรักความเอาใจใส่ ให้คำปรึกษาและข้อชี้แนะแก่ผู้เรียนทั้งในด้านการเล่นเปียโนและด้านส่วนตัว เมื่อผู้เรียนมาขอคำปรึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถาบันดนตรีเอกชน

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน

1.1.1 ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ (Motivation) เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการผลักดัน กระตุ้น ดึงดูดให้บุคคลสำเร็จบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลจากการได้รับการตอบสนองต่อความต้องการของแต่ละบุคคล อย่างไรก็ตาม แรงจูงใจได้มีนักวิชาการทางการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ให้ความหมายไว้ต่างกันดังนี้

สัว์ฉน์ วัฒนวงศ์ (2524 : 39) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นสิ่งที่โน้มน้าวหรือมักจะชักนำให้บุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ มีอิทธิพลเป็นแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา

จรรยา โกมลปณย์ (2528 : 57) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ เป็นภาวะการณ์ที่อินทรีย์ถูกกระตุ้น และชี้แนวทางให้อินทรีย์มีการตอบสนองไปสู่เป้าหมายหรือเป็นเครื่องล่อใจ ซึ่งเป็นความต้องการเฉพาะอย่าง ให้มีความพึงพอใจแก่บุคคล

อารี พันธุ์มณี (2542 : 179) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ (Motive) หมายถึง ภาวะใด ๆ ก็ตามทีกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา และได้ให้ความหมายว่า การจูงใจ (Motivation)

หมายถึงการนำปัจจัยต่างๆที่เป็นแรงจูงใจมาผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายหรือเงื่อนไขที่ต้องการ ปัจจัยต่างๆที่นำมาอาจจะเป็นเครื่องล่อ รางวัล การลงโทษ การทำให้เกิดการตื่นตัว รวมทั้งทำให้เกิดความคาดหวัง เป็นต้น

กู๊ด (Good. 1973 : 375) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ หมายถึง การที่บุคคลหนึ่งพยายามกระทำการให้อีกบุคคลหนึ่งหรือหลายๆคนมีความเห็นคล้อยตามกับตน

กิลฟอร์ด และเกรย์ (Guilford and Gray. 1970 : 12) ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งเร้าที่นำช่องทางและเสริมสร้างความปรารถนาในการประกอบกิจกรรมของมนุษย์

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1981 : 314) ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ หมายถึง ปัจจัยหรือองค์ประกอบที่ไปกระตุ้นบุคคลให้เกิดพลังนำไปสู่การกระทำ

กลูเอ็ค (Glueck. 1982 : 138) ให้ความหมายว่า แรงจูงใจ หมายถึง สภาวะภายในของบุคคลซึ่งจะเป็นตัวกำหนดทิศทางและระดับของพฤติกรรม ทำให้การทำงานของแต่ละคนมีพลังมากขึ้น และดำเนินเรื่อยไปอย่างต่อเนื่องจนบรรลุความต้องการของตน

จากความหมายแรงจูงใจดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึง กระบวนการที่จะกระตุ้นให้บุคคลเกิดความมานะพยายาม เกิดความพร้อม ความพอใจ ที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางตอบสนองความต้องการของตน

1.1.2 ความสำคัญของแรงจูงใจ

สุโท เจริญสุข (2531 : 17) กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจ ไว้ดังนี้

1. เป็นตัวการที่ก่อให้เกิดพลังงานในการแสดงพฤติกรรม
2. เป็นสิ่งเร้า สิ่งกระตุ้น ให้อินทรีย์ไม่หยุดนิ่ง
3. เป็นสิ่งซึ่งต้องได้รับการเสริมแรง (เช่น เมื่อคนเกิดแรงจูงใจ คนต้องได้รับการ

ตอบสนอง อาจเป็นรางวัลหรือสิ่งของการเสริมแรงเสมอ)

ชัยนาท นาคบุบผา (2529 : 54-56) กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจว่า เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงานของบุคคลเป็นอย่างมาก หากผู้เรียนหรือผู้ทำงานได้รับแรงจูงใจในระดับสูง ย่อมทำให้พวกเขามีความตั้งใจเรียนหรือตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถ

พรรณราย ทพยะประภา (2529 : 81) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจในแง่ของจิตวิทยาอุตสาหกรรมว่า การที่มนุษย์จะทำงานได้เต็มความสามารถของเขาหรือไม่นั้น มักจะขึ้นอยู่กับว่าเขาเต็มใจจะทำแค่ไหน ถ้ามีสิ่งจูงใจที่ตรงกับความพอใจของเขา สิ่งจูงใจนั้นก็จะเป็แรงกระตุ้นให้เขาเอาใจใส่งานที่ทำมากขึ้น ดังนั้นแรงจูงใจที่ถูกต้องเหมาะสมก็จะเป็นเครื่องดึงดูดความรู้สึกและจิตใจของมนุษย์ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสถานประกอบการของเขามากขึ้น ถ้ามนุษย์มีความพอใจเขาก็อาจจะทุ่มเทความคิดความริเริ่มสร้างสรรค์ให้แก่งานของเขามากขึ้น

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (2518 : 71-72) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดพลังที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ อันจะทำให้เกิดการที่จะกระทำหรือไม่กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด

และทำให้เกิดความพร้อมในการเรียนได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้แรงจูงใจยังทำให้บุคคลหรือผู้เรียนสามารถไปสู่จุดหมายปลายทางที่พวกเขาคาดหวังไว้

จากความสำคัญของแรงจูงใจที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดพลังที่จะแสดงพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการเรียนและการทำงานเป็นอย่างมาก เพราะการที่บุคคลจะทำกิจกรรมได้เต็มความสามารถหรือไม่นั้น มักจะขึ้นอยู่กับว่าเขาเต็มใจจะทำแค่ไหน ถ้ามีสิ่งจูงใจที่ตรงกับความต้องการของเขา สิ่งจูงใจนั้นก็จะเป็แรงกระตุ้นให้เขาเอาใจใส่งานที่ทำมากขึ้น และถ้ามนุษย์มีความพอใจเขาก็อาจจะทุ่มเทความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ให้แก่งานของเขาเพิ่มขึ้น

1.1.3 ประเภทของแรงจูงใจ

เอนกกุล กริแสง (2526 : 36-40) แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางร่างกาย (Physiological Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการทางร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย การพักผ่อน การขับถ่าย และความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นในภายหลัง เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ นักจิตวิทยาบางคนแบ่งความต้องการทางสังคมออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ ความต้องการเข้าร่วมพวก เช่น ต้องการความรักความเอาใจใส่จากพ่อแม่ ต้องการการยกย่องนับถือจากคนในสังคม ต้องการให้ผู้อื่นรับเป็นสมัครพรรคพวก เป็นต้น ความต้องการทางสังคมอีกประการหนึ่งคือ ความต้องการที่เกี่ยวกับฐาน ได้แก่ ความต้องการมีอำนาจ ความเด่น ความมีชื่อเสียงเกียรติยศ เป็นต้น

3. แรงจูงใจส่วนบุคคล (Personal Motives) แรงจูงใจประเภทนี้หมายถึง แรงจูงใจที่พัฒนาขึ้นในตัวคน ซึ่งจะแตกต่างกันไปไม่เหมือนกัน แรงจูงใจส่วนบุคคลมีรากฐานมาจากความต้องการทางร่างกาย และความต้องการทางสังคมประกอบกัน แต่ความรุนแรงจะมากน้อยต่างกัน เช่น ในเรื่องความต้องการสะสมสิ่งของต่างๆ เป็นต้น แรงจูงใจส่วนบุคคลที่สำคัญและเห็นได้ชัดก็คือ การติดยา หากไม่ได้เสพแล้วจะเกิดอาการผิดปกติกับร่างกาย สำหรับรายที่ติดยาอย่างรุนแรง อาจถึงการฆ่าตัวตายหรือก่ออาชญากรรม และอีกประการหนึ่งคือ ระดับความมุ่งหวัง หมายถึง ขอบเขตความมุ่งหวังที่กำหนดไว้ ซึ่งแต่ละคนจะตั้งระดับความมุ่งหวังไว้ไม่เหมือนกันและจะเปลี่ยนแปลงได้เสมอ

อารี พันธุ์ณี (2534 : 181) ได้แบ่งแรงจูงใจตามลักษณะของการแสดงออกทางพฤติกรรม ได้ 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. การจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เป็นสภาวะที่บุคคลต้องการที่กระทำหรือเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างด้วยตัวเอง ไม่ต้องอาศัยการชักจูงจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น ความต้องการเรียนรู้เพื่อต้องการความรู้ ทำงานเพราะต้องการความสนุกและความชำนาญ ซึ่งความต้องการหรือความสนใจพิเศษตลอดจนความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติของแต่ละบุคคล จะผลักดันให้บุคคลสร้างพฤติกรรมขึ้น ซึ่งได้แก่ ความอยากรู้อยากเห็น ความสนใจ ความรัก ความศรัทธา เป็นต้น

2. การจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เป็นภาวะที่บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าภายนอก เช่น สิ่งของหรือเกียรติยศ เงินเดือน ปริญญาบัตร ความก้าวหน้า รางวัล คำชมเชย การแข่งขัน การติเตียน ทำให้บุคคลมองเห็นเป้าหมาย จึงเร้าให้บุคคลเกิดความต้องการและแสดงพฤติกรรมที่มุ่งสู่เป้าหมายนั้น

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 227) ได้แบ่งประเภทของแรงจูงใจดังนี้

แบ่งตามที่มาของแรงจูงใจ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด มีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิต ซึ่งเกิดจากความต้องการทางร่างกาย ได้แก่ ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ ฯลฯ

2. แรงจูงใจทางสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ในสังคม ได้แก่ ความต้องการความรัก ความอบอุ่น การเป็นที่ยอมรับในสังคม ฯลฯ

แบ่งตามเหตุผลของเบื้องหลังในการแสดงออกของพฤติกรรม แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) หมายถึง การที่บุคคลมองเห็นคุณค่าที่จะกระทำด้วยความเต็มใจ เชื่อกันว่าถ้าผู้เรียนเกิดแรงจูงใจประเภทนี้จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด ดังนั้นครูควรพยายามสร้างแรงจูงใจประเภทนี้ให้เกิดขึ้นมากที่สุด ได้แก่ การอยากเรียนเพราะต้องการมีความรู้

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive) หมายถึง การที่บุคคลแสดงพฤติกรรมเพราะต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่นำมาเร้าภายนอก เช่น รางวัล เกียรติ เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังมีนักวิจัยชาวต่างประเทศ ซึ่งได้กล่าวถึงประเภทของแรงจูงใจไว้ดังนี้

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962 : 321-322) แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจทางร่างกาย (Physiological Motive) เป็นแรงจูงใจที่เนื่องมาจากความต้องการทางร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย การพักผ่อน ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social Motive) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นภายหลังจากแรงจูงใจทางชีววิทยา ซึ่งเกิดโดยการเรียนรู้จากสังคม เช่น การได้รับเกียรติจากสังคม การยอมรับนับถือ เป็นต้น

มอร์แกน และคิง (Morgan and King. 1966 : 281) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความต้องการผูกพันกับผู้อื่น (Affiliation Needs) เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงจำเป็นต้องอยู่ร่วมกับผู้อื่นนอกจากพ่อแม่ พี่น้อง ความผูกพันกันนั้นทำให้เกิดความพึงพอใจและสบายใจ ในการทำงานที่ควรอยู่ร่วมกันหรือทำงานเกี่ยวข้องกันเพื่อสนองความต้องการต่างๆ

2. ความต้องการฐานะ (Status Needs) ในชุมชนที่อาศัยอยู่ด้วยกันเป็นจำนวนมาก การแบ่งแยกระดับชั้นจะเกิดขึ้นเสมอ คนส่วนมากจึงพยายามจะสร้างฐานะของตัวเองให้

ทัดเทียมหรือให้ดีกว่าคนอื่น ๆ ในสังคมเดียวกัน ซึ่งมีหลายรูปแบบ เช่น อยากได้ตำแหน่ง (Rank) อยากได้เกียรติยศและอำนาจ (Prestige and Power)

จากการที่นักจิตวิทยาได้ให้ความหมายของประเภทของแรงจูงใจดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปประเภทของแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย คือ ความต้องการทางด้านชีววิทยาของร่างกายต่าง ๆ อันได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ การพักผ่อน การออกกำลังกาย ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. แรงจูงใจทางด้านสังคม คือ ความต้องการทางด้านจิตใจนั่นเอง เพื่อให้เกิดความพึงพอใจในการเสริมแรงจูงใจทางด้านร่างกายให้สมบูรณ์ขึ้น เช่น การได้รับยกย่องชื่อเสียง เป็นต้น

จากการให้คำอธิบายสรุปความหมาย และประเภทแรงจูงใจของนักจิตวิทยา นักการศึกษา ทั้งชาวไทยและต่างประเทศ ได้ให้ความสำคัญกับแรงจูงใจเป็นอย่างมาก ฉะนั้นในการศึกษาค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้ จะทำให้ทราบว่า ปัจจัยใดที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนของผู้เรียนมากที่สุด เพื่อที่จะได้นำไปพัฒนา ส่งเสริม ปรับปรุง ให้ผู้เรียนได้มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงมากยิ่งขึ้น

1.1.4 ประโยชน์ของแรงจูงใจ

กิตติมา ปรีดีติลล (2529 : 174) ได้ระบุถึงประโยชน์ของแรงจูงใจดังนี้

1. คนที่ทำงานมีความภาคภูมิใจในหน้าที่การงานที่ทำอยู่
2. เกิดความร่วมมือร่วมใจในการทำงานให้แก่หน่วยงานอย่างเต็มที่
3. รู้จักหน้าที่ช่วยเหลือกัน
4. มีความสนใจในการสร้างสรรค์ มุ่งทำงานอย่างเต็มที่
5. สนใจและพอใจที่จะทำงานนั้น

สมพงษ์ เกษมสิน (2526 : 56) ได้ให้ข้อคิดเกี่ยวกับประโยชน์ของแรงจูงใจในการทำงานไว้ดังนี้

1. เสริมสร้างกำลังใจในการทำงานให้แก่แต่ละบุคคลในองค์กรและหมู่คณะ เป็นการสร้างพลังร่วมกันของกลุ่ม

2. เสริมสร้างสามัคคีธรรมในหมู่คณะ เป็นการสร้างพลังด้วยความสามัคคี

สุพัตรา สุภาพ (2536 : 125-126) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแรงจูงใจดังนี้

1. เสริมสร้างกำลังใจในการปฏิบัติงานให้แก่แต่ละบุคคลในองค์กรและหมู่คณะ เป็นการสร้างพลังรวมร่วมกันของกลุ่ม

2. ส่งเสริมและเสริมสร้างสามัคคีธรรมในหมู่คณะ เป็นการสร้างพลังด้วยความสามัคคี

3. สร้างกำลังใจและทำที่ที่ดีในการปฏิบัติงานแก่ผู้ปฏิบัติงานในองค์กร

4. ช่วยเสริมสร้างให้เกิดความจงรักภักดีต่อองค์กร
5. ช่วยทำให้การควบคุมดำเนินไปด้วยความราบรื่น อยู่ในกรอบแห่งระเบียบวินัย และศีลธรรมอันดีงาม ลดอุบัติเหตุและอันตรายในการปฏิบัติงาน
6. เกื้อหนุนและจูงใจให้สมาชิกขององค์กร เกิดความคิดสร้างสรรค์ในกิจการต่างๆ ในองค์กร เป็นการสร้างความก้าวหน้าให้แก่ผู้ปฏิบัติงานและองค์กร
7. ทำให้เกิดศรัทธาและความเชื่อมั่นในองค์กรที่ตนปฏิบัติงานอยู่ ทำให้เกิดความสุขกาย สุขใจในการทำงาน เพราะร่างกายที่แข็งแรงจะมีอยู่คู่กับหัวใจที่เป็นสุขเท่านั้น
8. แรงจูงใจก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน

จากประโยชน์ของแรงจูงใจที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า แรงจูงใจจะเป็นเครื่องมือสำคัญของหน่วยงานหรือสถาบันต่างๆ ในการที่จะหล่อหลอมจิตใจของบุคคลให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเกิดพลังร่วมกันทั้งทางกายและจิตใจ ในอันที่จะสร้างสรรค์งานหรือกิจกรรมให้เป็นไปตามแนวทางที่ต้องการ

1.1.5 ทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจ

ทฤษฎีแรงจูงใจ เกี่ยวกับเรื่องความต้องการของมนุษย์ ได้มีผู้รู้หลายท่านได้อธิบายไว้จึงมีทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจมากมายหลายทฤษฎี ในที่นี้จะนำมาเสนอ 3 ทฤษฎี คือ

1.1.5.1 ทฤษฎี ERG

แอตเลอร์ (Xenia วิเศษสาธิต และมุกดา ศรีรงค์. 2537 : 212 ; อ้างอิงจาก Adler. 1930) กล่าวว่า ทฤษฎี ERG เป็นทฤษฎีการจูงใจอีกทฤษฎีหนึ่งที่มีความสำคัญกับความต้องการแอตเลอร์ เป็นผู้ตั้งทฤษฎีนี้ขึ้นโดย E มาจาก Existence R มาจาก Relatedness และ G มาจาก Growth เขาแบ่งความต้องการของมนุษย์เป็น 3 ประเภท คือ

1.ความต้องการเกี่ยวกับการดำรงชีวิต (Existence Needs) เป็นความต้องการทางวัตถุ และสามารถตอบสนองให้พึงพอใจได้ โดยปัจจัยจากสิ่งแวดล้อมต่างๆ เช่น อาหาร น้ำ เงินเดือน รายได้อื่นๆ นอกเหนือจากค่าจ้างและสภาพการทำงาน

2.ความต้องการเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคลอื่น (Relatedness Needs) เป็นความต้องการมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นๆ ที่สำคัญต่อตัวเขา ได้แก่ เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา ครอบครัว และเพื่อนฝูง

3.ความต้องการพัฒนา (Growth Needs) ความต้องการนี้เกี่ยวข้องกับความสามารถที่จะพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง ความต้องการดังกล่าวจะเกิดขึ้นจากการพัฒนาความสามารถ ความเฉลียวฉลาด ความมีอำนาจที่จะกระทำการใดอย่างหนึ่ง ซึ่งมีความสำคัญต่อบุคคล

1.1.5.2 ทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ (Maslow 's General Theory of Human Motivation)

มาสโลว์ (สฺรํงคฺ ใค้วตฺระกฺล. 2537 : 116-117 ; อ้างอิงจาก Maslow.1970)

นักจิตวิทยาชาวอังกฤษ เป็นคนแรกที่ได้ตั้งทฤษฎีทั่วไปเกี่ยวกับแรงจูงใจไว้และเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลาย สมมติฐานดังกล่าวมีสาระสำคัญดังนี้

1. มนุษย์มีความต้องการ และเป็นความต้องการที่ไม่มีการสิ้นสุด ขณะที่ความต้องการได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเข้ามาแทนที่ไม่มีวันสิ้นสุด
2. ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้ว จะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมอีกต่อไป
3. ความต้องการของมนุษย์ มีลำดับชั้นตามความสำคัญ (A Hierachy of Needs) คือ เมื่อความต้องการในระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการระดับสูงก็จะเรียกร้องให้มีการตอบสนองทันที

มาสโลว์ ได้แบ่งลำดับความต้องการของมนุษย์เรียงลำดับความสำคัญจากขั้นที่ 1 ถึงขั้นที่ 5 ดังนี้

1. ความต้องการทางสรีระ หมายถึง ความต้องการพื้นฐานของร่างกาย เช่น ความหิว ความกระหาย ความต้องการทางเพศ และการพักผ่อน เป็นต้น ความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่จำเป็นสำหรับการมีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการทางสรีระอยู่เสมอจะขาดเสียมิได้ ถ้าอยู่ในสภาพที่ขาดจะกระตุ้นให้คนมีกิจกรรมขวนขวายที่จะสนองความต้องการ
2. ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยหรือสวัสดิภาพ หมายถึง ความต้องการความมั่นคงปลอดภัยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ เป็นอิสระจากความกลัว ขู่มขู่ บังคับจากผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม เป็นความต้องการที่จะได้รับการปกป้องคุ้มกัน ความต้องการประเภทนี้เริ่มตั้งแต่วัยทารก กระทั่งวัยชรา ความต้องการที่จะมีงานทำเป็นหลักแหล่งก็เป็นความต้องการเพื่อสวัสดิภาพของผู้ใหญ่อย่างหนึ่ง
3. ความต้องการความรักและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ มนุษย์ทุกคนมีความปรารถนาจะได้เป็นที่รักของคนอื่น และต้องการมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นและเป็นส่วนหนึ่งของหมู่ ทราบว่าทุกคนยอมรับตนเป็นสมาชิก คนที่รู้สึกเหงาไม่มีเพื่อน มีชีวิตที่ไม่สมบูรณ์ เป็นผู้ที่มีความต้องการประเภทนี้ คนที่รู้สึกว่าเป็นที่รักและยอมรับของหมู่ จะเป็นผู้ที่สมปรารถนาในความต้องการประเภทนี้
4. ความต้องการที่จะรู้สึกว่าตนเองมีค่า ความต้องการนี้ประกอบด้วยความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ มีความสามารถ ต้องการที่จะให้ผู้อื่นเห็นว่า ตนมีความสามารถ มีคุณค่าและมีเกียรติ ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น ผู้ที่มีความสมปรารถนาในความต้องการนี้จะเป็นผู้ที่มีความมั่นใจในตนเอง เป็นคนมีประโยชน์และมีค่า ตรงข้ามกับผู้ที่ขาดความต้องการประเภทนี้ จะรู้สึกว่าตนไม่มีความสามารถและมีปมด้อย มองโลกในแง่ร้าย
5. ความต้องการที่จะรู้จักตนเองอย่างแท้จริง และพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพของตน มาสโลว์อธิบายความต้องการที่เรียกว่า Seif Actualization ว่าเป็นความต้องการที่จะรู้จักตนเองตามสภาพที่แท้จริงของตน กล่าวที่จะตัดสินใจในการเลือกทางเดินชีวิต รู้จักค่านิยมของตนเอง มีความจริงใจต่อตนเอง ปรารถนาที่จะเป็นคนดีที่สุดเท่าที่จะมีความสามารถทำได้ ทั้งด้านสติปัญญา

ทักษะ และอารมณ์ความรู้สึก ยอมรับตัวเองทั้งส่วนดีส่วนเสียของตน ที่สำคัญที่สุดก็คือ การมีสติที่จะยอมรับว่าตนได้ใช้กลไกในการปรับตัว เพื่อเผชิญสิ่งแวดล้อมใหม่ๆที่เป็นสิ่งท้าทาย น่าตื่นเต้นและมีความหมาย กระบวนการที่จะพัฒนาตนเองตามตามศักยภาพของตนเป็นกระบวนการที่ไม่มีจุดจบตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ มนุษย์ทุกคนมีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพของตน เพราะมีน้อยคนที่จะได้ถึงขั้น Self Actualization อย่างสมบูรณ์

ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์และแอตเลอร์ แตกต่างกันที่การมุ่งใจเพื่อตอบสนองความต้องการ มาสโลว์มีความเห็นว่า ถ้าความต้องการทางสังคมไม่ได้รับการตอบสนองเท่าไร ก็ยังมีความปรารถนามากขึ้นเท่านั้น ส่วนแอตเลอร์กลับเห็นว่า ยิ่งความต้องการเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่ได้รับการตอบสนองมากขึ้นเท่าไร บุคคลจะยิ่งหันกลับไปปรารถนาในความต้องการการดำรงชีวิตทางวัตถุมากขึ้น เช่นเดียวกับความต้องการการพัฒนา ถ้าไม่ได้รับการตอบสนองเพียงพอ ก็หันกลับไปปรารถนาในความต้องการเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้อื่นมากขึ้น นั่นก็คือ บุคคลจะปรารถนาในความต้องการที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น ถ้าความต้องการที่เป็นนามธรรมไม่ได้รับการตอบสนองอย่างพอเพียง

1.1.5.3 ทฤษฎีความต้องการความสำเร็จของแมคเคลแลนด์ (The Need to Achieve Theory)

แมคเคลแลนด์ (ทองหล่อ นาคหอม. 2535 : 22 ; อ้างอิงจาก McClelland. 1961) นักจิตวิทยาได้ทำการวิจัยในเรื่องความต้องการความสำเร็จพบว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จสูงทั้งหลาย แตกต่างกับผู้อื่นโดยทั่วไป โดยจะมีลักษณะดังนี้

1. มีความรับผิดชอบสูง แสวงหาโอกาสเพื่อที่จะได้มีโอกาสในการรับผิดชอบแก้ไข ปัญหาที่มีอยู่ พวกนี้จะมีความปรารถนาจะกระทำการสิ่งต่างๆให้ดีขึ้นกว่าเดิมอยู่เสมอ
2. มีเป้าหมายระดับกลาง เพราะหากไม่ประสบความสำเร็จแล้วจะรู้สึกไม่สบายใจ ดังนั้นจึงไม่ตั้งเป้าหมายไว้สูงเกินไป เพื่อลดความเสี่ยงและให้ความเชื่อมั่นในความสำเร็จสูง
3. ต้องการได้รับข้อมูลกลับที่ทันการณ์เกี่ยวกับงานของตนว่าสำเร็จหรือล้มเหลว เพื่อการตัดสินใจในงานของตนครั้งต่อไป
4. ต้องทำงานร่วมกับผู้ที่มีความสามารถ เพื่อที่เขาจะได้พยายามปรับปรุงความสามารถของเขาให้ทัดเทียมกับผู้ที่มีความสามารถ ความรู้สึกเช่นนี้จะเป็นแรงจูงใจให้เกิดความมานะที่จะประสบความสำเร็จที่สูงต่อไป

นอกจากความต้องการความสำเร็จหรือสัมฤทธิ์ผลจะเป็นแรงจูงใจในการทำงานแล้ว ยังมีความต้องการอีก 2 อย่างที่มีส่วนทำให้เกิดแรงจูงใจคือ ความต้องการความรัก ความเป็นพวกพ้อง ปรารถนาให้ผู้อื่นนิยมชมชอบและยอมรับนับถือผู้อื่นด้วยและความต้องการมีอำนาจบารมี ปรารถนาที่จะควบคุมบังคับหรือมีอิทธิพลเหนือผู้อื่น ต้องการที่จะทำให้ผู้อื่นมีความประพฤติหรือมีพฤติกรรมตามที่ต้องการ ส่วนมากมักจะเป็นคนที่พูดเก่ง ชอบการโต้แย้ง ชอบมีการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ

และมีการแสดงการใช้อำนาจ ผู้บริหารที่ดีมักจะเป็นคนที่มีแรงจูงใจทางด้านอำนาจบารมีสูงกว่าด้านความสำเร็จ และมักจะเป็นอำนาจบารมีที่มีใช้ในด้านสังคมเสียมากกว่า

1.1.6 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจ

แรงจูงใจ ตามพจนานุกรมการจัดการ (Dictionary of Management) ของทอส์และคาร์โรลล์ (Tois and Carroll 1982 : 387) หมายถึง แรงขับของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม โดยเฉพาะที่เกิดขึ้นในการทำงาน หรือการกระทำที่บุคคลจะทำงานให้สำเร็จ โดยได้รับอิทธิพลจากการกระทำของคนอื่นที่กำหนดแนวทางเฉพาะใช้ในการบริหารโดยผู้บริหารจะจูงใจพนักงานทำงานให้องค์กรอย่างมีประสิทธิภาพ

สัว์ณณ์ วัฒนวงศ์ (2544 : 159-161) ได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ แยกออกเป็น 6 ด้านดังนี้

1. ความต้องการทางกายภาพ (Physical Needs) เป็นสิ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้ง่าย ส่วนมากมนุษย์เรามีความต้องการทางด้านนี้เพื่อความคงอยู่ของร่างกาย ในทางการศึกษาผู้ใหญ่ คือ ความต้องการมองเห็นและได้ยินเสียง ความสุขสบาย การพักผ่อน หมายความว่าถ้าหากตัวหนังสือเล็กเกินไป เสียงพูดเบาเกินไป แก้วแข็งแรงเกินไป สิ่งเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จพอใจได้

2. ความต้องการในการเจริญงอกงาม (Growth Needs) นักจิตวิทยาส่วนมากเห็นตรงกันว่า ความต้องการด้านนี้เป็นสิ่งสำคัญที่จะพาไปสู่ส่วนอื่นๆ ของความต้องการ ซึ่งก็ตรงกับความต้องการกระทำตนตามความสามารถ (Self-actualizational) ตามทฤษฎีของมาสโลว์นั่นเอง ผู้ใหญ่ที่มองไม่เห็นอนาคตของตัวเองนั้นน่าสงสารมาก เพราะว่าการมองไม่เห็นความก้าวหน้าในอนาคตของตัวเองทำให้คุณค่าอื่นๆ ลดลงอย่างมาก จากการศึกษาพบว่าคนที่เกษียณอายุแล้วสามารถทำงานให้เป็นประโยชน์ได้ จะมีการปรับตัวได้ดีกว่าคนที่ไม่สามารถหาแนวทางอื่นๆ ได้

3. ความต้องการได้รับความมั่นคงปลอดภัย (The Needs of Security) เป็นที่ยอมรับกันมานานแล้วว่า สัตว์โลกมีสัญชาตญาณสำหรับการป้องกันตัวเอง ความต้องการด้านความปลอดภัยทางร่างกาย ถ้าหากความต้องการด้านความมั่นคงไม่ได้รับการตอบ จะเกิดอาการทางพฤติกรรมตามมาด้วย คือ เกิดความรู้สึกไม่มั่นคง โดนการถอนตัวออกจากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทั้งหลาย

4. ความต้องการได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ (The Needs for New Experience) เมื่อคนแสวงหาความมั่นคง เขาต้องเผชิญภัยและเสี่ยง คนเราอาจจะเบื่อหน่ายต่องานประจำที่ซ้ำซาก (Routine) ดังนั้น เมื่อความต้องการด้านนี้เกิดสับสนขึ้น บุคคลจะเกิดความวุ่นใจจนเกิดอาการทางพฤติกรรมเหนื่อยอ่อน ความต้องการได้รับประสบการณ์ใหม่รวมทั้งแนวความคิดใหม่ๆ

5. ความต้องการทางด้านจิตใจและอารมณ์ (The Needs of Affection) คนทุกคนต้องการได้รับความรัก รวมทั้งการได้รับผลสำเร็จ ในบางครั้งก็เป็นสาเหตุมาจากความต้องการด้านนี้ อาจจะเรียกได้ว่าเป็นความต้องการทางด้านสังคม มีการร่วมกันแสดงความคิดเห็น ประสบการณ์ ความร่า

เรื่ง ความเศร้าโศก ถ้าหากความต้องการด้านนี้ไม่ได้รับการตอบสนองก็จะเกิดอาการ 2 ด้าน คือ การถอนตัวออกจากกลุ่มหรือมีลักษณะก้าวร้าว แสดงอาการเป็นศัตรู

6. ความต้องการได้รับความยอมรับ (The Needs of Recognition) มนุษย์ส่วนมากต้องการได้รับความรู้สึกว่ามีคุณค่า ได้รับการยกย่องนับถือจากคนอื่น ๆ ในบางด้านของเขา ความต้องการทางด้านนี้ทำให้เขามีการรวมกลุ่มทางสังคมเป็นชุมชน สถาบันต่างๆทำให้เขาสามารถแสวงหาสถานภาพและความสนใจจากสมาชิกในกลุ่มได้ด้วย

อารี พันธุ์ณี (2534 : 206) ได้สรุปแนวความคิดแรงจูงใจโดยสรุปของแรงจูงใจ ดังนี้

1. แรงจูงใจ หมายถึง สภาวะใด ๆ ก็ตามที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา ส่วนการจูงใจหมายถึง การนำปัจจัยต่างๆที่เป็นแรงจูงใจมาผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทาง

2. การจูงใจนี้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ตราบใดที่มนุษย์ยังมีความต้องการและแรงขับ ทำให้เกิดพฤติกรรมอันเกิดจากแรงจูงใจ การจูงใจมีทั้งการจูงใจภายในและการจูงใจภายนอก

3. เราสามารถแยกประเภทของแรงจูงใจได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆคือ แรงจูงใจทางสรีระวิทยา แรงจูงใจทางจิตวิทยา และแรงจูงใจทางสังคม

4. ทฤษฎีที่เชื่อว่าแรงจูงใจมีสาเหตุมาจากความต้องการความสุขส่วนตัว ถือว่ามนุษย์แสดงพฤติกรรมต่างๆเพื่อที่จะให้ตนเองมีความสุขและหลีกเลี่ยงจากความเจ็บปวด

5. ทฤษฎีที่เชื่อว่าแรงจูงใจเกิดจากการคิดอย่างมีหลักการและเหตุผล จะเชื่อในความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผลของมนุษย์ บุคคลจะตัดสินใจตามที่ตนตั้งใจปรารถนาและทุกคนมีอิสระในการคิดและการกระทำ

6. ทฤษฎีที่เชื่อว่าแรงจูงใจเกิดจากแรงขับ เชื่อว่าการกระทำที่มนุษย์เลือกทำขึ้นอยู่กับความมากน้อยของแรงขับ 4 ประการ คือ แรงขับเพื่อการอยู่รอดของชีวิต แรงขับฉุกเฉิน แรงขับเพื่อการสืบพันธุ์ แรงขับเพื่อการศึกษา

7. ทฤษฎีที่เชื่อว่าแรงจูงใจเกิดจากลำดับความต้องการ ได้แก่ ทฤษฎีของมาสโลว์และทฤษฎีของเมอร์เรย์ มาสโลว์ มีความเชื่อว่าบุคคลมีการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานทางร่างกายก่อนแล้ว จึงมีการตอบสนองในทางจิตใจและสังคมและความเข้าใจในตนเองต่อไป

8. องค์ประกอบที่มีผลต่อแรงจูงใจของมนุษย์ คือ

8.1 ธรรมชาติของแต่ละบุคคล ได้แก่ แรงขับ ความวิตกกังวลใจ

8.2 สถานการณ์ในแต่ละสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การแข่งขัน ความร่วมมือ การตั้งเป้าหมาย การตั้งความทะเยอทะยาน

8.3 ลักษณะความเข้มของแรงจูงใจ ได้แก่ การเสริมแรง ความสนใจ

9. ภาวะความขัดแย้งของแรงจูงใจ มี 3 ลักษณะคือ

9.1 ต้องการที่จะทำและไม่อยากทำในเวลาเดียวกัน

9.2 ต้องการทั้งสองอย่าง แต่ต้องเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง

9.3 ต้องเลือกทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ทั้งๆที่ไม่ชอบทำทั้งสองอย่าง

10. หลักในการสร้างแรงจูงใจในการเรียน ได้แก่

10.1 การชมเชยและการตำหนิ

10.2 การทดสอบบ่อยครั้ง

10.3 การให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง

10.4 ครูใช้วิธีการสอนและจัดกิจกรรมแปลกใหม่

10.5 ตั้งรางวัลล่วงหน้าสำหรับทุกคน

10.6 สอนด้วยการยกตัวอย่างที่คุ้นเคย

10.7 สอนด้วยการเชื่อมโยงบทเรียนใหม่

10.8 ใช้เกมและการละคร

10.9 ลดหรือขจัดสถานการณ์ที่ไม่มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก

11. ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้แรงจูงใจ ซึ่งได้แก่

11.1 ครูไม่ทราบความต้องการที่แท้จริงของเด็ก

11.2 ครูคำนึงถึงความแตกต่างของความต้องการของเด็ก

11.3 ครูแจ้งผลการกระทำให้เด็กทราบ

11.4 ครูให้ความยุติธรรมให้แรงจูงใจภายนอกเพื่อช่วยให้เด็กเกิดแรงจูงใจภายในที่สุด

ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจนั้นมีหลากหลายดังที่ได้กล่าว

มาแล้ว แต่โดยสาระสำคัญของแต่ละทฤษฎีสามารถสรุปได้ว่า มนุษย์มีแรงจูงใจและความต้องการไม่มีที่สิ้นสุด โดยเริ่มจากความต้องการในขั้นพื้นฐานก่อนคือ ความต้องการด้านปัจจัยสี่ ความต้องการด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจหรือความมั่นคงด้านการปฏิบัติงาน ความต้องการความปลอดภัยทางร่างกาย และหลังจากที่มนุษย์ได้รับการตอบสนองในขั้นพื้นฐานแล้ว ก็จะดีแรงจูงใจหรือความต้องการในระดับสูงขึ้นไป คือ ต้องการความรัก ความเป็นเจ้าของ อยากมีเพื่อนพ้อง อยากมีชื่อเสียง เกียรติยศ ต้องการให้คนอื่นยกย่องนับถือ อยากมีอำนาจบารมีเหนือคนอื่น ๆ ต้องการความเจริญก้าวหน้า และต้องการรักษาความมีชื่อเสียง เกียรติยศ ความเด่น รวมทั้งความสำเร็จให้มีอยู่ตลอดไป

เพื่อพัฒนาทฤษฎีพฤติกรรมจูงใจให้กว้างขวางชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง แล้วสรุปข้อเท็จจริง 6 ประการ ดังนี้

1. ทุกคนที่มีความต้องการทั้งทางด้านร่างกายและทางจิตใจ

2. พฤติกรรมจูงใจ คือ เป็นหน้าที่อย่างหนึ่งที่เกี่ยวพันระหว่างคุณลักษณะหรือนิสัยของบุคคลกับสภาวะแวดล้อม

3. สังคมหรือกลุ่มคนเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมจูงใจของแต่ละบุคคล

4. ปฏิกริยาย้อนกลับจากสภาพแวดล้อมจะมีบทบาทสำคัญที่ทำให้แต่ละบุคคลปรับพฤติกรรมเพื่อสนองตอบต่อสภาพแวดล้อมนั้น

5. แต่ละบุคคลอาจมองสภาพแวดล้อมต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสภาวะจิตใจของแต่ละบุคคล

6. ปัจจัยทางด้านร่างกายและจิตใจเป็นตัวกำหนดให้แต่ละบุคคลมีความแตกต่างกัน

แรงจูงใจจะเป็นตัวชี้สำคัญ ที่แสดงถึงปฏิสัมพันธ์ของบุคลากรในองค์กร พฤติกรรมการจูงใจของบุคคลในองค์กรจะเป็นแรงผลักดันที่ส่งผลต่อความสำเร็จขององค์กร ดังนั้น ทุกองค์กรจำเป็นต้องเข้าใจพฤติกรรมจูงใจของบุคลากร ในด้านกิจกรรมการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอน ผู้บริหารผู้ปกครอง รวมทั้งผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ควรช่วยกันเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนเพิ่มมากขึ้น เพื่อหาทางส่งเสริมให้บุคลากรหรือผู้เรียนได้อย่างเต็มศักยภาพและเกิดประสิทธิผล

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

1.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

โบเชียร์ (Boshier. 1971 : 3-26) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนต่อของผู้ใหญ่ในประเทศแคนาดา นิวซีแลนด์ และสหรัฐอเมริกา โดยได้สร้างเครื่องมือหรือแบบวัดในการเข้าเรียนต่อ (Educational Participation Scale หรือ EPS) และนำไปศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่ในประเทศดังกล่าว โดยเขาได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 14 ด้าน คือ

1. แรงจูงใจด้านความช่วยเหลือสังคม
2. แรงจูงใจด้านการติดต่อทางสังคม
3. แรงจูงใจด้านการเพิ่มพูนความรู้ตามการชักนำของผู้อื่น
4. แรงจูงใจด้านการประเทืองปัญญา
5. แรงจูงใจด้านการเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาชีพตามการชักนำของตนเอง
6. แรงจูงใจด้านการทำตามระเบียบสังคม
7. แรงจูงใจด้านการเตรียมตัวเพื่อเข้ารับการศึกษา
8. แรงจูงใจด้านความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการ
9. แรงจูงใจด้านการทดแทนด้านสังคม
10. แรงจูงใจด้านการอยากมีส่วนร่วมในสังคม
11. แรงจูงใจด้านหลบเลี่ยงรายการโทรทัศน์
12. แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเองและหลีกเลี่ยงความเบื่อหน่าย
13. แรงจูงใจด้านการฝึกปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น
14. แรงจูงใจด้านการส่งเสริมความรู้ในส่วนที่ขาดอยู่

ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าผู้ใหญ่เข้าเรียนด้วยแรงจูงใจที่ต่างกัน และตัวแปรด้านอายุ เพศ ระดับการศึกษาและอาชีพมีส่วนเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจเหล่านี้ด้วยคือ ผู้ที่มีอายุน้อย มีแรงจูงใจในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นสูง ผู้ชายมีแรงจูงใจด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น และแรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพสูง ผู้ที่มีการศึกษาในระดับต่ำมีแรงจูงใจในด้านการประกอบอาชีพสูง นอกจากนี้ผลของการวิจัยยังชี้ให้เห็นว่าผู้ที่เข้ามาเรียนหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่อาจมีแรงจูงใจมากกว่าหนึ่งด้าน ต่อมาในปี 1971 โบเชียร์ ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่

เฉพาะในสหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้มีอายุน้อยมีแรงจูงใจในการทำงานความคาดหวังของผู้อื่นสูง ส่วนผู้ที่มีอายุมากมีแรงจูงใจด้านการเรียนเพื่อรู้สูง

มอร์สเตน และสมาร์ท (Morstain and Smart. 1974 : 83-89) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจที่ทำให้ผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาเข้าเรียนในสถานศึกษา พบว่า ผู้มีอายุน้อยมีแรงจูงใจในการเข้าเรียนด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นสูง ส่วนเพศชายมีแรงจูงใจในการเข้าเรียนด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่นสูง และเพศหญิงมาเรียนเพราะต้องการความรู้

คริสเต็นเซน (ทองหล่อ นาคหอม 2535 : 30 ; อ้างมาจาก Christensen. 1978) ได้วิจัยเรื่อง แรงจูงใจในองค์กร ซึ่งเป็นการวิจัยเอกสาร โดยได้ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องทั้งข้อมูลทฤษฎี และคำนิยามของแรงจูงใจในแง่มุมต่างๆ แล้วสรุปเกณฑ์ 7 ประการ เพื่อให้ประเมินคำนิยามที่เลือกมา ผลการวิจัยพบว่า ทำให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับแรงจูงใจเชิงปฏิบัติตลอดจนการพัฒนาทฤษฎีให้กว้างไกลออกไปดังนี้

คำนิยามของแรงจูงใจในแง่การปฏิบัติ นั้น คือ ผลที่เกิดจากกระบวนการภายในของแต่ละบุคคล ซึ่งอาจเป็นกระบวนการในทางกายภาพ หรือทางจิต หรือทั้งสองอย่างกระบวนการภายในเป็นต้นเหตุของการแสดงออกของบุคคล

พฤติกรรมจูงใจ เป็นการตอบสนองพฤติกรรมโดยตรง จากกระบวนการภายใน หรือสภาวะภายในของแต่ละบุคคล หรือตอบสนองทางอ้อมจากเงื่อนไขภายนอกที่มีปฏิสัมพันธ์กับกระบวนการภายในพฤติกรรมต่างๆที่ไม่เป็นพฤติกรรมจูงใจ ได้แก่ พฤติกรรมที่เกิดจากสัญชาตญาณ เกิดจากสภาพบังคับหรือไม่สมัครใจ และพฤติกรรมที่ไม่มีจุดหมาย พฤติกรรมแรงจูงใจอาจแสดงออกในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งใน 3 รูปแบบ ได้แก่ แสดงออกโดยตรง แสดงออกโดยทางอ้อม ถ้าไม่สามารถแสดงออกในสองประเภทนี้ ก็จะแสดงพฤติกรรมอื่นทดแทน

1.1.2 งานวิจัยในประเทศ

ยนต์ ชุ่มยิม (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง องค์กรประกอบที่เป็นแรงจูงใจให้เลือกเรียนครูของนักศึกษาในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออก 4 แห่งคือ วิทยาลัยครูเพชรบุรี วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง ราชบุรี วิทยาลัยครูนครปฐม และวิทยาลัยครูกาญจนบุรี จำนวน 800 คน ผลการวิจัยพบว่า องค์กรประกอบที่เป็นแรงจูงใจในระดับสูงคือ องค์กรประกอบที่เกี่ยวกับลักษณะของงาน และองค์กรประกอบที่เกี่ยวกับตัวนักศึกษา ส่วนองค์กรประกอบที่เป็นแรงจูงใจในระดับต่ำ คือ องค์กรประกอบที่เกี่ยวกับครูอาจารย์ สถานที่เรียน สังคม และองค์กรประกอบที่เกิดจากบิดา มารดาหรือญาติ นอกจากนี้ผลการวิจัยที่เปรียบเทียบแรงจูงใจของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาชายหญิงและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเข้าเรียนแตกต่างกัน มีลักษณะแรงจูงใจในการเลือกเรียนครูไม่แตกต่างกัน แต่มีแนวโน้มว่านักศึกษาหญิงจะมีลักษณะแรงจูงใจในการเลือกเรียนมากกว่านักศึกษาชาย

สามารถชาย จอมวิญญา (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง เหตุจูงใจที่มีผลต่อการเลือกเรียนวิชาเอกพลศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการสูง ในวิทยาลัยครูและวิทยาลัยพลศึกษา

ภาคกลาง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูงในวิทยาลัยครู และวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลางจำนวน 300 คน ผลการวิจัยพบว่า เหตุจูงใจด้านต่างๆ ที่มีผลต่อการเลือกเรียนวิชาพลศึกษา ปรากฏตามลำดับค่าเฉลี่ยรวมจากมากไปหาน้อยดังต่อไปนี้ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านความมีเกียรติยศชื่อเสียง ด้านความรักความถนัดและความสนใจต่อสาขาอาชีพวิชาพลศึกษา ด้านความมั่นคงและความก้าวหน้าในอาชีพ ด้านความคิดเห็นส่วนตัว ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้องและด้านความจำเป็นบางประการ ส่วนตัวแปรย่อยจากเหตุจูงใจด้านต่างๆ ที่เป็นเหตุจูงใจให้เข้ามาเลือกเรียนวิชาเอกพลศึกษาของนักศึกษาทั้งวิทยาลัยครูและวิทยาลัยพลศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากตามลำดับ จากมากที่สุดลงไปคือ เป็นอาชีพสุจริตมีความสนุกเพลิดเพลินกับการออกกำลังกายและฝึกพลศึกษา และชอบเรียนวิชาพลศึกษา ผลการเปรียบเทียบเหตุจูงใจที่มีผลต่อการเลือกเรียนวิชาพลศึกษาของนักศึกษาในวิทยาลัยครูและวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลาง ไม่แตกต่างกับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลัดดาวัลย์ ไคว้ตระกูล (2528 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของการเลือกและไม่เลือกแผนการเรียนวิชาอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดลำปาง ประชากรที่ใช้ศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2527 จำนวน 2,439 คน ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของการเลือกแผนการเรียนวิชาชีพนั้น นักเรียนให้ความสำคัญต่อองค์ประกอบด้านส่วนตัวเป็นอันดับ 1 ซึ่งหมายความว่า ความถนัด ความสนใจ ความสามารถ ตลอดจนเหตุผลส่วนตัวของนักเรียน เช่น เกียรติยศ ชื่อเสียง ลักษณะงาน และความก้าวหน้าที่ต้องการได้รับ ความจำเป็นส่วนตัว รายได้และโอกาสในการศึกษาต่อเป็นสาเหตุสำคัญต่อการเลือกเรียนแผนการเรียนวิชาชีพอันประกอบด้านโรงเรียน นักเรียนให้ความสำคัญเป็นอันดับ 2 ซึ่งหมายความว่า บุคลากร สิ่งแวดล้อม และความพร้อมของโรงเรียน เช่น การสนับสนุนของผู้บริหาร มีครูที่มีความรู้ความชำนาญโดยตรง มีอุปกรณ์เครื่องมืออย่างเพียงพอ มีอิทธิพลต่อการเลือกแผนการเรียนวิชาอาชีพว่า บุคคลและสิ่งแวดล้อมในด้านต่างๆ ของครอบครัว เช่น ความคิดเห็นและการสนับสนุนของบิดามารดา ญาติพี่น้องหรือผู้ปกครอง ระดับการศึกษาและอาชีพของผู้ปกครอง ไม่ใช่สาเหตุสำคัญต่อการเลือกแผนการเรียนวิชาอาชีพ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ พอสรุปได้ว่า แรงจูงใจมีส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียน มีความกระตือรือร้น ความพยายาม มุ่งมั่นในการแก้ปัญหา โดยมีปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นของผู้เรียน บุคลิกภาพ ทักษะ ทักษะด้านครอบครัวและปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียน ทำให้ผู้เรียนมีความพร้อม ส่งผลต่อแรงจูงใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุจุดประสงค์ แรงจูงใจจะช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการเล่นเปียโน สามารถแสดงสร้างสรรค์ดนตรี พัฒนาปรับปรุงตนเอง แก้ไขปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้ แรงจูงใจมีอิทธิพลและเป็นเครื่องมือสำคัญของสถาบันดนตรีเอกชน ในการที่จะทำให้เกิดความภาคภูมิใจ และความสนใจที่จะสร้างสรรค์ตนหรือกิจกรรม ให้เป็นไปตามแนวทางที่ต้องการ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจ

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ

2.1.1 ความหมายและความสำคัญของบุคลิกภาพ

“บุคลิกภาพ” นักจิตวิทยาและนักวิชาการให้ความหมายไว้หลายทัศนะด้วยกัน เช่น อนาสตาซี (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537 : 11 – 15 ; อ้างอิงจาก Anastasi 1968) กล่าวว่าบุคลิกภาพของบุคคลเกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างพันธุกรรมกับสิ่งแวดล้อม พันธุกรรมเดียวกันแต่อยู่ในสิ่งแวดล้อมต่างกัน อาจก่อให้เกิดบุคลิกภาพต่างกันได้ หรือแมสกาฟเวดลอมและพันธุกรรมเดียวกันนอกจากนี้ ฮิลการ์ด และแอทคินสัน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 40 ; อ้างอิงจาก Hilgard and Atkinson. 1967) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะรวมของบุคคล และวิธีการแสดงออกของพฤติกรรมของเขา ส่วนอลพอร์ต (จรรยา เกษศรีสังข์. 2537 : 11 – 15 ; อ้างอิงจาก Allport. 1967) ได้อธิบายว่า บุคลิกภาพ เป็นระบบการเคลื่อนไหวของอินทรีย์ที่อยู่ภายในจิตใจบุคคลและเป็นตัวกำหนดลักษณะนิสัย (Traits) ประจำตัวของบุคคลนั้นทั้งหมด

รุช (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 41 ; อ้างอิงจาก Ruch 1953) กล่าวว่าบุคลิกภาพคือตัวเราทั้งตัว หรืออวัยวะที่แสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมาและพฤติกรรมต่างๆ ที่แสดงออกมานั้นเป็นกระจกเงาที่สะท้อนความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติของบุคคลนั้นๆ นอกจากนี้ สายสุรี จุติกุล (2511 : 8) กล่าวเช่นเดียวกันว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ส่วนต่างๆ ของบุคคลที่รวมกันแล้วทำให้บุคคลนั้นแตกต่างบุคคลอื่นๆ ส่วนต่างๆ นั้นได้แก่ อุปนิสัย นิสัยใจคอ ความสนใจ ทัศนคติ วิธีการปรับตัว โครงสร้างของร่างกาย ซึ่งส่วนต่างๆ เหล่านี้จัดเป็นลักษณะที่สำคัญของแต่ละบุคคล และเชดคักดี โฆวาลินส์ (2530 : 3) กล่าวว่า บุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัยที่รวมเป็นแบบฉบับเฉพาะตัวของแต่ละบุคคลและเป็นสิ่งที่ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างบุคคลซึ่งพิจารณาได้จากรูปแบบพฤติกรรมของบุคคลนั้น

จากความหมายของบุคลิกภาพ ดังกล่าว สรุปได้ว่า บุคลิกภาพ คือ ลักษณะของบุคคลที่แสดงออกด้านการกระทำเป็นลักษณะนิสัยของบุคคลเฉพาะตัว ซึ่งเกิดจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

2.1.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ

กาญจนา คำสุวรรณ (2524 : 194 – 195) กล่าวว่า ประสบการณ์ที่เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมและส่งผลต่อบุคลิกภาพนั้น แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. ประสบการณ์ร่วมทางวัฒนธรรม เป็นประสบการณ์ที่บุคคลได้รับเหมือนกัน หรือต่างกัน มีผลให้บุคคลมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกันตามความเชื่อ ทัศนคติ ค่านิยม ประเพณี และคำสอนของสังคมนั้น ๆ

2. ประสบการณ์เฉพาะตัว เป็นอิทธิพลที่ได้รับจากการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ผู้ปกครอง ที่แตกต่างกัน มีผลให้แต่ละคนได้รับการหล่อหลอมบุคลิกภาพไม่เหมือนกัน ผู้ที่ได้รับการเลี้ยงดูที่เหมาะสม ได้รับความรัก เอาใจใส่ดูแล ให้กำลังใจ ก็จะพัฒนาบุคลิกภาพไปในทิศทางที่เหมาะสม มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีเหตุผลและมองโลกในแง่ดี ในขณะที่ผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยหรือเข้มงวด จะมีบุคลิกภาพไปในทิศทางตรงกันข้าม มีความก้าวร้าว ไม่ไว้วางใจคน หวาดระแวง และมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสังคม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 44) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ ประกอบด้วยพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และช่วงเวลาในชีวิตของบุคคลกล่าวคือ

1. พันธุกรรม สิ่งถ่ายทอดทางพันธุกรรมส่วนมากเป็นลักษณะทางกาย เช่น ความสูงต่ำ ลักษณะเส้นผม สีของผิว ชนิดของโลหิต โรคภัยไข้เจ็บบางชนิด และข้อบกพร่องทางร่างกายบางชนิด เช่น ตาบอดสี ศีรษะล้าน นิ้วเกิน มือติดกัน ฯลฯ ซึ่งมีลักษณะทางกายเหล่านี้เป็นอิทธิพลของพันธุกรรมที่มีต่อบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลทั้งสิ้น

2. สิ่งแวดล้อม มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการของมนุษย์ทั้งพัฒนาการทางกาย ทางจิต และบุคลิกภาพ คือ บุคคลอื่น ๆ รอบตัวเรา ครอบครัว กลุ่มคน และวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อมที่เป็นมนุษย์คนอื่น ๆ จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาทางบุคลิกภาพ ทัศนคติ และพฤติกรรมทางสังคมมนุษย์

3. ช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล แสดงถึง ระดับพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจ อันเกิดจากอิทธิพลร่วมระหว่างพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และแม้ระยะสำคัญของพัฒนาการของมนุษย์ส่วนมากจะอยู่ในช่วงชีวิตเด็กเป็นส่วนมาก

อิริคสัน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 42 ; อ้างอิงจาก Erikson. 1959) เชื่อว่าการพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์นั้น มิได้หยุดอยู่แต่ในวัยเด็ก แต่จะมีการพัฒนาลักษณะต่างๆ ของบุคลิกภาพอย่างเป็นลำดับ ตลอดช่วงชีวิตของบุคคลแต่ละบุคคล

จลอง ภริมย์รัตน์ (2531 : 29 – 30) กล่าวว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพ มี 2 ปัจจัยใหญ่ ๆ คือ

1. องค์ประกอบด้านพันธุกรรม เป็นการถ่ายทอดยีนส์จาก พ่อ แม่ หรือบรรพบุรุษไปสู่ลูกหลาน ได้แก่ ลักษณะทางด้านรูปร่าง หน้าตา ท่าทาง ผิวพรรณ อารมณ์ ตลอดจนระบบประสาทและเลือด เป็นลักษณะที่ติดตัวมาแต่เกิด

2. องค์ประกอบทางด้านสิ่งแวดล้อมทั้งที่เป็นธรรมชาติและสภาพวัฒนธรรม ประเพณี กฎเกณฑ์ ระเบียบต่าง ๆ ในสังคมที่บุคคลเกี่ยวข้องอยู่ เป็นผลให้เกิดการเรียนรู้ และปรับตัวให้สมกับสภาพแวดล้อมนั้น ๆ ได้แก่ ลมฟ้าอากาศ ที่อยู่อาศัย อาหาร ตลอดจนคนที่อยู่ใกล้ชิด องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมนี้มีผลให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ส่งผลให้บุคลิกภาพของคนแตกต่างกัน

จากข้อความดังกล่าว สรุปได้ว่าอิทธิพลของพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และช่วงเวลาในชีวิตของบุคคล เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลในการพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคล ให้มีลักษณะที่แตกต่างกันไป

1.3 ประเภทของบุคลิกภาพ

การพิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะที่แสดงออกทางกายภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลักษณะเค้าหน้าหรือโครงสร้างต่าง ๆ ของร่างกายและบุคลิกภาพ เป็นความเชื่อส่วนบุคคลว่ามนุษย์เรานั้น มีลักษณะทางสรีระเป็นแบบแบบไป แต่ละแบบอาจเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแต่ละอย่าง (Luthan. 1989 :160) ดังนั้น จึงมีผู้แบ่งบุคลิกภาพของคนออกเป็นหลายประเภท เช่น ความคิดของจุง (Hergenharn. 1990 :58 – 85 ; citing Jung. N.d.) ได้พิจารณาบุคลิกภาพของคนโดยยึดถือสังคมเป็นหลัก เขาได้แบ่งบุคลิกภาพของคนออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. บุคลิกภาพที่ชอบเก็บตัว (Introvert) เป็นคนที่ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับผู้อื่น เกรงครัดต่อระเบียบแบบแผน มีมาตรการและกฎเกณฑ์ที่แน่นอนในการควบคุมอุปนิสัยของตนเอง เชื่อตัวเอง และการกระทำทุกอย่างที่มักจะขึ้นอยู่กับตัวเองเป็นใหญ่ บุคคลประเภทนี้จะผูกพันกับตนเองมากกว่าที่จะผูกพันกับสังคมหรือบุคคลอื่น

2. บุคลิกภาพที่ชอบแสดงตัว (Extrovert) เป็นคนเปิดเผย คุยเก่ง ร่าเริง ปรับตัวได้ดี ในสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ มีความเชื่อมั่นในตนเองบนรากฐานของเหตุผลและความจริง

ส่วน เครชเมอร์ (Samuel. Sheldon. 1942) เห็นว่าบุคลิกภาพของคนขึ้นอยู่กับรูปร่างลักษณะของคน จึงได้แบ่งบุคลิกภาพของคนตามรูปร่างหรือโครงสร้างทางสรีรวิทยา สอดคล้องกันเป็น 3 ประเภท คือ

1. ประเภทที่มีรูปร่างอ้วนเตี้ย คอโต ร่างกายมีไขมันมาก พุงยื่น (Pygmy หรือ Endomorphy) คนประเภทนี้เป็นคนที่ชอบแสวงหาความสบาย ไม่รีบร้อน ชอบการสังคม สนุกสนานรื่นเริง โกรธง่ายหายเร็ว และกินจุ

3. ประเภทที่มีรูปร่างผอมสูง ตัวยาว แขนยาว อ่อนแอ(Ectomorphy) หรือ Ectomorphy) คนประเภทนี้มีลักษณะเคร่งขรึม เอาการเอางาน มีความเครียดทางอารมณ์อยู่เป็นนิจ ชอบสันโดษ ไม่เข้าสังคม

3. ประเภทที่มีรูปร่างสูงใหญ่ แข็งแรง เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ ร่างกายแข็งแรงชอบออกกำลังกาย(Atheleticหรือ Mesomorphy)คนประเภทนี้ชอบทำอะไรแปลกๆ ช้นๆ ไม่ใคร่มีความทุกข์ร้อน ไม่เคยพูดถึงเรื่องความเป็นความตาย สนุกอยู่เสมอ

นอกจากนี้ ฟรีดแมน และโรเซนแมน (Farmer and others. 1984 : 34; citing Friedman and Rosenmen.1974)ได้แบ่งบุคลิกภาพของคนตามลักษณะพฤติกรรมที่แสดงออกโดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ บุคลิกภาพแบบเอและบุคลิกภาพแบบบี รายละเอียดของบุคลิกภาพทั้ง 2 มีดังนี้

1. บุคลิกภาพแบบ เอ (Type A Personality) เป็นบุคลิกภาพของบุคคลที่มีพฤติกรรมดังต่อไปนี้ (Organ and Hamner.1982 :272 – 273 ; Farmer and others. 1984 : 35; Smith and Anderson. 1986 : 1166 – 1167; Fontana and others. 1987 : 177)

1.1 มีความทะเยอทะยาน (Intense Ambition) เป็นบุคคลที่มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่อยากจะประสบความสำเร็จ

1.2 ขอบแข่งขัน (Competitive Drive) เป็นบุคคลที่ชอบต่อสู้แข่งขันกับผู้อื่นเพื่อให้ตนเองได้ดีกว่าคนอื่น

1.3 แข่งขันกับเวลา (Time Urgency) เป็นบุคคลที่กระทำสิ่งต่าง ๆ อย่างเร่งด่วนใช้เวลา ใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ทำงานตามแผนเวลา

1.4 สร้างศัตรู (Hostility) เป็นบุคคลที่ยึดตนเองเป็นที่ตั้ง ชอบแสดงออกนอกทางข่มขู่ผู้อื่น อาฆาตแค้น และขาดความเห็นใจผู้อื่น

1.5 ออดทนต่ำ (Impatient) เป็นบุคคลที่มีความอดทนต่ำต่อการรอคอย และอดทนต่ำต่อสภาพแวดล้อมทางกาย ทนไม่ไหวกับความเฉื่อย

1.6 มีความก้าวร้าว (Aggressiveness) และความก้าวร้าวทางร่างกาย

2. บุคลิกภาพแบบ บี (Type B Personality) เป็นบุคลิกภาพที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบุคลิกภาพแบบ เอ ซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่ทะเยอทะยาน ไม่มุ่งเอาชนะ มีความสงบเสถียร ทำงานไปพักผ่อนไป ไม่รีบร้อน (Greene and others. 1985 : 165 : Michell and Lanson. 1987 : 203 ; Robbins. 1989 : 511)

1.4 การวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี

บุคลิกภาพแบบ เอ และ บี แบบวัดที่ใช้ในปัจจุบัน มี 3 แบบ (จรรยา เกษศรีสังข์. 2337 : 15 ; อ้างอิงจาก Friedman and Roseman. 1974) คือ

แบบสัมภาษณ์อย่างมีโครงสร้าง (Structured Interview : SI) ประกอบด้วยข้อคำถาม 25 ข้อ เป็นการถามโดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้คนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ ไม่สามารถทน เช่น สถานการณ์ที่ทำให้เกิดความโกรธสถานการณ์ที่มีการแข่งขันอย่างมาก แบบสัมภาษณ์นี้เป็นการวัดการแสดงออกทางด้านกายภาพ

มาตรวัดลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ ของเฟรมมิงแฮม (Framingham Type A Scale : FTAS) เป็นแบบวัดรายงานตนเองเช่นเดียวกับแบบหนึ่ง ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ วัดทางด้านแรงขับมุ่งสัมฤทธิ์ การมีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว และการรับรู้ถึงความกดดันในการทำงาน

แบบสำรวจการกระทำกิจกรรมของ เจนกินส์ (Jenkins Activity Survey : JAS) เป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยข้อคำถาม 20 ข้อ บุคคลที่ได้คะแนนจากแบบวัดนี้สูงเป็นบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ โดยกลุ่มบุคคลนี้รายงานว่า มีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทำงานด้วยความรีบเร่ง ไม่ลดละต่อความอ่อนล้าหรือการทำงานที่ประสบความสำเร็จล้มเหลวนอกจากนี้

ยังรายงานว่าตนเองทำงานและมีความต้องการผลสัมฤทธิ์มากกว่า โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ รายงานว่า มีความต้องการความก้าวหน้าในอาชีพ มีความตั้งใจเพิ่มสถานภาพอาชีพให้สูงขึ้น รับรู้ว่าได้รับแรงเสริมจากการทำงานกว่าอีกทั้งยังมีระดับการศึกษาสูงกว่า

นอกจากนี้ สตรูบและคนอื่น ๆ (Strube and others. 1987) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแบบสำรวจกิจกรรมของเจนกินส์ว่า เป็นแบบวัดบุคลิกภาพแบบ เอ โดยให้ผู้ตอบรายงานพฤติกรรมตนเองว่า มีการแสดงออกอย่างไรและได้ศึกษาพบว่า คนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความเชื่อถือในความสำเร็จของงานมากกว่าความล้มเหลว มีแรงขับในการแข่งขันสูง มุ่งสัมฤทธิ์ และมีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวกับบุคลิกภาพ

1.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เคลลีและฮุสตัน (Kelly and Houston. 1985 : 634) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี จำแนกตามความแตกต่างทางด้านลักษณะชีวสังคมภูมิหลัง และการทำงานกลุ่มตัวอย่างเป็นหญิงที่ทำงานนอกบ้านจำนวน 220 คน โดยแบ่งกลุ่มออกเป็น 2 กลุ่ม ผลการศึกษาพบว่า หญิงที่ทำงานนอกบ้านมีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีระดับการศึกษาสูงกว่า ระดับสถานภาพทางอาชีพสูงกว่า มีชั่วโมงการทำงานมากกว่า มีปริมาณงานที่ทำมากกว่า มีความสับสนในบทบาทการทำงาน ความเครียดในการทำงาน และต้องการประสบการณ์ การทำงานมากกว่าบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ บี

ไคลเวอร์และไวน์เดอร์ (Kleiver and Weidner. 1987 : 204) ได้ศึกษาเรื่อง ลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และระดับความมุ่งมั่น โดยศึกษาจากการตั้งเป้าหมายของความสำเร็จของเด็กและผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่าง เป็นเด็กชาย จำนวน 32 คน และเด็กหญิงจำนวน 41 คน มีอายุระหว่าง 9 – 12 ปี โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นเด็กที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และ บี พบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มได้ตั้งเป้าหมายความสำเร็จแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ในการกระทำพฤติกรรม เด็กที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะทำงานสำเร็จมากกว่า และมีความเพียรพยายามเพื่อให้ประสบความสำเร็จมากกว่า

สตรูบ และโบลันด์ (อัจฉรา วงศ์วัฒนามงคล. 2533 : 19 – 20 ; อ้างอิงจาก Strube and Boland. 1986) ได้ศึกษาการรับรู้สาเหตุของการกระทำและความเพียรในการทำงานของบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความเชื่อถือในความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการวินิจฉัยความยากของงานกับความเพียรในการทำงานนั้น พบว่า มีความสัมพันธ์ทางลบ กล่าวคือ ถ้างานมีความยากมากขึ้นบุคคลจะมีความเพียรพยายามในการการทำงานลดลง และจะมีความเพียรพยายามมากในงานที่มีความยากปานกลางในขณะที่บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบ บี นั้นมีความเชื่อถือในความสำเร็จและความล้มเหลวไม่แตกต่างกันและการวินิจฉัยความยากจนของงาน และความเพียรพยายามมีความสัมพันธ์กันทางบวก

สตูรปและคนอื่น ๆ (อัจรา วงศ์วัฒนามงคล. 2533 : 19 – 20 ; อ้างอิงจาก Strube and others.1987.) ได้ศึกษาสถานการณ์ที่ไม่สามารถควบคุมได้ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่มีความพยายามและความสำเร็จไม่สอดคล้องกัน ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความพยายามมากขึ้น เพื่อให้ตนเองสามารถควบคุมสถานการณ์ได้

บลูเมนทอลล์ (ชมพูนุท พงษ์ศิริ. 2535 : 28 ; อ้างอิงจาก Blumenthal. 1978) ได้ศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และแบบ บี ของเด็กนักเรียนชายและหญิง ผลการศึกษาพบว่า เด็กนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะเป็นบุคคลที่มีความเครียดสูงกว่า เด็กนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ บี

ชาวทซ์และคนอื่น ๆ (ปิยาภรณ์ กิจอุดมทรัพย์. 2539 : 24 ; อ้างอิงจาก Schwartz and others. 1986) ได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ และ บี ที่ประสบความสำเร็จในสถานการณ์ที่ไม่มีผู้ใดเคยประสบความสำเร็จเลย และในสถานการณ์ที่มีบางคนประสบความสำเร็จ ผลการศึกษาพบว่า คนที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ มีความมุ่งหวังความสำเร็จในสถานการณ์ที่มีโอกาสประสบความสำเร็จได้ แต่จะไม่เอาตัวไปผูกมัดกับงานที่ไม่มีโอกาสประสบความสำเร็จ

1.5.2 งานวิจัยในประเทศ

อัจรา วงศ์วัฒนามงคล (2533 : 126 – 127) ได้ศึกษาตัวแปรทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษากลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรจำนวน 24 คน เป็นผู้ที่มีการศึกษาต่อ จำนวน 120 คน และไม่มีพฤติกรรมการศึกษาต่อจำนวน 120 คน ตัวแปรที่ศึกษา คือ จิตลักษณะพื้นฐานของบุคคล โดยศึกษาบุคลิกภาพแบบ เอ และบุคลิกภาพแบบ บี และสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการศึกษาต่อ ผลการศึกษาพบว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมการศึกษาต่อ มีบุคลิกภาพแบบ เอ อายุน้อย มีความเครียดในการทำงานสูง มีความกลัวความสำเร็จสูง เป็นโสด มีทัศนคติที่ดีต่อการศึกษาต่อ มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างสูง และมีการรับรู้ความมั่นคงในการทำงานสูง

ชมพูนุท พงษ์ศิริ (2535 : 73 -74) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย กรุงเทพมหานคร 230 คน ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 มีความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 และ 4 และนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 มีความวิตกกังวลต่ำที่สุด และนักศึกษาพยาบาลที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ จะมีความวิตกกังวลสูงกว่านักศึกษาพยาบาลที่มีบุคลิกภาพแบบ บี

จรรยา เกษศรีสังข์ (2537 : 105) ได้ศึกษาวิธีการเผชิญปัญหานักเรียนนายร้อยตำรวจพบว่า นักเรียนนายร้อยตำรวจที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ มีวิธีการเผชิญปัญหาแบบสู้ปัญหายกเว้น

วิธีการเผชิญปัญหาด้านการเรียนภาคปฏิบัติ ส่วนนักเรียนนายร้อยตำรวจที่มีบุคลิกภาพแบบ บี มีวิธีการเผชิญปัญหาต่าง ๆ แบบบวมขอม

ชุดิมน ศรีแก้ว (2546 : 77) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ เอ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เนตรชนก พุ่มพวง (2546 : 77) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า บุคลิกภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับลักษณะมุ่งอนาคต นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบเอ มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า บุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ เอ จะมีความเพียรพยายามในการทำงาน เพื่อประสบความสำเร็จมากกว่า รักความก้าวหน้ามากกว่า มีความเครียดและวิตกกังวลในการทำงานสูงกว่าบุคคลที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบ บี

2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

2.1 ความหมายของทัศนคติ

“ทัศนคติ” หรือ “เจตคติ” มีผู้ให้ความหมายไว้หลายทัศนะ ดังนี้

กูด (Good. 1959 : 48) กล่าวว่า ทัศนคติคือ ความรู้สึกที่แสดงออกในลักษณะใด ลักษณะหนึ่งอาจเป็นการเข้าหาหรือต่อต้านสถานการณ์บางอย่าง บุคคล หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งเช่น รักเกลียดกลัว หรือไม่พอใจมากน้อยเพียงใดต่อสิ่งนั้น ๆ

เคนด์เลอร์ (Kindler. 1963 : 572) กล่าวว่า ทัศนคติคือ ภาวะความพร้อมของแต่ละบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมในทางสนับสนุนหรือต่อต้านสถานการณ์บางอย่างต่อบุคคลต่อสถาบันหรือต่อแนวคิดบางอย่าง อีกทั้งเป็นการผสมผสานหรือการจัดระเบียบของความเชื่อที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ผลรวมของความเชื่อนี้เป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลในการที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ

โบการ์ดัส (Bogradus. 1931 : 62) กล่าวว่า ทัศนคติคือ แนวโน้มของกิริยาอาการที่เห็นด้วย หรือต่อต้านบางสิ่งบางอย่างของสิ่งแวดล้อม

อัลพอร์ต (เชตคักดิ์ โฆวาสินธุ์. 2520 : 38 ; อ้างอิงจาก Alport.1967) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นลักษณะทางจิตใจ ความพร้อม ตลอดจนประสบการณ์ที่จะกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมในการสนองตอบสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่บุคคลเข้าไปเกี่ยวข้อง

เชตคักดิ์ โฆวาสินธุ์ (2520 : 38) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ อันเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม

หรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้นไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง อาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการอบรมให้เรียนรู้ระเบียบวิธีของสังคม

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา และคนอื่น ๆ (2527 : 6 – 7) ให้ความหมายของทัศนคติสรุปได้ว่า หมายถึง สภาวะความพร้อมทางจิตใจ และระบบประสาทของบุคคล ซึ่งกำหนดทิศทางของท่าทีการแสดงออกในทางบวก (พึงพอใจ ชอบ เห็นด้วย อยากกระทำ) หรือในทางลบ (ไม่พึงพอใจ ไม่ชอบ ไม่เห็นด้วย ไม่อยากทำ) ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ กล่าวได้ว่า ทัศนคติคือ ความรู้สึก ความคิดเห็นของบุคคลอันเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมในทางบวกหรือลบ ซึ่งพฤติกรรมของคนเราจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 4 อย่าง คือ

1. ลักษณะนิสัยซึ่งแบ่งเป็นความเชื่อ ค่านิยม และบุคลิภาพ
2. สิ่งกระตุ้นพฤติกรรมและพลังของมัน
3. ทัศนคติ
4. สถานการณ์

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 231) กล่าวว่า ทัศนคติ หมายถึง ความพร้อมของร่างกาย และจิตใจที่มีแนวโน้มจะโต้ตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ใด ๆ ด้วยการเข้าหาหรือถอยออกไป

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึก ความพร้อมของบุคคลที่แสดงออกทางอารมณ์ ทางพฤติกรรมในลักษณะที่ชอบ ไม่ชอบ ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสถานการณ์

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2528 : 231) อธิบายลักษณะสำคัญของทัศนคติดังนี้

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ หรือการได้รับประสบการณ์มิใช่สิ่งที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด
2. ทัศนคติเป็นดัชนีที่จะชี้แนวทางในการแสดงพฤติกรรม กล่าวคือ ถ้ามีทัศนคติที่ดี ก็มีแนวโน้มที่จะเข้าหา หรือแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ตรงกันข้ามถ้ามีทัศนคติที่ไม่ดีแนวโน้มที่จะไม่เข้ามาโดยถอยหนีหรือต่อต้านการแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ
3. ทัศนคติสามารถถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลอื่นได้
4. ทัศนคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ เนื่องจากทัศนคติเป็นสิ่งที่ได้รับจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ถ้าการเรียนรู้หรือประสบการณ์เปลี่ยนแปลงไป ทัศนคติดีย่อมเปลี่ยนแปลงไปด้วย

2.2 องค์ประกอบของทัศนคติ

เชดสกีดี โฆวาสินธุ์ (2520 : 40) จำแนกองค์ประกอบทัศนคติออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านความรู้ หรือ ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าเพื่อเป็นเหตุผลในการที่จะสรุปรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้านั้น ๆ

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก หรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องมาจากที่บุคคลประเมินสิ่งเร้าเห็นว่า พอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ ดี หรือเลวอย่างไร

3. องค์ประกอบทางด้านความพร้อม หรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติหรือตอบสนองต่อสิ่งเร้า ซึ่งจะเป็นในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้มาจากการประเมินผล

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 3 - 4) จำแนกองค์ประกอบของทัศนคติออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ

1. องค์ประกอบทางด้านพุทธิปัญญา ซึ่งได้แก่ ความคิดที่อาจอยู่ในรูปใดรูปหนึ่งที่แตกต่างกัน

2. องค์ประกอบทางด้านเท่าที่ความรู้สึก เป็นส่วนประกอบ ด้านอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งจะเป็นตัวเร้าความคิดอีกต่อหนึ่ง

3. องค์ประกอบทางการปฏิบัติหรือพฤติกรรม องค์ประกอบนี้เป็น องค์ประกอบที่มีแนวโน้มในทางปฏิบัติ หรือมีปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่ง

จากเอกสารต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ทัศนคติแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านความรู้ องค์ประกอบด้านความรู้สึก และแนวโน้มที่จะกระทำหรือปฏิบัติ ซึ่งแต่ละองค์ประกอบต่างมีความสัมพันธ์กัน

2.3 ประโยชน์ของทัศนคติ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 4) กล่าวถึง ประโยชน์ของทัศนคติ ดังนี้

1. ช่วยให้เข้าใจสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว โดยการจัดรูปหรือระบบสิ่งของต่างๆ ที่อยู่รอบตัวเรา

2. ช่วยให้มีคามภาคภูมิใจในตนเอง (Self – Esteem) โดยบุคคลหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่ดีหรือปกตติความจริงบางอย่างซึ่งนำความไม่พอใจมาสู่ตัวเรา

3. ช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมที่สลับซับซ้อน ซึ่งการมีปฏิกิริยาตอบโต้หรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งนั้น ส่วนมากจะทำในสิ่งที่พอใจมาให้ หรือเป็นบำเหน็จรางวัลจากสิ่งแวดล้อม ดังจะเห็นได้จากบุคคลที่มีทัศนคติที่เหมือนกันนั้น มักจะเข้ากันได้ง่าย และบุคคลส่วนมากมักจะมีทัศนคติเหมือนกับบุคคลอื่นที่เขาใกล้ชิดสนิทสนมด้วย บุคคลที่มีความสำคัญสำหรับเขา

4. ช่วยให้บุคคลสามารถแสดงถึงค่านิยมของตนเอง ซึ่งแสดงว่าทัศนคตินั้นนำความพอใจมาให้บุคคลนั้น

2.4 อิทธิพลของทัศนคติต่อการเรียนการสอน

ทัศนคติเป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลซึ่งมีอิทธิพลต่อการกระทำในการแสดงพฤติกรรม ดังที่ คณาจารย์คณะวิชาการศึกษา วิทยาลัยครูสวนดุสิต (2519 : 102 – 104) กล่าวถึง อิทธิพลของทัศนคติ (Influence of Attitudes) ดังนี้

1. อิทธิพลต่อการเรียนการสอน ความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียนต่อวิชาต่าง ๆ ใน

หลักสูตรและต่อตัวครูนั้น มีความสำคัญต่อการเรียนการสอนดังนี้

1.1 ทศนคติต่อวิชาต่าง ๆ ถ้านักเรียนมีทัศนคติที่ดี คือ ชอบ พอใจวิชาใด เขาย่อมตั้งใจเรียน ขยันเรียนและจะทำงานเกี่ยวกับวิชานั้นเป็นพิเศษ หมั่นฝึกฝนทบทวนบทเรียนสม่ำเสมอ มีความสนุกสนานในบทเรียน เข้าใจบทเรียน และมีความรู้สึกเกี่ยวกับคุณค่าของวิชานั้นต่อชีวิตประจำวัน

1.2 ทศนคติต่อครู ถ้านักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อครู เช่น รักและชอบครู นักเรียนจะสนใจต่อการสอนของครู ตั้งใจเรียน เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสอนของครูและการอบรมของครูเป็นอย่างดีในทางตรงกันข้ามหากนักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อนักเรียนจะขาดความสนใจในการเรียนไม่อยู่ในโอวาทของครู การเรียนการสอนจะประสบความล้มเหลว

2. อิทธิพลต่อการแสดงความคิดเห็น ถ้านักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อบุคคลใด สิ่งใด หรือข้อเสนอแนะใด จะแสดงความคิดเห็นออกมาในทางสนับสนุนเห็นคุณค่า เพื่อให้บุคคลอื่นเข้าใจและเห็นด้วย ถ้านักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีจะแสดงความคิดเห็นในทางคัดค้าน ต่อต้าน (Against) ไม่เห็นด้วยทั้งสิ้น

3. อิทธิพลต่อการเข้าสมาคม บุคคลจะเลือกเข้าสมาคมกับบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีทัศนคติคล้ายคลึงกับตน หลีกเลียงจากบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีทัศนคติขัดแย้งกัน ทั้งนี้เพื่อการทำกิจกรรมต่างๆจะได้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยประสบผลสำเร็จ เพราะสมาชิกทุกคนมีความรู้สึกหรือความคิดเห็นสอดคล้องกัน

4. อิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล ผู้ที่มีทัศนคติดีหรือมีทัศนคติไม่ดี ยอมรับหรือไม่ยอมรับในสิ่งใด บุคคลใด สถานการณ์ใด อาจรู้ได้จากการสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมา อาจเป็นคำพูด ท่าทาง อากัปกริยา สีหน้า น้ำเสียง ซึ่งจะบอกให้ทราบว่า พอใจ หรือไม่พอใจในสิ่งนั้น หรือสถานการณ์นั้น

5. อิทธิพลต่อชีวิตประจำวัน ในวันหนึ่งๆเราต้องสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่างๆเราได้รับข่าวสารจากวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ การอภิปรายของบุคคลต่างๆ ข้อเท็จจริงหรือข้อคิดเห็นใดๆ ที่ขัดแย้งกับความรู้สึกและความคิดเห็น เราไม่ยอมรับทำให้รู้สึกขัดแย้งภายใน

ปราณี รามสูตร (2528 : 193 – 194) กล่าวถึง อิทธิพลของทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. ทศนคติมีผลต่อวิชาที่เรียนที่ชอบหรือไม่ชอบ เช่น นักเรียนชอบครูคนหนึ่งมากเมื่อรู้ว่าครูนั้นสอนวิชาใด นักเรียนก็อยากเรียนด้วย ทำให้เกิดความชอบในวิชานั้น มีทัศนคติที่ดีวิชานั้น ถ้าเขาเรียนวิชาดังกล่าว ย่อมมีแนวโน้มว่าเขาจะต้องพยายามเรียนให้ได้ผลดี เป็นต้น

2. ทศนคติมีผลต่อการใส่ใจการเรียน เช่น ถ้านักเรียนไม่ชอบวิชาใด ไม่ชอบครูผู้สอนวิชาใด นักเรียนก็มักไม่สนใจเรียนวิชานั้น ไม่เข้าชั้นเรียนเมื่อถึงชั่วโมงเรียนวิชานั้น ไม่ทำการบ้าน หากนักเรียนมีทัศนคติดีต่อโรงเรียน หรือคณะครูเป็นส่วนตัว จะไม่เอาใจใส่ในการเรียน ไม่ว่าวิชาใด เป็นต้น

3. ทศนคติมีผลต่อการรับรู้ บุคคลรับรู้หรือแปลความหมายสิ่งเร้าตามทศนคติของคนที่มีความเชื่อต่อสิ่งเร้านั้น และมีผลสะท้อนไปสู่การเรียนรู้ในที่สุด เช่น แสงดาว ถูกครุฑถามด้วยความเป็นห่วงว่า ทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์เสร็จหรือไม่ แสงดาวแปลความหมายว่า ครูจับผิดเพราะแสงดาวไม่ชอบครูอยู่เดิมแล้วทำให้ไม่อยากเรียนวิชาคณิตศาสตร์

4. ทศนคติมีอิทธิพลทำให้บุคคลมุ่งมั่นที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ได้ผลดี เช่น นักเรียนรักครูชอบวิชาที่ครูสอนเมื่อเริ่มต้นเรียนก็อาจตั้งใจมุ่งมั่นหมายไว้ในใจว่า วิชานี้เขาจะต้องทำคะแนนให้สูง การตั้งใจมุ่งมั่นหมายเช่นนั้น เป็นแรงจูงใจที่สำคัญมากที่จะผลักดันให้นักเรียนตั้งใจเรียนตั้งใจศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ส่งผลสะท้อนถึงประสิทธิภาพในการเรียนรู้มากที่สุด

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ทศนคติมีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนหากผู้เรียนมีทศนคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน ผู้เรียนจะสนใจ ตั้งใจเรียน จะสนใจ และเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ แต่ถ้าผู้เรียนมีทศนคติไม่ดีต่อวิชาใด เขาจะรู้สึกเบื่อหน่าย ไม่สนใจ ไม่เข้าร่วมกิจกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิชานั้น ส่วนครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการสร้างและพัฒนาทศนคติของผู้เรียน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทศนคติ

2.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แจ๊คสันและลาฮาเดอร์น (Jackson and Leaden. 1967 :15 – 16) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับทศนคติของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 192 คน เป็นชาย 148 คน หญิง 144 คน มีเชื้อชาติผิวดำ โดยเฉลี่ย 103.9 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีความพอใจครูน้อยที่สุด และความพอใจของนักเรียนที่มีต่อประสบการณ์ในโรงเรียนหรือทศนคติของนักเรียนที่มีต่อโรงเรียน และครูผู้สอนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

คาน (Khan. 1969 : 216 – 221) ได้ศึกษาทศนคติทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ทศนคติของนักเรียนชายที่มีต่อครูมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนนักเรียนหญิงแทนที่จะเป็นทศนคติที่มีต่อครูกลับเป็นนิสัยในการเรียนที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ดีไซเดอร์ราโต และโคสกินเนน (Desiderata and Koskinnen.1969 :162 –165) ได้ศึกษาว่านักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ถ้ามีความวิตกกังวลจะทำให้คะแนนเฉลี่ยสะสมลดลงหรือไม่ และผู้ที่มีความวิตกกังวลต่างกันจะมีนิสัยในการเรียนและผลการเรียนต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนแตกต่างกันจะได้ คะแนนเฉลี่ยของผลการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนหญิงที่มีความวิตกกังวลต่ำจะได้คะแนนของผลการเรียนและคะแนนนิสัยในการเรียนดีกว่าพวกที่มีความวิตกกังวลส่วนกลุ่มที่ได้คะแนนนิสัยในการเรียนสูงจะได้คะแนนของผลการเรียนสูงกว่า

เอิร์ทวิสเทิล และโดโรธี (นภาพร เมฆรักษานิช. 2515 : 20 ; อ้างอิงจาก Entwisted and Dorothy. 1970) ได้ศึกษาว่า บุคลิกภาพ วิธีเรียน จะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียนหรือไม่ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีคุณภาพแบบเก็บตัวจะมีวิธีการเรียนหรือนิสัยในการเรียนและผลการเรียนดีกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัว

โคเวล และ เอ็นทวิสเทิล (Cowbell and Entwisted. 1971 : 85 – 89) ได้ศึกษาว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพและทัศนคติทางการเรียนต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันหรือไม่กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชายวิทยาลัยเทคนิคปีที่ 1 และ 2 จำนวน 117 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีคุณภาพแบบเก็บตัว มีทัศนคติทางการเรียนดีกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบอื่นๆ แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัวกับผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน แต่นิสัยในการเรียนและทัศนคติทางการเรียน มีความสัมพันธ์ในทางลบกับบุคลิกภาพ

2.5.2 งานวิจัยในประเทศ

ชวน เชื้อสาธุชน (2522 : 61) ได้ศึกษาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดชลบุรี โดยใช้ตัวแปรด้านทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนวิชาภาษาไทย ผลการศึกษาพบว่า ทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อครูที่สอนวิชาภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรารณณ์ แดงเจริญ (2544 : 80) ได้ศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อทัศนคติการเลือกแหล่งอาหารเรื้อของนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหารในสังกัดกรมยุทธศึกษา กองบัญชาการทหารสูงสุด กระทรวงกลาโหม พบว่า สัมพันธภาพของนักเรียนเตรียมทหารกับสมาชิกในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติการเลือกแหล่งอาหารเรื้อของนักเรียนเตรียมทหาร มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่านิยมทางสังคม ความคาดหวังของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติการเลือกแหล่งอาหารเรื้อของนักเรียนเตรียมทหาร มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เนตรชนก พุ่มพวง (2546 : 77) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ทัศนคติมีความสัมพันธ์ทางบวกกับลักษณะมุ่งอนาคต มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนอกจากจะขึ้นกับเชาวน์ปัญญาแล้ว อารมณ์ ความรู้สึก ทัศนคติต่อการเรียน ตลอดจนนิสัยในการเรียนก็มีบทบาทสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเช่นกัน และมีผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

3.1 ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต

เฮคคอสเซน (สมจิตต์ เพิ่มพูน. 2533 : 47 ; อ้างอิงจาก Heckhausen. 1967) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่าการตั้งเป้าหมายในระยะยาวของการทำงาน การคาดการณ์ไกล การวางแผนระยะยาว การมองผลที่จะส่งไปยังอนาคต รู้จักอดใจรอได้ ลักษณะมุ่งอนาคตสูงนี้จะปรากฏมากในผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทุก ๆ ด้าน

มิเชล และคนอื่น ๆ (Michel and others. 1966 : 147 – 153) กล่าวว่าไว้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับด้านอื่นๆ ของบุคคล เช่น ด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว ด้านสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้านการปรับตัวและด้านเซาว์ปัญญา

มีด (Mead. 1971 : 175) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของบุคคลที่จะคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคต

โรบินสัน (Robinson. 1971 : 125 – B) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง การวางโครงการระยะยาวเกี่ยวกับอนาคตของบุคคล

มิเชล (Michel. 1974 : 287) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกล และเล็งเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่า หรือมากกว่าผลที่จะเกิดในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติต่อจากนั้นควบคุมตนเองให้ปฏิบัติเป็นขั้นไปตามแผนที่วางไว้เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการในอนาคต

เซกูรา (Segura. 1975 : 5823 – B) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการมองอนาคต กางวางแผน และการจัดการเกี่ยวกับอนาคตที่เป็นไปได้ และแลมมรอล์ฟ และกีซีล่า (Lamb, Rolf and Gisela. 1976 : 317) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ทักษะคิดความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่มีต่ออนาคต

นาดยา ปิลันทรานนท์ (2526 : 21 –23) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกโดยมีการคำนึงถึงผลของการกระทำนั้นๆว่าจะส่งผลร้าย หรือผลดีแก่ตนเองและสังคมอย่างไร ควรประพฤติหรือปฏิบัติอย่างไร จึงจะทำให้ไม่เกิดผลร้ายทั้งในปัจจุบันและอนาคต

เพ็ญแข ประจันปัจฉิก (2527 : 15) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ลักษณะนิสัยที่อดได้รอได้ รู้จักหักห้ามใจตนเอง เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางความสำเร็จหรือผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่หรือมีคุณค่ามากกว่า

สมจิตต์ เพิ่มพูน (2523 : 11) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถในการคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถวางแผนปฏิบัติ เพื่อรองรับผลดีหรือป้องกันผลเสีย ตลอดจนสามารถควบคุมตนเองในการกระทำหรือละเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเอง เพราะเล็งเห็นผลเสียที่จะเกิดตามมาทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นในภายหลัง

สุรพงษ์ ชูเดช (2534 : 46) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถคาดการณ์ไกล เห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และการบังคับตนเองให้อดได้รอได้ หรือเลือกที่จะไม่รับประโยชน์เล็กน้อยในทันที แต่จะรอรับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่หรือสำคัญกว่าที่ตามมาในภายหลัง

สุพล วังสินธ์ (2534 : 31 –35) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แม้จะเผชิญกับอุปสรรคต่างๆก็ไม่ย่อท้อมีความกระตือรือร้น ที่จะฝ่าฟันอุปสรรคโดยมุ่งที่จะให้เกิดผลสำเร็จในอนาคตโดยยอมรับความลำบากในปัจจุบันเพื่ออนาคตที่ดี

กนกวรรณ อุ่นใจ (2535 : 27) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง การมองสู่อนาคตของบุคคล โดยผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะเป็นผู้ที่สามารถคาดการณ์ไกลและตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสมหาแนวทางแก้ปัญหา และวางแผนดำเนินการ เพื่อเป้าหมายที่ต้องการในอนาคต รู้จักการปฏิบัติให้เกิดการอดได้รอได้ และมีความเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต

จากความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่เห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และสามารถวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับอนาคต และมีความเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

3.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต

ไรท์ (Wright. 1975 : 298) กล่าวถึง ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะเป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย ซึ่งจะเห็นว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจัดว่าเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วยและยังพบว่าเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำกว่าปกติ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2522 : 31) กล่าวถึง ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่าเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดีและเป็นลักษณะหนึ่งซึ่งจะทำให้บุคคล มีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค เพื่อความเจริญของตนเองและประเทศชาติ ดังนั้นลักษณะมุ่งอนาคตจึงเป็นลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศด้วย

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคนอื่น ๆ (2529 : 100) กล่าวถึง ลักษณะของผู้ที่มุ่งอนาคต และสามารถควบคุมตนเองไว้ดังนี้

1. สามารถคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของอนาคต และตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม
2. หาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อเป้าหมายในอนาคต
3. รู้จักการปฏิบัติให้เกิดการอดได้รอได้อย่างเหมาะสม
4. สามารถให้รางวัลและลงโทษตนเองเมื่อกระทำไม่เหมาะสม

ไพโรจน์ โตเทศ (2530 : 20 – 21) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตปลูกฝังให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ฝึกให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในสังคมตลอดจนเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งในอดีต ปัจจุบัน อนาคต และให้รู้จักวางแผนล่วงหน้าได้

เอกวิทย์ ณ ถลาง (2530 : 28) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต มุ่งให้ผู้เรียนมองไปข้างหน้า เพื่อให้ผู้เรียนเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงของโลก รู้จักคิดริเริ่มสร้างสรรค์ตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

มิเชล (สมดุล ชาญนวงศ์. 2533 : 51 ; อ้างอิงจาก Michel. 1974 : 287) กล่าวว่า ลักษณะของบุคคลที่มุ่งอนาคตและมีการควบคุมตนเองสูงไว้ดังนี้

1. สามารถวางแผนล่วงหน้าได้และสามารถคาดการณ์ถึงผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้

2.สามารถอดไหวได้ “สามารถอดเปรี้ยวไว้กินหวาน”

3.มีความเชื่อมั่นในผลของการกระทำว่า ทำดีย่อมได้ดีตอบแทน

4.เป็นบุคคลที่สามารถอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ อย่างสมเหตุสมผล

5.สามารถงดเว้นจากการกระทำบางชนิดที่สังคมไม่ยอมรับหรือเป็นผลเสียต่อสุขภาพได้

จากความสำคัญดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูง มีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค มีความคิดริเริ่มสามารถคาดการณ์ไกลเพื่อวางแผนอนาคต

3.3 ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคต

เคย์ (ดวงเดือน พันธุนาวิณ และเพ็ญแข ประจณปัจจณี. 2520 : 36 ; อ้างอิงจาก Kay. 1950) กล่าวว่า การเกิดลักษณะมุ่งอนาคตนั้น อยู่ที่ลักษณะความมั่นคงทางสังคมของบุคคล การที่เด็กจะเรียนรู้ว่าควรอดใจรอไหน ส่วนมากจะเกิดในครอบครัวฐานะปานกลาง และฐานะสูงเท่านั้น เพราะครอบครัวฐานะยากจนนั้นย่อมไม่สามารถจะหาสิ่งของให้เด็กตามสัญญาได้มากนัก ทำให้เด็กขาดความเชื่อถือเกี่ยวกับอนาคตนอกจากนั้นการประสบความสำเร็จตามสัญญาได้มากนัก ทำให้เด็กขาดความเชื่อถือเกี่ยวกับอนาคต นอกจากนั้น การประสบความสำเร็จด้านต่าง ๆ ในชีวิตก็เป็นสิ่งที่เคย์ เชื่อว่าจะช่วยให้บุคคลนั้นมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง ทำให้บุคคลเกิดความมานะพยายามในการที่จะทำสิ่งต่าง ๆ เพราะมีความหวังว่าจะทำให้สำเร็จดังที่เคย์ประสบมาแล้ว ฉะนั้น ลักษณะมุ่งอนาคตจึงเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมนั่นเอง

มิเชล และคนอื่น ๆ (ดวงเดือน พันธุนาวิณ และเพ็ญแข ประจณปัจจณี. 2520 : 36 ; อ้างอิงจาก Mischel and others. 1966) กล่าวว่า การเลือกที่จะชลอการบำบัดความต้องการของบุคคลนั้นเกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีตและการเลียนแบบจากผู้อื่นด้วย นอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์กับลักษณะอื่นๆของบุคคลอีกมาก เช่น ความรับผิดชอบทางสังคม วัฒนธรรม และครอบครัว ลักษณะมุ่งอนาคตนี้จะเพิ่มมากขึ้นตามอายุ มิเชล กล่าวว่า ความสามารถที่จะคิดถึงเหตุการณ์ในระยะยาวในอนาคตนั้นเป็นคุณสมบัติของผู้ที่มีคุณสมบัติด้านสุขภาพจิต และสติปัญญาสูงด้วย

สุรพงษ์ ชูเดช (2534 : 4) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตจะเกิดได้ต้องอาศัยพื้นฐานด้านความคิด และสติปัญญา เนื่องจากบุคคลที่มุ่งอนาคตจะต้องเป็นผู้ที่คาดการณ์ได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต เห็นคุณค่าของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าสิ่งเล็กน้อยที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบันและจะต้องเป็นผู้ที่เชื่อว่าสิ่งที่คาดการณ์จะเกิดขึ้นในอนาคตจะเกิดขึ้นกับตนได้จริง

ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ นักจิตวิทยาพบหลักฐานว่าเป็นด้านหนึ่งของพลังงานอีโก้ (Ego-strength) ของบุคคลซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้ที่มิมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงสามารถระงับหรือชลอการบำบัดความต้องการต่างๆ ของตนได้ (ดวงเดือน พันธุนาวิณ และเพ็ญแข ประจณปัจจณี. 2520 : 35) และเป็นด้านหนึ่งของบุคลิกภาพที่พัฒนามาจากการเรียนรู้ การศึกษาและกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งจะพัฒนาอย่างช้าๆในวัยเด็ก บุคคลบางคนจะอาศัยความสามารถของตนและเวลาใน

ปัจจุบันเป็นรากฐาน ที่จะคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคตได้ การมุ่งอนาคตจะสัมพันธ์กับความจำเป็นที่จะต้องมีความคิดในการวางแผน ความตั้งใจที่จะกระทำและรายละเอียดบางอย่างที่จะต้องทำ ซึ่งเปลี่ยนไปตามกาลเวลา (รัตน ประเสริฐสม. 2526 : 37 – 38)

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 79) ได้ให้ความสนใจในเรื่อง “ความคาดหวังของบุคคลในอนาคต” และได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวังซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมใดหรือไม่ นั้น มี 2 ชนิด คือ

1. ความคาดหวังเกี่ยวกับผลกรรม (Outcome Expectancy) เป็นการประมาณของบุคคลว่าพฤติกรรมใดนำไปสู่ผลกรรมใด
2. ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนในการกระทำพฤติกรรมที่จะนำไปสู่ผลกรรมที่คาดหวังไว้

แบนดูรา (Bandura. 1977 : 81 82) ได้เสนอ องค์ประกอบที่ทำให้เกิดความคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของตนดังนี้

1. ความสำเร็จในการทำงาน (Performance Accomplishment) เป็นประสบการณ์ตรง จึงมีผลต่อความคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของบุคคล และการไม่ประสบผลสำเร็จในการทำงานจะเป็นตัวเพิ่มความคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของบุคคล และการไม่ประสบผลสำเร็จในการทำงานหลายครั้งซ้ำกัน จะเป็นตัวลดความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนในกรณีที่ความคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถเกิดจากการประสบความสำเร็จหลายครั้งจะทำให้บุคคลไม่ท้อถอยในการทำงานนั้น เมื่อไม่สำเร็จในบางครั้ง ซึ่งถ้าการไม่ประสบความสำเร็จนั้น สามารถแก้ไขความผิดพลาดด้วยความพยายามจะเป็น แรงเสริมในการทำงานต่อไป แม้งานจะยากเพียงใดบุคคลจะเพิ่มความพยายามเพื่อให้งานนั้นสำเร็จ

2. การได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) เป็นสิ่งแนะหรือตัวแบบที่บุคคลนำมาพิจารณาความสามารถของตนเมื่อบุคคลสังเกตเห็นผู้อื่นได้รับความสำเร็จในการทำงาน ยาก โดยไม่มีผลเสียตามมาทำให้เกิดความคาดหวังว่าตนก็สามารถทำงานนั้นได้ ถ้าตั้งใจและพยายาม

3. การพูดชักจูงจากผู้อื่น (Verbal Persuasion) เป็นการรับเอาคำแนะนำชักจูงจากผู้อื่นมาเป็นข้อมูลเพื่อพิจารณาความสามารถของตนทำให้บุคคลเกิดความเชื่อมั่นว่าตนมีความสามารถที่จะทำงานได้สำเร็จถึงแม้ว่าจะเคยทำงานไม่สำเร็จมาแล้ว เป็นการเพิ่มกำลังใจและความมั่นใจ

4. ความตื่นตัวทางอารมณ์ (Emotional Arousal) บุคคลจะรับรู้ที่ตนตื่นเต้นมีความวิตกกังวล หรือความกลัวจากอาการกระตุ้นของร่างกาย ในสภาวะที่ร่างกายถูกกระตุ้นมากมักจะทำให้การทำงานได้ผลไม่ดี หากบุคคลรับรู้ที่ตนมีความวิตกกังวลในระดับสูง บุคคลจะคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของตนในการทำงานนั้นในระดับต่ำ

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2523 : 7 - 10) ได้แบ่งความคาดหวังในอนาคตของเยาวชนไทยไว้เป็นด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. ด้านการศึกษา คือ คาดหวังว่าตนจะสามารถสำเร็จการศึกษาในระดับสูงตามที่ตน

ต้องการ

2. ด้านครอบครัว คือ คาดหวังว่าตนจะได้แต่งงาน และสร้างฐานะของครอบครัวมั่นคงในอนาคต
3. ด้านการประกอบอาชีพ คือ คาดหวังว่าตนจะประกอบอาชีพตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถของตน
4. ด้านสังคม คือ คาดหวังว่าตนจะได้มีส่วนช่วยแก้ปัญหาสังคมและเสียสละบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมได้เป็นอย่างดี
5. ด้านส่วนตัว คือ คาดหวังว่าตนเองจะเป็นคนใจกว้างยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
6. ด้านศาสนา คือ คาดหวังว่าศาสนามีคุณค่า และมีความสำคัญต่อมนุษย์ และสังคมต่อไปในอนาคต และคาดหวังว่าจะได้รับส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนา

จากเอกสารดังกล่าว สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคต เกิดจากการสะสมผลของการเรียนรู้ประสบการณ์ในอดีตและเลียนแบบจากผู้อื่น ความมั่นคงของสภาพแวดล้อมทางสังคม

3.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

3.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มิเชล และกิลลิแกน (Michel and Gilligan. 1964 : 375 – 417) ได้ศึกษาวิจัย พบว่า

1. ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจะไถ่ถอนน้อยและถ้าเด็กประเภทนี้ไถ่ถอนจะต้องใช้เวลาก่อนที่จะกระทำเช่นนั้น
2. การวิจัยอาชญากรวัยรุ่น พบว่า เด็กเหล่านี้มีลักษณะมุ่งปัจจุบัน และไม่ยอมรับคอยรางวัลใหญ่ แต่จะรับรางวัลเล็กที่จะได้ทันที นอกจากนั้น เด็กเหล่านี้ยังไม่สามารถขลอการบำบัดความต้องการของตนเองได้
3. ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดี และส่งผลต่อความเจริญงอกงามของตนเอง และประเทศชาติ ฉะนั้นลักษณะมุ่งอนาคตจึงเป็นลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศชาติ

โรบินสัน (Robinson. 1971 : 1225 – B) ศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตของนักเกรที่ไม่เคยถูกจำคุก กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กเกรที่เคยกระทำความผิด 2 ครั้ง หรือมากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป แต่ไม่เคยถูกฟ้องทางกฎหมาย 48 คน ผลการศึกษา พบว่า เด็กเกรจะมองอนาคตในระยะสั้นและมีลักษณะมุ่งอนาคตน้อยนอกจากนี้ยังพบว่าความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะมุ่งอนาคต

ลอคโคสกี (Woldkowski. 1973 : 23) ได้รวบรวมผลการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ พบว่า ความคาดหวังความสำเร็จในวิชาคณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนผลการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งชายและหญิง

ไรท์ (Wright. 1975 : 298) ได้ศึกษา พบว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง คือ ผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะและไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย

นอกจากนี้ผู้ที่มีลักษณะมุงอนาคตยังเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย ส่วนยวอาชญากรนั้น มีลักษณะมุงอนาคตต่ำกว่าปกติ

แลมม ชมิทท์ และทอมส์ตอร์ฟฟ์ (Lamm, Schmit and Trommsdoff. 1976 : 317) ได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่เกี่ยวกับเพศและชนชั้นที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุงอนาคตของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชนชั้นกลาง กับชนชั้นต่ำที่เป็นเด็กหญิงและเด็กชายกลุ่มละ 100 คน ที่มีอายุระหว่าง 14 –16 ปี โดยวัดลักษณะมุงอนาคต ด้านความหวัง ความกลัว จากคำบอกเล่าของเด็ก การตัดสินใจเกี่ยวกับระยะเวลาในการมุงอนาคต และการมองโลกในแง่ดีและร้าย ผลการศึกษาพบว่า เด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำมองโลกในทางดีมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นกลาง เด็กชายที่มาจากชนชั้นต่ำได้แสดงความหวัง และความกลัวในด้านอาชีพมากและจะเพิ่มขึ้นในอนาคตมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำ

ซังค์ (1981 : 93 – 104) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การเพิ่มความเพียรและทักษะในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำโดยทฤษฎีและวิธีการศึกษาวิจัยของแบนดูรา เป็นแบบในการดำเนินการวิจัย ซังค์ เชื่อว่าเด็กที่มีความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนสูงจะใช้ความสามารถของตนในการทำงาน ส่วนเด็กที่รับรู้ว่าจะตนเองมีความสามารถต่ำจะพยายามเลี่ยงงานที่ต้องใช้ความสามารถของตนหรือจะทำงานอย่างไม่เต็มใจและเมื่อมีอุปสรรคใดๆ ก็จะไม่เผชิญกับงานนั้นการเพิ่มประสบการณ์ เพื่อเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นการเพิ่มความเพียรและทักษะในการทำงานนั้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนอายุ 9 ถึง 11 ปี จำนวน 56 คน ก่อนและหลังการทดลอง ซังค์จะวัดความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถในการหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ในการทดลอง ซังค์ให้นักเรียนดูตัวอย่างวิธีการคิดหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ ตามขั้นตอนอย่างละเอียด จากนั้นให้ทำแบบฝึกหัดโดยมีผู้ช่วยวิจัยให้คำแนะนำ เมื่อนักเรียนสงสัยเกี่ยวกับวิธีทำ และมีการแจ้งผลทำแบบฝึกหัดให้นักเรียนทราบ ผลปรากฏว่า (1) นักเรียนรับรู้ความสามารถของตนเพิ่มขึ้น และคาดหวังว่าตนจะสามารถทำงานได้ถูกต้องมากขึ้น และ (2) นักเรียนมีความสามารถในการทำงานมากขึ้น และทำงานได้ผลดีกว่าเดิม

3.4.2 งานวิจัยในประเทศ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจวบจันท์ (2520 : 102 – 109) ได้ศึกษาจริยธรรมของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ในโรงเรียนรัฐบาล และนิสิตชาย หญิง ในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 1, 3, 5 และมหาวิทยาลัยปีที่ 2 ซึ่งมีอายุระหว่าง 11-25 ปี และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมทั้งสามระดับ จำนวน 1,400 คน ผลการศึกษา พบว่า

1. ลักษณะมุงอนาคตแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม 3 ประการ คือ เพศ ชั้นเรียน และสถานที่เกิด โดยผู้หญิงมีลักษณะมุงอนาคตสูงกว่าผู้ชาย ผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ลักษณะมุงอนาคตสูงที่สุด ส่วนผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีลักษณะมุงอนาคตต่ำที่สุด และผู้ตอบที่อยู่ในกรุงเทพมหานครมีลักษณะมุงอนาคตสูงกว่าผู้ตอบที่เกิดในต่างจังหวัด

2. ลักษณะมุงอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับจริยธรรม

พนิดา สินสุวรรณ (2527 : 61) ได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวิชาสังคมศึกษา เรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อมด้วยการสอนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคพยากรณ์มีลักษณะมุงอนาคตสูงกว่า นักเรียนที่เรียนโดยครูเป็นผู้บรรยายและนักเรียนชายและหญิงที่เรียนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์มีลักษณะมุงอนาคตไม่แตกต่างกัน

สมจิตต์ เพิ่มพูน (2532 : 89 – 90) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษา พบว่า ลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน และลักษณะมุงอนาคต นักเรียนภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้นมากกว่าก่อนการทดลอง

กนกวรรณ อุ้นใจ (2535 : 57 – 60) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุงอนาคตกับการให้ข้อเสนอแนะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการพัฒนาโดยใช้เทคนิคพยากรณ์มีลักษณะมุงอนาคตเพิ่มขึ้นมากกว่านักเรียนที่ได้รับข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุงอนาคตดังกล่าว สรุปได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะมุงอนาคตเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงมีความเพียรพยายาม มีความคาดหวัง รู้จักรอคอย นอกจากนี้ยังพบว่า การพัฒนาลักษณะมุงอนาคตโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์จะทำให้นักเรียนมีลักษณะมุงอนาคตเพิ่มขึ้น

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง

4.1 การได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง

ครอบครัวในทางความหมายทางจิตวิทยา หมายถึง สถาบันทางสังคมแห่งแรกที่มนุษย์สร้างขึ้นจากความสัมพันธ์ที่มีต่อกันเพื่อเป็นตัวแทนของสถาบัน สังคมภายนอกจะปลูกฝังความเชื่อ ค่านิยมและทัศนคติ ให้กับสมาชิกรุ่นใหม่ของสังคมที่มีชีวิตเกิดขึ้นในครอบครัว (พรณทิพย์ ศิริวรรณบุษย์. 2530 : 1) ซึ่งสอดคล้องกับโคแมนและแฮมแมน (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 176; อ้างอิงจาก Coleman and Hanmmen. 1974 : 312 The journal of Experimental Education) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของบรรยากาศในครอบครัวที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาการของเด็ก ซึ่งได้แก่ ความรัก ความอบอุ่นและการยอมรับบุรุษิตาด้วยความเหมาะสม สมเหตุสมผลและสอดคล้องกับสถานการณ์มีความสำคัญต่อการพัฒนาการความสมบูรณ์แห่งบุคลิกภาพของสมาชิกในครอบครัวนั้น ๆ

ความหมายของคำว่า “ ครอบครัว” ทั้งที่มีความเหมือนและความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ความรู้ ความคิด ของผู้ให้ความหมายหรือค่านิยมว่าจะเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องหรือชำนาญการด้านวิทยาการแขนงใด ฉะนั้นความหมายของ “ครอบครัว” จึงอาจกล่าวได้ในหลายลักษณะ (ประหยัดศรี เกื่อนศิริ. 2536 : 23) ส่วนเมอร์เรย์และเซนต์เนอร์ (Murray and Zentner. 1985 : 518) ให้ความเห็นว่า ครอบครัวเป็นระบบสังคม ซึ่งเป็นกลุ่มปฐมของสังคมประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป อาศัยรวมกันโดยความสัมพันธ์ที่อาจเกิดจากการสืบสายโลหิต การแต่งงานหรือการรับเลี้ยงดูหรือเป็นผู้ที่อยู่ร่วมกันโดยมีสัญญาผูกมัดในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตามหน้าที่ของครอบครัวและแรงสนับสนุนของครอบครัวยังคงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาและแรงจูงใจในการเล่นเปียโนอีกด้วย

เกี่ยวกับหน้าที่ของครอบครัว ประหยัดศรี เกื่อนศิริ. (2536 : 23) อ้างอิงจากเมอร์เรย์และเซนต์เนอร์ (Murray and Zentner. 1985 : 520 -521) ได้สรุปเป็น 3 ด้านคือ

1. หน้าที่ด้านร่างกาย ได้แก่การจัดอาหาร เสื้อผ้า เครื่องป้องกันอันตราย ดูแลเมื่อเจ็บป่วย แต่เดิมถือว่าหน้าที่ด้านนี้สำคัญที่สุด โดยเฉพาะในสังคมตะวันตก

2. หน้าที่ด้านจิตใจ มีความสำคัญเท่า ๆ กับหน้าที่แรก โดยที่จริงแล้วมีหน้าที่หลายอย่างในครอบครัวที่มีหน่วยงานอื่นคอยช่วยเหลือเช่น การให้การศึกษา การฝึกอาชีพ การดูแลรักษาเมื่อเจ็บป่วย ฯลฯ แต่หน้าที่ด้านการตอบสนองด้านจิตใจและการเสริมสร้าง การปรับตัวและการตัดสินใจ ยังเป็นหน้าที่ ที่สำคัญสองประการหลักของครอบครัว เพราะครอบครัวเป็นหน่วยแรกของสังคมที่เด็กได้รับการตอบสนอง เด็กที่ได้รับความรักจะมีการเจ็บป่วยน้อย สามารถเรียนและปรับตัวเข้ากับสังคมได้ดีกว่า

3. หน้าที่ด้านสังคม คือสร้างความเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ส่งเสริมความมั่นใจในตนเอง ให้โอกาสศึกษาสังคม บทบาททางเพศ ยอมรับพฤติกรรมที่ต้องรับผิดชอบ สร้างเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สอนให้เขารู้จักตนเอง กลุ่มสังคมจะสอนเรื่องบทบาทที่เหมาะสมกับวัยเช่น ภาษา การรับรู้ ค่านิยมและจริยธรรม นอกจากนั้นยังสอนให้รู้ถึงความแตกต่างของสังคมในกลุ่มต่าง ๆ ด้วย

ระดับการศึกษาของบิดามารดา มีความสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้ที่มีคุณวุฒิสูงย่อมมีโอกาสได้งานทำในตำแหน่งที่ดี มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับที่ดี ทำให้สามารถช่วยเหลือและส่งเสริมด้านเงินทุนในการเรียน การสนับสนุนในเรื่องของอุปกรณ์เครื่องดนตรีแก่ผู้เรียนได้มาก ผู้เรียนจึงมีความพร้อมและสามารถใช้เงินทุนเพื่อสนับสนุนได้อย่างเต็มที่และประสบความสำเร็จในการเล่นเปียโน (จีวีวรรณ หลิมวัฒนา. 2531 : 14; อ้างอิงมาจาก ยุวดี บุญศรีสวัสดิ์. 2529 : 155)

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า ครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตโดยมีบิดามารดาผู้ปกครองเป็นตัวจักรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อตัวผู้เรียนอย่างยิ่ง ทั้งในด้านบุคลิกภาพ ทศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนความประพฤติและรวมไปถึงความสำเร็จในชีวิตของผู้เรียนก็ว่าได้ ถ้าพิจารณาถึงความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งบิดามารดา ผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะที่มีความ

มุ่งหวังต่อการประสบความสำเร็จของบุตรหลานของตนเอง ย่อมต้องการให้ผู้เรียนได้รับการศึกษาในระดับสูงสุดเท่าที่จะทำได้ และประสบผลสำเร็จเป็นอย่างดี บิตามารดา ผู้ปกครองที่เข้าใจจะให้ความสนใจในการศึกษาของผู้เรียน มีเวลาในการเอาใจใส่ดูแลการฝึกซ้อม การเรียน ให้คำแนะนำได้เป็นอย่างดี สิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงได้เป็นอย่างดี

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครอง

4.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

ชอร์ และไลแมน (Shore and Leiman. 1960 : 391) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสนใจของผู้ปกครอง การวางแผนของผู้ปกครองเกี่ยวกับเรื่องการเรียนของนักศึกษาในความปกครองและความรับผิดชอบ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยเลสเตอร์ จูเนียร์ (Leicester Junior) ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีบิดามารดาที่เอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของบุตรมากกว่าบิดามารดาของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และส่วนใหญ่ผู้ปกครองของนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ จะไม่ให้ความสนใจในเรื่องการเรียนและการวางแผนการเรียนของนักศึกษาในความปกครอง

ราห์มัน (Rahman. 1965 : 405) ได้ศึกษาสาเหตุของการสูญเสียทางการศึกษาจากนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษาในเมืองเดคคา (Decca) ระหว่างเกรด 7 –11 ในขณะที่ยังเรียนไม่สำเร็จพบว่า สาเหตุการสูญเสียทางการศึกษามีหลายประการเช่น ปัญหาการเงินในการซื้ออุปกรณ์การเรียน เศรษฐกิจภายในครอบครัวต่ำ การตกชั้น สุขภาพกายไม่ดี และการคมนาคมระหว่างบ้านกับโรงเรียนไม่สะดวก

เมเยอริงแบงค์ (Marjoribank. 1972 : 103 – 109) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อม และระดับฐานะทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอายุ 11 ปี จำนวน 185 คน โดยใช้แบบทดสอบ Primary Mental Ability จากแบบทดสอบพบว่านักเรียนที่ผู้ปกครองให้การส่งเสริมเล่าเรียน จะมีคะแนนจากแบบทดสอบสูง ซึ่งคะแนนยังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

4.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วัฒนา พุ่มเล็ก (2513 : 97) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านการเรียนต่ำในระดับมัธยมศึกษา เมื่อปี พ.ศ. 2513 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความใกล้ชิดกับบิดามารดาและพี่น้อง ตลอดจนได้รับการแนะนำทางการเรียนจากบิดามารดามากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

นฤมล พิกุลณี (2531 : 49) ได้ทำการศึกษาองค์ประกอบด้านสภาพส่วนตัว ด้านสังคม สิ่งแวดล้อม และด้านเศรษฐกิจของสามเณรที่มีความสัมพันธ์กับการเข้าศึกษาระดับมัธยมศึกษา

จำแนกตามประเภทโรงเรียน กรณีจังหวัดลำปางพบว่า การสนับสนุนการเรียนจากพระเถระภายในวัดมีผลต่อการเข้าเรียนของสามเณรเพราะทำให้เกิดความอบอุ่นและมีกำลังใจในการเรียน

จากงานวิจัยสรุปได้ว่า แรงจูงใจของผู้เรียนเปียโนจะเกิดขึ้นได้มีผลมาจากการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองมีส่วนสำคัญอย่างมาก

5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวัง

5.1 ความหมายของความคาดหวัง

มีผู้ให้ความหมายของ “ความคาดหวัง” ต่าง ๆ กันดังนี้

สิริวรรค์ อัสวกุล (2528 : 1) อธิบายว่า ความคาดหวัง หมายถึง ความคาดหวังของมนุษย์เป็นการคิดล่วงหน้าไว้ก่อน ซึ่งอาจจะไม่เป็นไปตามที่คิดไว้ แต่มีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมของบุคคล

ไพฑูรย์ เจริญพันธุ์วงศ์ (2530 : 109) อธิบายว่า ความคาดหวัง หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อตนเองอย่างหนึ่งว่า ตนเองจะประพฤติปฏิบัติอย่างไรในสถานการณ์ต่างๆหรือต่องานที่ตนเองรับผิดชอบอยู่ ความคิดดังกล่าวรวมไปถึงการคิดถึงบุคคลอื่นด้วย

วิชณกร พรภาณวิชัย (2540 : 6) อธิบายว่า ความคาดหวัง หมายถึง ความรู้สึก ความคิดเห็น การรับรู้ การตีความ หรือการคาดการณ์ต่อเหตุการณ์ต่างๆที่ยังไม่เกิดขึ้นของบุคคลอื่นที่คาดหวังในบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตน โดยคาดหวังหรือต้องการให้บุคคลนั้นประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ตนเองต้องการหรือคาดหวังเอาไว้

นวลจันทร์ เพิ่มพูนรัตนกุล (2540 : 8) และ สมลักษณ์ เพชรช่วย (2540 : 10) อธิบายว่าความคาดหวัง หมายถึง ความมุ่งหวังหรือคาดคะเนของบุคคลที่มีต่อคนอื่นให้กระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ตนปรารถนาให้เป็นไปในอนาคต

ฟินน์ (Finn. 1962 : 390) อธิบายว่า ความคาดหวัง หมายถึง การประเมินค่าบุคคลหรือตนเองด้านจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก และใช้ความคาดหวังนั้นมาเป็นแนวทางในการกำหนดพฤติกรรมที่จะมีต่อบุคคลที่ตนคาดหวัง หรือต่อตนเองในลักษณะที่ตนคิดว่าถูกต้อง

ฟังก์ และ แวกนอลส์ (Funk & wagnalls. 1963 : 239) อธิบายว่า ความคาดหวัง หมายถึง ความคาดหวังต่อการกระทำหรือสถานการณ์ ว่าเป็นความเชื่อมั่นที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าน่าจะเป็นอย่างที่ดีได้

เกตเซลส์, เจมส์ และ โรนอล (Getzels, James and Ronall. 1964 : 390 – 398) อธิบายว่า ความคาดหวัง หมายถึง ความคาดหวังของบุคคลย่อมแตกต่างกัน เพราะแต่ละคนมีความคิดและความต้องการต่างกัน อันทำให้พฤติกรรมมาทางสังคมที่ถูกกำหนดจากความคาดหวังของบุคคลอื่น และความต้องการส่วนตัวของตนเองต่างกันด้วย

รีดเดอร์ (Reeder. 1971 : 157) อธิบายว่า ความคาดหวัง หมายถึง ท่าทีของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับตัว โดยคาดหวังหรือต้องการให้บุคคลนั้น ประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ตนต้องการ

สรุปว่า “ความคาดหวัง” หมายถึง ความต้องการของบุคคลที่มีต่อคนอื่นให้กระทำให้สิ่งหนึ่งซึ่งตนปรารถนา โดยใช้ความคาดหวังเป็นแนวทางกำหนดพฤติกรรม ต่อบุคคลที่ตนคาดหวัง ในลักษณะที่ตนคิดว่าถูกต้อง

5.2 ความคาดหวังของบิดามารดา

เซียร์ และคณะ (Sear & Others. 1957 : 9 –14) กล่าวถึง การอบรมเลี้ยงดูในสังคมไทยแบบคาดหวังเอาากับเด็ก เป็นการเลี้ยงดูที่บิดามารดาเรียกร้องเอาจากลูก โดยการเคี่ยวเข็ญให้ลูกทำตามที่เป็นบิดามารดาหวังไว้ บิดามารดาจะกำหนดวิถีชีวิตให้กับลูก ลูกจะต้องทำตามความต้องการของบิดามารดาทุกอย่างแม้ว่าจะชอบหรือไม่ก็ตาม

สุรางค์ จันทน์เอม (2529 :41) กล่าวว่า บิดามารดาโดยทั่วไปมักคาดหวังว่า เด็กควรเป็นผู้มีกิริยามารยาทเรียบร้อย พุดจาสุภาพ รู้จักเคารพผู้ใหญ่ แต่งกายสุภาพ ไม่ใช่จ่ายเกินฐานะผู้เยาว์ ประหยัด ไม่ใช่จ่ายสุรุ่ยสุร่าย ควรห่างไกลอบายมุข ตั้งใจเรียน และหมั่นศึกษาเล่าเรียน คุณธรรมสูง ไม่เกเร

ยาใจ แสงศักดิ์ (2535 : 23 –24) กล่าวว่า บิดามารดาสบายก่อนมุ่งส่งลูกที่ “หัวดี” ให้เรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนลูกที่ “หัวไม่ดี” จะส่งให้เรียนอาชีวศึกษา สำหรับครอบครัวที่มีน้องหรือลูกหลายคน ลูกคนแรกกับคนที่สองจะต้องออกจากโรงเรียน เพื่อช่วยทำมาหากินเลี้ยงดูน้อง ๆ ไม่มีโอกาสเรียนสูง โดยเฉพาะลูกสาวจะไม่นิยมให้เรียน ต่อมาค่านิยมเปลี่ยนไปบิดามารดาที่มีลูกสาว “หัวดี” ก็จะให้เรียนครูเพราะเชื่อว่าทำงานสบาย บิดามารดาทุกคนอยากให้ลูกมีหลักฐาน มีงานที่ดี

อบรม สินทิบาล (2536 : 7 – 9) กล่าวว่า การที่บิดามารดามีความรักห่วงใยลูก จึงมักตั้งความหวังไว้ให้กับลูกสูงมาก โดยจะเป็นผู้เข้าไปช่วยสร้างอนาคตของลูกเสียเอง จนลูกแทบไม่ต้องทำอะไรเลย การส่งลูกเข้าโรงเรียนที่ดีมีการศึกษาสูง บิดามารดายอมมีหนี้มีตาตามไปด้วย ดังนั้นจึงนิยมส่งลูกเข้าโรงเรียนที่ดีตามค่านิยมของสังคม โดยไม่คำนึงถึงฐานะของตนเอง และสิ่งแวดล้อม จนทำให้มีปัญหาเกิดขึ้น

อัจฉรา สุขารมณ (2542 : 1) กล่าวว่า บิดามารดาเลี้ยงดูลูกมักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง บิดามารดามุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทางด้านสติปัญญาให้แก่ลูก พยายามเสริมสร้างทุกวิถีทางเพื่อให้ลูกฉลาดและเก่ง

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานสตรีแห่งชาติ (2540 :22,56,226) กล่าวว่า ลูกจะถูกคาดหวังให้มีบทบาทและหน้าที่ต่อตนเอง และอาจต้องช่วยเหลืองานบ้าน เช่น การทำกับข้าว ซักผ้า นอกจากนี้ยังต้องการให้สืบต่องานอาชีพและวิถีชีวิต กล่าวคือบางคนต้องการมี

ลูกเพื่อให้ลูกดูแลทรัพย์สินและกิจการต่อ ตลอดจนให้เป็น “คนดี” คือเรียบร้อย วานอนสอนง่าย ไม่เกียจคร้าน หมั่นศึกษาเล่าเรียน เมื่อเติบโตได้เป็นเจ้าคนนายคน

สรุปได้ว่า ความคาดหวังของบิดามารดา หมายถึง ความต้องการของบิดามารดาที่มีต่อผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนกระทำตามสิ่งที่ตนปรารถนาในด้านการศึกษา ความประพฤติ และการเลือกอาชีพ

5.3 ความสำคัญของความคาดหวัง

รัสเซลล์ (Russell. 1956 : 156) กล่าวว่า “ความคาดหวังจัดเป็นทัศนคติอีกรูปแบบหนึ่งที่มีผลต่อการคิดของบุคคล”

ประเทิน มหาพันธ์ (2521 : 88) กล่าวมุ่งหวังจัดเป็นคุณลักษณะที่มีความสำคัญซึ่งส่งผลถึงแนวคิดและการประพฤติปฏิบัติของเยาวชน

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2523 : 5) กล่าวว่าความคาดหวังเป็นตัวแปรทางจิตวิทยาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของมนุษย์

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2536 : 41) กล่าวถึงความมุ่งหวังตามทฤษฎีของแอลเลอร์ว่า ความมุ่งหวังเป็นสิ่งที่อยากเป็นไปอนาคต ของแต่ละคนที่แตกต่างกันไปนั้น มีอิทธิพลต่อความประพฤติหรือบุคลิกภาพ ไม่น้อยไปกว่า “ความทรงจำ” หรือประสบการณ์จากอดีตตามที่ฟรอยด์เน้นและบุคคลจะประพฤติตัวตามที่คาดหวังจนเป็นนิสัยของตัวเอง ตลอดจนไปจนถึงการกำหนดนิสัยคนอื่นว่าต้องเป็นไปตามบทบาทที่คาดหวังไว้อีกด้วย

สรุปได้ว่า ความคาดหวังของคนเรามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของตนเอง และบุคคลอื่น เพราะแรงกระตุ้นจากความคาดหวังในจุดมุ่งหมายนั้น

5.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวัง

5.4.1 งานวิจัยต่างประเทศ

บล็อก (Block. 1937 : 192 – 206) ศึกษาความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับแม่ในสหรัฐอเมริกา กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งชายและหญิง จำนวน 528 คน พบว่าบิดามารดาจะดูว่าเมื่อผลการเรียนต่ำกว่าคนอื่น เคียวเข็ญให้ชี้แจงการใช้จ่าย จู้จี้เรื่องมารยาทนิสัยส่วนตัว ชอบยกเอาเพื่อนหรือพี่น้องมาเป็นตัวอย่าง ๆ ไม่อนุญาตให้เลือกอาชีพที่ตนสนใจ เคียวเข็ญให้คบกับเพื่อนที่แม่เลือกให้ เฝ้ามแต่เตือนให้เป็นคนดี ไม่อนุญาตให้เลือกเรียนวิชาที่อยากเรียน

เบลล์ (Blair. 1964 : 28 -29) ศึกษา พบว่า สิ่งที่ผู้ใหญ่บอกวัยรุ่นว่าไม่ควรกระทำ คือ ไม่ควรสูบบุหรี่ ไม่ควรจิบรถเร็ว หรือขับรถอย่างไม่ระมัดระวัง ไม่ไปบ้านเพื่อนหญิงนอกจากพ่อแม่เธอจะอยู่บ้าน ไม่ออกนอกบ้านเป็นเวลานาน ๆ ไม่ไปดูภาพยนตร์ที่สร้างสำหรับผู้ใหญ่ โดยเฉพาะลูกผู้หญิงต้องไม่แต่งหน้ามาก

สไตน์ฮูสเซน และเออร์ดิน (Steinhausen & Erdin. 1992 : 73 -740) ศึกษาเด็กจำนวน 1,959 คน ที่มารับบริการในคลินิกจิตเวชเด็กของมหาวิทยาลัยชวริค ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ พบว่า ความผิดปกติทางจิตที่มาจากปัญหาการเลี้ยงดูแบบคาดหวังมากเกินไป มีน้อยร้อยละ 3.4

ครอซาร์ (Kraushaar. 1972 : 102 – 109) ศึกษาเรื่อง โรงเรียนเอกชนในสหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้ปกครองคาดหวังและเชื่อว่าโรงเรียนอบรมเด็กให้ขยันขันแข็ง และมีนิสัยรักการเรียนมากกว่าโรงเรียนของรัฐ เหตุผลสำคัญอันดับรองลงมา คือ ด้านศาสนา ระเบียบวินัย ค่านิยม ท่าที และขนบธรรมเนียมประเพณีที่คล้าย ๆ กับของทางบ้านของนักเรียน

ดูเซค (Dusek. 1980 : 110) ศึกษา พบว่า บิดามารดาที่คาดหวังในตัวลูกได้อย่างเหมาะสมกับระดับความสามารถของลูก จะเป็นการกระตุ้นให้ลูกใช้ความพยายามมากขึ้นในการทำตามที่บิดามารดาคาดหวัง และเกิดความมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995. 15 – 33) ศึกษาพบว่า ความคาดหวังของบิดามารดามีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดู โดยจะทำให้ลูกเกิดความพยายามที่จะทำให้ประสบความสำเร็จตามที่บิดามารดาคาดหวัง

ซาปิโร (อัจรา สุขารมณ. 2542 : 2 ; อ้างอิงจาก Shapiro. 1997. *How to Raise a Child with High EQ.*) ศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่ส่งผลต่อพัฒนาการทางอารมณ์และพฤติกรรม จะมีคำสั่งและคำว่า “อย่า” กับลูก มีความคาดหวังในตัวลูกสูง เด็กจะมีลักษณะกดดันสูง ไม่ไว้วางใจใคร มองโลกในแง่ร้าย มีแต่การตำหนิวิพากษ์วิจารณ์ และไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ ส่วนความคาดหวังและการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลบิดามารดาจะยืดหยุ่น ไม่เข้มงวด จนเด็กขาดศักยภาพในตนเองหรือปล่อยจนเสียเด็ก จะให้คำแนะนำเมื่อมีปัญหา ไม่ควบคุมหรือออกคำสั่ง เมื่อทำผิดจะชี้แจงเหตุและผลเด็กจะมีลักษณะเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่นควบคุมอารมณ์และปรับตัวได้ดี

5.4.2 งานวิจัยในประเทศ

วราภรณ์ อินทรชัยศรี (2518 : 74 -78) ศึกษาความขัดแย้งของวัยรุ่นกับบิดามารดา โดยศึกษาวัยรุ่นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายอายุ 13 – 21 ปี จำนวน 358 พบว่า บิดามารดาทำให้เขาอย่างคนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียน กวดขันการคบเพื่อน การพูดจาไม่สุภาพ การดื่มสุรา เล่นการพนัน ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง บ่นว่าหรือไม่อนุญาตให้สูบบุหรี่ ไม่ชอบให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศโดยเฉพาะในเวลากลางคืน

ทัศนีย์ ประสภกิตติคุณ (2531 : บทคัดย่อ) ศึกษาความขัดแย้งของวัยรุ่นที่มีต่อบิดามารดาและปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องตามการรับรู้ของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีความขัดแย้งกับบิดามารดามากที่สุด บิดามารดาชอบยกเอาอย่างคนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนและชอบยกเอาพี่น้องเพื่อนบ้านมาเป็นตัวอย่าง

ลักษณี โมราสุข (2537 : บทคัดย่อ) ศึกษาลักษณะและลำดับความสำคัญของความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ในโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคมพบว่า วัยรุ่นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องการคบเพื่อนที่มีความประพฤติไม่ดี รองลงมาคือ เรื่องที่พ่อแม่ชอบย้าให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน ไม่อนุญาตให้สูบบุหรี่ ย้าให้ลูกทำดี ไม่ชอบให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลากลางคืน และมักบ่นว่าหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี นอกจากนี้ยัง พบว่า วัยรุ่นที่พ่อแม่มีระดับการศึกษาต่างกัน ระดับฐานะเศรษฐกิจต่างกันมีความขัดแย้งไม่แตกต่างกัน

สุกัญญา เพชรเจริญ (2537 : 71) ศึกษาความขัดแย้งกับบิดามารดาของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีปัญหาทางพฤติกรรมและที่ไม่มีปัญหาพฤติกรรมในโรงเรียน พบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีปัญหาความขัดแย้งกับบิดามารดาในระดับปานกลาง คือ การคบเพื่อน การเรียน การปกครองและความประพฤติ การเงิน การเลือกอาชีพ และการแต่งกาย

ลัดดา คล่องแคล่ว (2540 : 65) ศึกษาพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร พบว่าบิดามารดาต้องการให้นักเรียนคบเพื่อนที่เอาใจใส่ การเรียน ไม่เที่ยวเตร่ ไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า ให้สนใจเรียน ปฏิบัติตนให้ถูกตามระเบียบของโรงเรียนในเรื่องการแต่งกาย ทรงผม กระเป๋านักเรียน จัดเก็บหนังสือให้เป็นระเบียบ การใช้เงินให้รู้จักประหยัด และไม่ควรกลับบ้านดึก

จากงานวิจัยต่างประเทศและงานวิจัยในประเทศ พบว่าพื้นฐานพฤติกรรมของเด็กเกิดขึ้นจากบรรยากาศภายในบ้าน ถ้าทุกคนในบ้านมีความสัมพันธ์กันดี เด็กก็จะเกิดความเป็นมิตรและมีความสัมพันธ์อันดีกับคนนอกบ้านด้วย และสัมพันธ์ภาพภายในครอบครัวที่ไม่ดี มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพ

6.1 ลักษณะทางกายภาพ

สภาพแวดล้อมด้านอาคารสถานที่ เป็นสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวกับธรรมชาติหรือปัจจัยด้านวัตถุที่มนุษย์สร้างขึ้นได้แก่ ลักษณะที่ตั้งและบริเวณของโรงเรียน สภาพอาคารเรียน การถ่ายเทอากาศในห้องเรียน ความสะอาดและความเป็นระเบียบของห้องเรียน ขนาดของห้องเรียนมีความเหมาะสม การใช้สื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอน ปริมาณของสื่อ อุปกรณ์การเรียนการสอนเมื่อเทียบกับจำนวนอาจารย์และผู้เรียน ความทันสมัย คุณภาพการใช้งาน เป็นต้น ซึ่งเป็นสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อผู้เรียนทุกคน การสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดีย่อมเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะสิ่งแวดล้อมในสถาบันดนตรีเอกชนมีส่วนสัมพันธ์กับทัศนคติและพฤติกรรมของผู้เรียนอยู่มาก ลักษณะรูปร่าง ความสวยงามและการจัดสภาพอาคารสถานที่ มีผลต่อกิจกรรมและปฏิกิริยาตอบโต้ของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ ทองเรียน อมรัชกุล (2525 : 40) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมหรือสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของเอกัตบุคลให้เป็นไปในทางที่พึง

ปรารถนา เพราะสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของบุคคล สามารถส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านความรู้ ความคิด เจตคติ ทักษะ พฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้เรียน หากสถาบันดนตรีเอกชนมีสิ่งแวดล้อมที่อยู่ในสภาพสดชื่น ร่มเย็น น่าอยู่ มีสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นข้อคิด คติ ข้อเตือนใจเหล่า

นี้จะแทรกซึมเข้าไปในจิตใจของผู้เรียนทีละเล็กทีละน้อย จนในที่สุดจะกลายเป็นการปฏิบัติที่เป็นนิสัยติดตัว ทั้งนี้สอดคล้องกับเมธี ปิลันธนาพันธ์ (2528 : 174) ได้กล่าวว่า มนุษย์มีอิทธิพลที่จะสร้างอาคารสถานที่อย่างไรก็ได้ และในทำนองเดียวกันอาคารสถานที่เหล่านั้นก็มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ที่อาศัยอยู่หรือใช้ประโยชน์ในอาคารสถานที่นั้น

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2527 : 28 – 67) ได้กล่าวถึงแนวทางการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ สำหรับผู้เรียนและผู้สอนในแง่ของการปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนกับสิ่งต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ 4 ประการคือ

1. ปฏิกริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ผู้สอนไม่ควรสร้างบรรยากาศแห่งความกลัวให้เกิดขึ้น การเรียนรู้มิใช่เกิดในชั้นเรียนเสมอไป ดังนั้นการพบปะซักถามนอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรทำได้ง่ายขึ้น อย่าทำให้เกิดการเสียหน้าและควรรับฟังความคิดเห็นจากนักเรียนบ้าง

2. ปฏิกริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เช่น การอภิปราย การโต้เถียง การรายงาน ผู้เรียนจะช่วยให้เกิดปฏิกริยาตอบสนองระหว่างกัน ฝึกทำงานร่วมกัน เป็นการสร้างบรรยากาศของสังคมที่เป็นกันเองระหว่างผู้เรียน

3. ปฏิกริยาระหว่างผู้เรียนกับวัสดุอุปกรณ์ วัสดุอุปกรณ์จะช่วยให้การเรียนรู้ง่ายขึ้น ลดเวลาการเรียนการสอน การนำนวัตกรรมมาใช้จะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนการสอน

4. ปฏิกริยาตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อม ผู้บริหารจะต้องจัดสิ่งแวดล้อมที่ดีในโรงเรียนตั้งแต่อาคารสถานที่ บริเวณ ความงาม ความปลอดภัยโปร่งจากกลิ่นควันและเสียงรบกวน ตลอดจนบุคลากรต่าง ๆ

สภาพแวดล้อมภายในสถาบันดนตรีเอกชนจะสมบูรณ์แบบและสนับสนุนการเรียนเปียโนของผู้เรียนให้มากที่สุดนั้น วิจิตร วรุตบางกุล (2524 : 150 – 157) ได้กล่าวว่า ผู้เกี่ยวข้องกับการวางแผนและบำรุงรักษาอาคารสถานที่ จะต้องคำนึงถึงความสมดุลย์ของปัจจัย 4 ประการคือ

1. การจัดบริเวณและความงามของบริเวณ การจัดบริเวณของอาคารสถานที่มีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นและพัฒนาความต้องการ และพัฒนาความซาบซึ้งในสิ่งสวยงามของผู้เรียน

2. แสงสี การมองเห็นและแสงสว่าง เนื่องจากแสงสว่างมีบทบาทสำคัญในการสื่อความรู้และประกอบกิจกรรมต่าง ๆ จึงจำเป็นต้องจัดอาคารเรียนหรืออาคารสำหรับฝึกปฏิบัติงานให้มีแสงสว่างเพียงพอ มีระดับการมองเห็นได้ดี ซึ่งหมายความว่า มองเห็นได้เร็วสบายตาและชัดเจน

3. เสียง เสียงดังที่รบกวนจากบริเวณรอบ ๆ ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน อาคาร

เรียน จะส่งผลทำให้เกิดความหงุดหงิด ไม่มีสมาธิ เครียด ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้และการฝึกปฏิบัติ

4. อุณหภูมิและการถ่ายเทอากาศ

นอกจากองค์ประกอบของสิ่งแวดล้อมที่สถาบันดนตรีเอกชน ควรจัดให้ได้อย่างเหมาะสม เช่น ขนาด รูปร่าง รูปลักษณะ วัสดุอุปกรณ์ แสงสี ทัศนียภาพ ทิศทางลม การจัดระเบียบอาคารแล้วยังมีองค์ประกอบที่สำคัญนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้วคือ สุขลักษณะ ความปลอดภัย ความสดชื่น ความสุขสบายและอบอุ่น บรรยากาศก่อให้เกิดการเรียนรู้ และความรักใคร่สามัคคีกัน ดังนั้นสภาพแวดล้อมในสถาบันดนตรีเอกชนจึงไม่ควรเป็นโลกหนึ่งต่างจากชีวิตประจำวันของผู้เรียน ควรบรรยากาศที่อบอุ่นของความเป็นบ้านหรือครอบครัวอยู่ข้าง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น

6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพ

6.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

เลย์แมน (Layman. 1975 : 7210 – A) ได้ศึกษาทัศนคติของนิสิตใหม่ที่มีต่อสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยแห่งรัฐโอคลาโฮมา (Okalahoma State University) ผลการศึกษาพบว่า การจัดสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยจะส่งผลต่อบุคลิกภาพของนักศึกษา ทั้งทางด้านความเป็นเลิศทางวิชาการและควมมีระเบียบวินัย

ลอว์ และลอว์เรนซ์ (Lawrence and Lawrence. 1987 : 45-51) ได้ศึกษาลักษณะของงานที่สัมพันธ์กับความเครียดในการทำงานของพยาบาล สรุปว่า ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเครียดในการทำงานของพยาบาล ได้แก่ สภาพแวดล้อม ปัญหาทางอารมณ์ของผู้ป่วยและญาติ สัมพันธภาพระหว่างบุคคล ขวัญและกำลังใจ ความเครียดที่เกิดขึ้นนี้จะแสดงออกในรูปของการมีขวัญในการปฏิบัติงานต่ำ ความเหนื่อยล้าและผลงานต่ำ

6.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ประไพ ปิยะจันทร์ (2519 : 108 –122) ศึกษาปัญหาการศึกษาภาคปฏิบัติบนหอผู้ป่วยของนักเรียนพยาบาล โรงเรียนพยาบาลผดุงครรภ์และอนามัย กองการแพทย์ กรมตำรวจ พบว่านักเรียนขาดความมั่นใจในการปฏิบัติงานไม่กล้าออกความคิดเห็น สิ่งแวดล้อมไม่อำนวยความสะดวกในการปฏิบัติ เช่น เครื่องมือเครื่องใช้ไม่เพียงพอกับจำนวนผู้ป่วย สถานที่คับแคบ

นัยนา อ่างสันติกุล (2522 : 70 –71) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนิสิตปริญญาตรีคณะสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรและจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 704 คน พบว่าสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัย ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทางวิชาการ ของนิสิตนักศึกษาประกอบด้วยบรรยากาศทางการเรียน การเข้าเรียนกิจกรรมเสริมหลักสูตร บุคลิกภาพ เพื่อนสนิท บรรยากาศทางวิชาการ อาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก

ประอรนุช ตุลยาทร (2526 : 165 –177) ศึกษาสภาพแวดล้อมทางการศึกษาภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาลในทัศนะของอาจารย์และนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาและอาจารย์มีความเห็นสอดคล้องกันในเรื่องของสถาบัน มีการจัดเตรียมเอกสารประกอบการเรียน คู่มือปฏิบัติการพยาบาล บทความและตำราที่จำเป็นไว้จำนวนน้อย เทคนิคและวิธีการสอนของอาจารย์ไม่น่าสนใจ อุปกรณ์ เครื่องมือเครื่องใช้ไม่เพียงพอในการปฏิบัติ นักศึกษาไม่มีส่วนร่วมในการประเมินผลการฝึกปฏิบัติ ขาดการประสานงานที่ดี

ระหว่างนักศึกษาพยาบาล อาจารย์ และผู้ร่วมงานอื่น ๆ

จากเอกสารและงานวิจัยแสดงให้เห็นว่า สภาพแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของผู้เรียน โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงจนกลายเป็นการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ อรพันธ์ ประสิทธิ์รัตน์ (2533 : 9 –10) ได้ศึกษาพบว่า สภาพแวดล้อมภายในวิทยาลัยมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมบุคคล โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงจนกลายเป็นการเรียนรู้ และสภาพแวดล้อมทำให้พฤติกรรมของบุคคลเป็นได้ทั้งทางดีหรือทางร้าย ดังนั้น การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมจึงมีส่วนช่วยในการส่งเสริมความคิด ทักษะคิด และพฤติกรรมที่ดี ส่งเสริมการเรียนรู้ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ประสบความสำเร็จได้ดียิ่งขึ้น

7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

ไพฑูรย์ สีนลรัตน์ (2524 : 49) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนทุกระดับ นอกจากผู้เรียนต้องการผู้สอนที่มีความรู้ดี มีประสบการณ์ดีแล้วยังต้องการอาจารย์ที่มีวิธีการสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้เรียน แต่ในขณะเดียวกันก็ควรชี้แนะให้เห็นถึงความถูกต้องเหมาะสม ให้ข้อคิดชมตรงไปตรงมา ซึ่งเต็มไปด้วยความหวังดี จะช่วยให้บรรยากาศการเรียนรู้ดีขึ้น

พรชูลี อาษาบำรุง (2525 : 232) กล่าวว่า สถานการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนที่ดีนั้น ต้องมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างอาจารย์และนักศึกษาเป็นสำคัญ

นพพงษ์ บุญจิตราดุล (2527 : 48 – 67) ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนว่าผู้สอนไม่ควรสร้างบรรยากาศแห่งความกลัวให้เกิดขึ้น การเรียนรู้มิใช่ในชั้นเรียนเสมอไป ดังนั้น การพบปะซักถาม นอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น อย่าทำให้เกิดการเสียหน้าและควรฟังความคิดเห็นจากนักเรียนบ้าง

ประดิษฐ์ อูรมัย (2527 : 33) ได้กล่าวถึงปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนดังนี้ คือ ปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน อาจเกิดขึ้นได้ทั้งระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยตนเอง ถ้าปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นไปด้วยดี หมายถึง ทั้งครูและนักเรียนต่างก็มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสซักถาม ตอบคำถามและเข้าร่วมกิจกรรมการสอน

ได้มาก บรรยากาศในชั้นเรียนก็มีแต่ความน่าสนใจ น่าสนุก อยากรู้ อยากเห็น และกระตือรือร้น นอกจากนั้นปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนกับนักเรียนด้วยกันเอง ก็มีส่วนช่วยให้เกิดบรรยากาศที่ดีขึ้นในชั้นเรียนด้วยเช่นกัน

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า สถานการณ์ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนการสอนที่ดีนั้น ครู และนักเรียนต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน จะทำให้เกิดบรรยากาศที่ดีขึ้นในชั้นเรียน

7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

7.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

ทิตแมน (Tiedman. 1942 : 657 – 664) ได้ศึกษาสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาจะไม่ชอบครูแบบเผด็จการ มีนิสัยข่มขู่ ปราศจากความเห็น

อกเห็นใจและไม่ชอบครูที่สอนแบบใช้อำนาจ

บุช (วิลลาต บุญทองขาว. 2527 : 16 ; อ้างอิงจาก Byth. 1942 : 645 – 656) ได้วิจัยสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน พบว่า ครูพยายามทำความเข้าใจกับนักเรียนให้ความเห็นอกเห็นใจ นักเรียนรู้จักส่งเสริมได้ดีขึ้น การปรับตัวเหมาะสมยิ่งขึ้น ส่วนที่มุ่งสอนโดยใช้วิธีบังคับ นักเรียนจะไม่พอใจในตัวครูและนักเรียนไม่ได้ดีเท่าที่ควร

สไตลส์ และคอร์ธีย์ (วิลลาต บุญทองขาว. 2527 : 16 – 17 ; อ้างอิงจาก Stiles and Dorsey. 1950 : 98 -100) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนแบบประชาธิปไตยในโรงเรียนมัธยมศึกษา และปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในการเรียนการสอน ดังนี้

1. การเรียนการสอนแบบอัตตาธิปไตยนั้น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเป็นแบบสั่งและเชื่อฟังโดยไม่มีข้อโต้แย้ง นักเรียนจะสนใจบทเรียนเพื่อคะแนนของตน โดยไม่คำนึงถึงปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นส่วนครูไม่มีจุดหมายที่จะพัฒนานักเรียนให้มีความเจริญในด้านต่าง ๆ เท่าที่ควร เพียงแต่ต้องการให้นักเรียนสนใจบทเรียนที่ตนกำลังสอนเท่านั้น ครูใช้กฎเกณฑ์ตามที่ตนพอใจ บังคับให้นักเรียนปฏิบัติตามโดยเคร่งครัด โดยไม่คำนึงถึงธรรมชาติจิตใจ หรือความแตกต่างระหว่างบุคคล การเรียนการสอนแบบนี้ นักเรียนจะมีบุคลิกภาพแบบตัวใครตัวมัน ไม่มีทักษะการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม

2. การเรียนการสอนแบบประชาธิปไตยนั้น ครูจะเป็นผู้สร้างสถานการณ์ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนและตัดสินใจเกี่ยวกับการเรียนการสอน ครูยอมรับในเรื่องความแตกต่างของนักเรียนทั้งด้านความสนใจ ความสามารถ ทักษะคติ ส่วนนักเรียนต้องการได้รับความรู้มากกว่าคะแนนสูง ๆ และครูเป็นเพียงที่ปรึกษาของนักเรียนเท่านั้น การเรียนการสอนแบบประชาธิปไตยจึงเป็นการเรียนการสอนที่สร้างบรรยากาศที่ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนซึ่งบรรยากาศแบบนั้นช่วยให้นักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์

ไทเลอร์ (Tyler. 1964 : 16) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในอุดมคติพบว่า สัมพันธภาพที่ดีในอุดมคตินั้น ครูต้องการ สื่อความเข้าใจที่ดีกับนักเรียน เป็นมิตรที่ดี ให้ความรักความเอาใจใส่มีความเข้าใจและยอมรับนักเรียน

7.2.2 งานวิจัยในประเทศ

พรรณี ชูทัย (2532 : 361) พบว่าการที่ครูมีความเมตตากรุณาเห็นอกเห็นใจนักเรียนสนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความยุติธรรม ตลอดจนมีความสัมพันธ์อันดีกับนักเรียน ทำให้นักเรียนรักที่จะเรียนและส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนด้วย

จินตนา มาพวง (ศรีระพร จันทโนทก. 2538 : 36 ; อ้างอิงจากจินตนา มาพวง. 2519 : 61) ได้ศึกษาตัวประกอบที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษา สาขาสังคมศาสตร์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตและอาจารย์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการศึกษาพบว่า ตัวประกอบที่เกี่ยวข้องกับประสิทธิภาพการสอนระดับอุดมศึกษาสาขาสังคมศาสตร์ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ต่อวิชาที่สอน

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว สรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับผู้เรียน มีบทบาทสำคัญ อาจารย์ต้องมีความเมตตา ยุติธรรม ไม่เผด็จการ มีความเป็นประชาธิปไตย ตลอดจนต้องมีความสัมพันธ์อันดีกับผู้เรียน เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ กระตุ้นให้มีแรงจูงใจตลอดเวลา

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

หลักสูตรการปฏิบัติเปียโนตามเกณฑ์มาตรฐานของทรินิตี้คอลเลจลอนดอน (Trinity college London)

1. เกณฑ์มาตรฐานการปฏิบัติเปียโนเกรด Initial (Solo Piano Initial)

เกณฑ์มาตรฐาน 5 ประการ ดังนี้

1. บรรเลงบทเพลง จากกลุ่ม A, B และ C กลุ่มละ 1 เพลง

กลุ่ม A

AGAY	Miniature Sonatina	Trinity 2003
DAXBOCK et al	My Little Pony	Trinity 2003
SEBBA	Airs and Graces	Trinity 2001
TRADITIONAL	The Little Dove (arr. Sebba)	Trinity 2001
TRADITIONAL	French Song	Trinity 2003
YORK	Gavotte	Trinity 2001

กลุ่ม B

AGAY	Blue Interlude	Trinity 2003
DAXBOCK et al	Spooky Moor	Trinity 2003

GARSCIA	Snowberries	Trinity 2001
HORAK	Cradle Song	Trinity 2003
SEBBA	Dreamtime	Trinity 2001
TRADITIONAL	The French Castle (arr. Sebba)	

กลุ่ม C

DAXBOCK et al	Clowns	Trinity 2003
MacGREGOR	The Chase	Trinity 2001
ROWCROFT	Cha Cha	Trinity 2003
SEBBA	Jane's Zebra	Trinity 2001
SEBBA	Ants Build aNest	Trinity 2003
TRADITIONAL	There's a chicken on the wall	Trinity 2001

2. เกณฑ์มาตรฐานทางเทคนิค (Technical work) เล่นบันไดเสียงตามที่กำหนด ดังนี้

2.1 บันไดเสียง C major และ บันไดเสียง A ฮาร์โมนิกไมเนอร์ หนึ่งช่วงเสียง (one octave) เล่นที่ละมือ ลักษณะเสียงต่อเนื่องกัน

2.2 แบบฝึกหัด (เลือก 1 บทเพลง)

RYAN	Smooth'n'Shifty	Trinity 2003
WRIGHT	Roundabout	Trinity 2001

3. เกณฑ์มาตรฐานทดสอบปฏิภาณและความสามารถในการบรรเลงโน้ตเพลงที่ไม่เคยเห็นมาก่อน (Sight reading)

4. เกณฑ์มาตรฐานในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางดนตรี คำศัพท์ สัญลักษณ์ คีตลักษณ์ ประวัติการดนตรี หรือบรรเลงบทเพลงในกลุ่ม A, B, C เลือก 1 เพลง ในขณะที่บรรเลงไม่ดูโน้ต (viva voce หรือ performance from memory)

5. เกณฑ์มาตรฐานทางโสตประสาท(Ear tests หรือ Aural awareness)โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้ควบคุมสอบ จะเล่น ทำนองเพลงสั้นๆ 2 ครั้ง ผู้เรียนต้องปรบจังหวะ

5.2 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 5.1 ผู้เรียนต้องร้องทำนองเพลงและระบุโน้ตตัวที่สองเสียงสูงกว่าหรือต่ำกว่าโน้ตตัวแรก

5.3 ผู้เรียนต้องอธิบายลักษณะของทำนอง legato หรือ staccato และความดัง - เบา

5.4 ผู้ควบคุมการสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 และโน้ตตัวแรกของทำนองเพลงผู้เรียนต้องระบุชื่อโน้ตที่อยู่ในคอร์ดตัวที่ 3 และ 5

เกณฑ์มาตรฐานการสอบ Aural Awareness

ผู้เรียนจะต้องสร้างสรรค์ทำนองเพลงจากที่ผู้ควบคุมการสอบจัดให้ในแต่ละเกรด ดังนี้

เกรด Initial

1. ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลง 4 ห้อง โดยจะบรรเลง 2 ครั้ง ผู้เรียนจะต้องปรับเปลี่ยนของทำนองเพลง
2. ผู้ควบคุมสอบจะบอกถึงบันไดเสียงและโน้ตตัวแรกที่บรรเลงในข้อที่ 1 และบรรเลงทำนองเดิมให้ฟัง 2 ครั้ง ผู้เรียนจะต้องเล่นเปียโนให้เหมือนทำนองเดิมให้ผู้ควบคุมสอบฟัง

2. เกณฑ์มาตรฐานการปฏิบัติเปียโนเกรด 1 (Solo Piano Grade 1)

เกณฑ์มาตรฐาน 5 ประการ ดังนี้

1. บรรเลงบทเพลง จากกลุ่ม A, B และ C กลุ่มละ 1 เพลง

กลุ่ม A

HAYDN	German Dance	Trinity 2003
LE COUPPEY	Melodie	Trinity 2001
MOZART	Minuet in f,k. 15	Trinity 2001
PLE	Musique dans les bois	Trinity 2001
SEBBA	Saturday Night	Trinity 2003
TRADITIONAL	Sailor's Dance	Trinity 2003

กลุ่ม B

BOWDITCH	Lacewing	Trinity 2003
CAMILLERI	Tahnin	Trinity 2001
D'ANGLEBERT	Menuet	Trinity 2003
HELLER	Scabieuse op. 138 no. 14	Trinity 2001
HOULIHAN	Albatross	Trinity 2001
WEDGWOOD	A Sad Little Tale	Trinity 2003

กลุ่ม C

AGAY	Squabble	Trinity 2003
BULLARD	Living it up	Trinity 2003
MILNE	Sunshower	Trinity 2001
WEDGWOOD	Steady as a Rock	Trinity 2001
SCHWERTBERGER	Alpine Flea in Alpine Zoo	Trinity 2003
TAKACS	Hiking Song op. 111 no.3	Trinity 2001

2. เกณฑ์มาตรฐานทางเทคนิค (Technical work) เล่นบันไดเสียงตามที่กำหนด ดังนี้

2.1 หนึ่งช่วงเสียง (one octave) บันไดเสียง G, D, A และ E major ; E, D, G และ C ฮาร์โมนิกไมเนอร์ เล่นสองมือพร้อมกัน ในแบบ Legato และ Staccato

2.2 บันไดเสียง โครมาติก เริ่มที่ G เล่นที่ละมือแบบลักษณะเสียงต่อเนื่องกัน

3. เกณฑ์มาตรฐานทดสอบปฏิภาณและความสามารถในการบรรเลงโน้ตเพลงที่ไม่เคยเห็นมาก่อน (Sight reading)

4. เกณฑ์มาตรฐานในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางดนตรี คำศัพท์ สัญลักษณ์ คีตลักษณ์ ประวัติการดนตรี หรือบรรเลงบทเพลงในกลุ่ม A, B, C เลือก 1 เพลง ในขณะที่บรรเลงไม่ดูโน้ต (viva voce หรือ performance from memory)

5. เกณฑ์มาตรฐานทางโสตประสาท(Ear tests หรือ Aural awareness)โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลงสั้นๆ 2 ครั้ง ในจังหวะ 2/4 หรือ 3/4 ผู้เรียนต้องปรบจังหวะและระบุเครื่องหมายกำหนดจังหวะ

5.2 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 5.1 ผู้เรียนต้องร้องทำนองเพลงและให้ระบุโน้ตตัวสุดท้ายเสียงสูงกว่าหรือต่ำกว่าหรือเสียงเดียวกันกับโน้ตตัวแรก

5.3 ผู้เรียนต้องอธิบายลักษณะของทำนอง legato หรือ staccato และความดัง – เบา

5.4 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลงเดิม โดยมีการเปลี่ยนจังหวะหรือเสียง ผู้เรียนจะต้องระบุสิ่งที่เปลี่ยนแปลง

5.5 ผู้ควบคุมการสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 และโน้ตสองเสียงแรกของทำนองเพลงผู้เรียนจะต้องระบุลำดับขั้นของตัวโน้ตที่ได้ยินของบันไดเสียงในทำนอง

เกณฑ์มาตรฐานการสอบ Aural Awareness

ผู้เรียนจะต้องสร้างสรรค์ทำนองเพลงจากที่ผู้ควบคุมการสอบจัดให้ในแต่ละเกรด ดังนี้
เกรด 1 – เกรด 5

1. ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลง 4 ห้อง โดยจะบรรเลง 2 ครั้ง ผู้เรียนจะต้องปรบจังหวะของทำนองเพลง

2. ผู้ควบคุมสอบจะต้องระบุบันไดเสียงที่ได้ยิน คือ ไมเนอร์หรือเมเจอร์

3. ผู้ควบคุมสอบเฉลยคำตอบบันไดเสียงและโน้ตตัวแรก พร้อมทั้งเล่นเปียโนในทำนองเดิมให้ฟัง 2 ครั้ง

4. ผู้เรียนจะต้องเล่นเปียโนให้เหมือนทำนองเดิม และต่อด้วยทำนองที่แต่ง 4 ห้อง โดยที่เพลงจบลงแบบสมบูรณ์

3. เกณฑ์มาตรฐานการปฏิบัติเปียโนเกรด 2 (Solo Piano Grade 2)

เกณฑ์มาตรฐาน 5 ประการ ดังนี้

1. บรรเลงบทเพลง จากกลุ่ม A, B และ C กลุ่มละ 1 เพลง

กลุ่ม A

ATTWOOD

First movement from Sonata no.3 in F

Trinity 2001

J S Bach	Bourree (from Suite in E minor' BWV 996)	Trinity 2003
GRETCHNINOFF	Etude (no.3 From Glasperlen)	Trinity 2003
HOOK	Minuetto op. 37 lesson 8	Trinity 2003
L MOZART	Menuett in A (from Notenbuch fur Nannerl, 1759)	Trinity 2001
PETZOLD	Menuet in G (from J S Bach's)	Trinity 2001

กลุ่ม B

HARRIS	Lullaby for Lulu	Trinity 2003
JACQUES	Simply a Song	Trinity 2001
MILNE	Lost	Trinity 2001
WEDGWOOD	Motorway Blues	Trinity 2001
PEETERS	Chagrin d'enfant	Trinity 2003
WILM	To Begin With	Trinity 2003

กลุ่ม C

GARSCIA	Tittle Tattle	Trinity 2003
HEDGES	Ballerina	Trinity 2003
KABALEVSKY	Galop op. 39 no. 18	Trinity 2001
MILNE	Bees' Knees	Trinity 2003
NORTON	Net Surfer	Trinity 2001
SCHUMANN	Hide-and-seek	Trinity 2001

2. เกณฑ์มาตรฐานทางเทคนิค (Technical work) เล่นบันไดเสียงตามที่กำหนด ดังนี้

2.1 หนึ่งช่วงเสียง (one octave) บันไดเสียง C และ E เมเจอร์ ในแบบ contrary motion ลักษณะเสียงต่อเนื่องกัน

2.2 สองช่วงเสียง (two octave) บันไดเสียง B และ F เมเจอร์
บันไดเสียง B และ F ฮาร์โมนิกไมเนอร์ 2 มือ
พร้อมกันในแบบ legato และ staccato
Arpeggios C, G และ F เมเจอร์
A, E และ D ไมเนอร์ เล่นที่ละมือแบบ legato
บันไดเสียงโครมาติก เริ่มที่ D สองมือพร้อมกัน
แบบ legato

3. เกณฑ์มาตรฐานทดสอบปฏิภาณและความสามารถในการบรรเลงโน้ตเพลงที่ไม่เคยเห็นมาก่อน (Sight reading)

4. เกณฑ์มาตรฐานในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางดนตรี คำศัพท์ สัญลักษณ์ คีตลักษณ์ ประวัติการดนตรี หรือบรรเลงบทเพลงในกลุ่ม A, B, C เลือก 1 เพลง ในขณะที่บรรเลงไม่ดูโน้ต (viva voce หรือ performance from memory)

5. เกณฑ์มาตรฐานทางโสตประสาท(Ear tests หรือ Aural awareness)โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลงสั้นๆ 2 ครั้ง ในจังหวะ 2/4 หรือ 3/4 ผู้เรียนต้องปรบจังหวะและระบุเครื่องหมายกำหนดจังหวะ

5.2 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 1 ผู้เรียนต้องร้องทำนองเพลงและให้บอกถึงโน้ตตัวสุดท้ายเสียงสูงกว่าหรือต่ำกว่าหรือเสียงเดียวกันกับโน้ตตัวแรก

5.3 ผู้เรียนต้องอธิบายลักษณะของทำนอง legato หรือ staccato และความดัง – เบา

5.4 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลงเดิม โดยมีการเปลี่ยนจังหวะหรือเสียง ผู้เรียนจะต้องระบุสิ่งที่เปลี่ยนแปลง

5.5 ผู้ควบคุมการสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 และโน้ตสามเสียงแรกของทำนองเพลงผู้เรียนจะต้องระบุลำดับขั้นของตัวโน้ตที่ได้ยินของบันไดเสียงในทำนอง

เกณฑ์มาตรฐานการสอบ Aural Awareness

ให้ดูที่เกรด 1

4. เกณฑ์มาตรฐานการปฏิบัติเปียโนเกรด 3 (Solo Piano Grade 3)

เกณฑ์มาตรฐาน 5 ประการ ดังนี้

1. บรรเลงบทเพลง จากกลุ่ม A, B และ C กลุ่มละ 1 เพลง

กลุ่ม A

HANDEL	Allegro (from Suite no. 3 in D minor)	Trinity 2001
HAYDN	Menuet & Trio (from sonata in A, Hob. XVI/5)	Trinity 2003
LE ROUX	Passpied (from Pieces de Clavessin, 1705)	Trinity 2003
PURCELL	Riggadon (from Suite in C)	Trinity 2001
SCARLATTI	Minuetto in B ^b , K. 42/L.36	Trinity 2001
SEIXAS	Giga	Trinity 2003

กลุ่ม B

GRETCHANINOFF	Meine liebe Mutti op. 119	Trinity 2003
HANDEL	Sarabande and Variation 2	Trinity 2003
NIELSEN	No. 2 of Klavermusik for Smaa og Store op. 53	Trinity 2003
REIZENSTEIN	Cello and Violin	Trinity 2001
RIDOUT	Lento	Trinity 2001

SCHUMANN	First Loss op. 68 no. 16	Trinity 2001
VINE	Semplice	Trinity 2001

กลุ่ม C

ALWYN	The Sea is Angry	Trinity 2001
BARTOK	Braul (Rumanian Dance no. 2)	Trinity 2001
CORNICK	Creepy Conga	Trinity 2003
HOULIHAN	Thistle	Trinity 2003
KELLY	Busybody	Trinity 2001
PONCE	La Sandunga (Mexican Folk Dance)	Trinity 2003

2. เกณฑ์มาตรฐานทางเทคนิค (Technical work) เล่นบันไดเสียงตามที่กำหนด ดังนี้

2.1 หนึ่งช่วงเสียง (one octave) บันไดเสียง E^b เมเจอร์ และบันไดเสียงโครมาติก เริ่มที่ A^b ในแบบ contrary motion ลักษณะเสียงต่อเนื่องกัน

2.2 สองช่วงเสียง (two octave) บันไดเสียง B^b, E^b, A^b และ D^b เมเจอร์
บันไดเสียง C[#] และ G[#] ฮาร์โมนิคไมเนอร์
Arpeggios D, A และ E เมเจอร์
G, C และ E ไมเนอร์ แบบ legato
บันไดเสียงโครมาติก เริ่มที่ A^b

ในข้อ 2.1 และ 2.2 ให้เล่นในแบบ legato และ staccato

3. เกณฑ์มาตรฐานทดสอบปฏิภาณและความสามารถในการบรรเลงโน้ตเพลงที่ไม่เคยเห็นมาก่อน (Sight reading)

4. เกณฑ์มาตรฐานในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางดนตรี คำศัพท์ สัญลักษณ์ คีตลักษณ์ ประวัติการดนตรี หรือบรรเลงบทเพลงในกลุ่ม A, B, C เลือก 1 เพลง ในขณะที่บรรเลงไม่ดูโน้ต (viva voce หรือ performance from memory)

5. เกณฑ์มาตรฐานทางโสตประสาท(Ear tests หรือ Aural awareness)โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลงสั้นๆ 2 ครั้ง ในจังหวะ 2/4 หรือ 3/4 ผู้เรียนต้องปรบจังหวะและระบุเครื่องหมายกำหนดจังหวะ

5.2 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 1 ผู้เรียนต้องร้องทำนองเพลงและให้บอกถึงโน้ตตัวสุดท้ายเสียงสูงกว่าหรือต่ำกว่าหรือเสียงเดียวกันกับโน้ตตัวแรก

5.3 ผู้เรียนต้องอธิบายลักษณะของทำนอง legato หรือ staccato และความดัง – เบา

5.4 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลงเดิม โดยมีการเปลี่ยนจังหวะหรือเสียง ผู้เรียนจะต้องระบุสิ่งที่เปลี่ยนแปลง

5.5 ผู้ควบคุมการสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 และโน้ตสามเสียงแรกของทำนองเพลงผู้เรียน จะต้องระบุลำดับขั้นของตัวโน้ตที่ได้ยินของบันไดเสียงในทำนอง

เกณฑ์มาตรฐานการสอบ Aural Awareness

ให้ดูที่เกรด 1

5. เกณฑ์มาตรฐานการปฏิบัติเปียโนเกรด 4 (Solo Piano Grade 4)

เกณฑ์มาตรฐาน 5 ประการ ดังนี้

1. บรรเลงบทเพลง จากกลุ่ม A, B และ C กลุ่มละ 1 เพลง

กลุ่ม A

ARNE	Presto (from Sonata no. 6 in G)	Trinity 2003
J S BACH	Invention in C, BWV 772	Trinity 2001
CLEMENTI	Allegro con spirito (from Sonatino in F, op.36 no.4)	Trinity 2003
HANDEL	Allegro in G (from Suite no. 8)	Trinity 2001
MAXWELL DAVIES	Choppy Seas	Trinity 2001
REGER	Allegretto (from sonatina in C, op. 20 no.3)	Trinity 2003

กลุ่ม B

BEETHOVEN	Bagatelle in F, op. 33 no.3	Trinity 2001
GRIEG	Watchman's Song op. 12 no. 3	Trinity 2001
LEIGHTON	The Swan (from <i>Pieces for Angela</i>)	Trinity 2003
MYASKOVSKY	Elegiac Mood	Trinity 2001
PROKOFIEV	Matin op. 65 no. 1	Trinity 2003
PUTZ	Blue Remembrance	Trinity 2003

กลุ่ม C

BOYLE	Aiken Drum	Trinity 2001
CORNICK	Honeysuckle Reg	Trinity 2003
CUI	Spanish Marionettes	Trinity 2003
IBERT	La machine a coudre	Trinity 2001
KABALEVSKY	Toccata	Trinity 2001
KERSHAW	Skye's the Limit	Trinity 2003

2. เกณฑ์มาตรฐานทางเทคนิค (Technical work) เล่นบันไดเสียงตามที่กำหนด ดังนี้

2.1 หนึ่งช่วงเสียง (one octave) บันไดเสียง E ฮาร์โมนิกไมเนอร์และบันไดเสียง
โครมาติกเริ่มที่ A ในแบบ contrary motion

2.2 สองช่วงเสียง (two octave) บันไดเสียง F[#] เมเจอร์ B^b และ E^b ฮาร์โมนิกไม

เนอร์ Arpeggios B และ B^b เมเจอร์ B และ B^b
ไมเนอร์ แบบ legato บันไดเสียงโครมาติก เริ่มที่
A, C, D, F และ G

ในข้อ 2.1 และ 2.2 ให้เล่นในแบบ legato, staccato

3. เกณฑ์มาตรฐานทดสอบปฏิภาณและความสามารถในการบรรเลงโน้ตเพลงที่ไม่เคยเห็นมาก่อน (Sight reading)

4. เกณฑ์มาตรฐานในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางดนตรี คำศัพท์ สัญลักษณ์ คีตลักษณ์ ประวัติการดนตรี หรือบรรเลงบทเพลงในกลุ่ม A, B, C เลือก 1 เพลง ในขณะที่บรรเลงไม่ดูโน้ต (viva voce หรือ performance from memory)

5. เกณฑ์มาตรฐานทางโสตประสาท(Ear tests หรือ Aural awareness)โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลงสั้นๆ 2 ครั้ง ในจังหวะ 2/4, 3/4, 4/4 หรือ 6/8 ผู้เรียนต้องปรบจังหวะและระบุเครื่องหมายกำหนดจังหวะ

5.2 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 1 ผู้เรียนต้องร้องทำนองเพลงและให้ระบุบันไดเสียงที่ได้ฟังว่าอยู่ในบันไดเสียงเมเจอร์หรือไมเนอร์

5.3 ผู้เรียนต้องอธิบายลักษณะของทำนอง legato หรือ staccato และความดัง – เบา รวมทั้ง Dynamic และ Articulation

5.4 ผู้ควบคุมสอบจะบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 5.1 พร้อมทั้งเสียงประสานเพิ่มขึ้น ผู้เรียนต้องอธิบายเคเดนซ์(cadance)ที่ได้ยินว่าเป็นชนิดใด Perfect หรือ Plagal

5.5 ผู้ควบคุมการสอบจะบอกชื่อของบันไดเสียงทำนองเพลงข้อที่ 5.1 ผู้เรียนจะต้องร้องโน้ตคอร์ดที่ 1 ในแบบ Root Position โดยเริ่มจากโน้ตตัวที่ 1 จนถึงโน้ตตัวที่ 5

เกณฑ์มาตรฐานการสอบ Aural Awareness

ให้ดูที่เกรด 1

6. เกณฑ์มาตรฐานการปฏิบัติเปียโนเกรด 5 (Solo Piano Grade 5)

เกณฑ์มาตรฐาน 5 ประการ ดังนี้

1. บรรเลงบทเพลง จากกลุ่ม A, B และ C กลุ่มละ 1 เพลง

กลุ่ม A

J S BACH	Invention in D minor, BWV 775	Trinity 2001
ELGAR	Griffinesque	Trinity 2001
GRIFFITHS	Invention in G	Trinity 2003
HAYDN	Finale (from Sonata in D, Hob. XVI/37)	Trinity 2003
RAMEAU	La Joyeuse	Trinity 2003

SCARLATTI	Sonatina in D minor, K. 9/L. 413	Trinity 2001
กลุ่ม B		
CHOPIN	Prelude in B minor, op. 28 no.6	Trinity 2001
GRIEG	Popular Melody (from <i>Lyric Pieces</i> op. 12)	Trinity 2003
GROVLEZ	Le Pastour (from <i>L'Almanach aux Images</i>)	Trinity 2003
MENDELSSOHN	Andante sostenuto in E ^b	Trinity 2001
PROKOFIEV	Old Granmother's Tale no.2	Trinity 2001
SCHUMANN	About Strang Lands and People (from <i>Kinderscenen</i> op.15)	Trinity 2003
กลุ่ม C		
BARTOK	Change of Time (from <i>Mikrokosmos</i> book 5)	Trinity 2003
CAMILLERI	Shadows of Silence	Trinity 2001
CASELLA	Bolero (from <i>11 Pezzi Infantili</i>)	Trinity 2003
CORNICK	Waltz	Trinity 2003
DEBUSSY	Le petit negre	Henle HN 405
MCGUIRE	Jazz variation on a Chinese folk melody	Trinity 2001
SHOSTAKOVICH	Lyrical Waltz	Trinity 2001

2. เกณฑ์มาตรฐานทางเทคนิค (Technical work) เล่นบันไดเสียงตามที่กำหนด ดังนี้
 สองช่วงเสียง (two octave) บันไดเสียง C, F, E^b, B และ F[#] เมเจอร์ บันไดเสียง F[#]
 ฮาร์โมนิคไมเนอร์และบันไดเสียง A, E, D, G และ C
 เมโลดิก ไมเนอร์ Arpeggios E^b, A^b, และ D^b เมเจอร์
 F[#], C[#] และ G[#] ไมเนอร์ บันไดเสียงโครมาติก เริ่มทุกตัว
 โน้ตผู้ควบคุมสอบจะเป็นผู้เลือกบันไดเสียงโครมาติกเริ่ม
 ทุกตัวโน้ตในแบบ contrary motion ผู้ควบคุมสอบจะ
 เป็นผู้เลือก

ให้เล่นในแบบ legato, staccato และ Frote, Piano

3. เกณฑ์มาตรฐานทดสอบปฏิภาณและความสามารถในการบรรเลงโน้ตเพลงที่ไม่เคยเห็นมาก่อน (Sight reading)

4. เกณฑ์มาตรฐานในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางดนตรี คำศัพท์ สัญลักษณ์ คีตลักษณ์ ประวัติการดนตรี หรือบรรเลงบทเพลงในกลุ่ม A, B, C เลือก 1 เพลง ในขณะที่บรรเลงไม่ดูโน้ต (viva voce หรือ performance from memory)

5. เกณฑ์มาตรฐานทางโสตประสาท(Ear tests หรือ Aural awareness)โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลงสั้นๆ 2 ครั้ง ในจังหวะ 2/4, 3/4, 4/4, 6/8 หรือ 9/8 ผู้เรียนต้องปรบจังหวะและให้ตอบคำถามชนิดของจังหวะที่ได้ยินว่าอยู่ในประเภท 2, 3 หรือ 4 และเป็น Simple หรือ Compound

5.2 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 5.1 ผู้เรียนต้องร้องทำนองเพลงและให้ระบุบันไดเสียงที่ได้ฟังว่าอยู่ในบันไดเสียงเมเจอร์หรือไมเนอร์

5.3 ผู้ควบคุมสอบจะบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 5.1 พร้อมทั้งเสียงประสานเพิ่มขึ้น ผู้เรียนต้องอธิบายเคเดนซ์(cadance)ที่ได้ยินว่าเป็นชนิดใด Perfect, Plagal หรือ Interrupted

5.4 ผู้เรียนต้องอธิบาย dynamics, tonal gradation, articulation และโครงสร้างของทำนองเพลงที่ได้ยินในข้อที่ 5.1

5.5 ผู้ควบคุมการสอบจะบอกชื่อของบันไดเสียงทำนองเพลงข้อที่ 5.1 ซึ่งจะอยู่ในลำดับของบันไดเสียง 4 ชาร์ป (sharp) หรือ 4 แฟลต (flats) และจะติดโน้ตตัวที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (key-note) ผู้เรียนจะต้องร้องโน้ตตัวที่ 1, 3, 5 ของคอร์ดที่ 1 และขั้นคู่ที่สองเสียงสูงกว่าหรือต่ำกว่า Key-Note

เกณฑ์มาตรฐานการสอบ Aural Awareness

ให้ดูที่เกรด 1

7. เกณฑ์มาตรฐานการปฏิบัติเปียโนเกรด 6 (Solo Piano Grade 6)

เกณฑ์มาตรฐาน 5 ประการ ดังนี้

1. บรรเลงบทเพลง จากกลุ่ม A, B และ C กลุ่มละ 1 เพลง

กลุ่ม A

CIMAROSA	Sonata in B ^b	Trinity 2001
FRIEXANET	Sonata in A	Trinity 2003
HANDEL	Allegro in F	Trinity 2001
HANDEL	1 st movement from Concerto HWV 487	Trinity 2003
HAYDN	First movement from Sonata in G, Hob.XVI/G1	Trinity 2003
SCARLATTI	Sonata in D minor, K.213/L.108	Trinity 2001
SCHUBERT	Scherzo in B ^b , D.593/1	Henle HN 489

กลุ่ม B

ALKAN	Les regrets de la nonnette	Trinity 2001
BORODIN	Intermezzo op.1 no.2	Trinity 2003
BRAHMS	Waltz in B minor, op.39 no.11	Henle HN 42
CHOPIN	Mazurka in A minor, op.7 no.2	Henle HN 264

GARNER	Misty (from <i>The Cocktail Bar Piano Solos</i>)	<i>Music Sales AM 85234</i>
GRIEG	Peasant's Song (no.2 from <i>6 Lyric Pieces op.65</i>)	Trinity 2003
GRIEG	Sarabende (from <i>From Holberg's Time op.65</i>)	Trinity 2001
LEIGHTON	Cradle Song (from <i>A Century of Piano Music vol.2</i>)	<i>Borworth BOE 5126</i>
LIADOV	Prelude in D ^b , op.31 no.2	Trinity 2003
MENDELSSOHN	Song Without Words in E, op.67 no.3	<i>Schirmer GS 25244</i>
REGER	Melodie (from <i>Blatter und Blumen</i>)	Trinity 2001

กลุ่ม C

BARTOK	Joc cu bata (Rumanian Folk Dance no.1)	Trinity 2001
BRIDGE	No.8 from 9 Miniature Pastorales	<i>Thames THA 978002</i>
DICKINSON	Wild Rose Rag (from <i>Blue, Rags & Parodies</i>)	<i>Novello NOV 100281 archive</i>
ELGAR	May song	Trinity 2001
FARQUHAR	Story	Trinity 2003
GLASSER	Trembling Leaves (from <i>A Century of Piano Music vol.2</i>)	<i>Bosworth BOE 005126</i>
IRELAND	Soliloquy	Trinity 2001
TURINA	The Trained Dog	Trinity 2003
TURNAGE	Tune for Toru	Trinity 2003
WILLIAMSON	Ship (from <i>5 Preludes</i>)	<i>Weinberger JW 10</i>

2. เกณฑ์มาตรฐานทางเทคนิค (Technical work) เล่นบันไดเสียงตามที่กำหนด ดังนี้

- 2.1 สองช่วงเสียง (two octave) บันไดเสียง C major in third เล่นทีละมือ
ลักษณะเสียงต่อเนื่องกัน
- 2.2 สามช่วงเสียง (three octave) Dominant seventh in C
และ Diminished seventh on B
- 2.3 สี่ช่วงเสียง (four octave) บันไดเสียงทางเมเจอร์ (major) ทุกชนิด
และ B และ F เมโลดิกไมเนอร์ (melodic minor)
Arpeggios of F[#] major และ E^b minor
บันไดเสียงโครมาติก ในระยะขั้นคู่ 3 ไมเนอร์
โดยเริ่มจาก C เสียงต่ำเล่นโดยมือซ้าย
และ E^b ในมือขวา

ในข้อ 2.2 และ 2.3 ให้เล่นในแบบ legato, staccato และ frote, Piano

2.4 Study (เลือก 1 บทเพลง)

CHOPIN	Prelude in D ^b , op.28 no.15	Trinity 2003
KABALEVSKY	Etude in A minor, op.27 no.8	Trinity 2001

3. เกณฑ์มาตรฐานทดสอบปฏิภาณและความสามารถในการบรรเลงโน้ตเพลงที่ไม่เคยเห็นมาก่อน (Sight reading)

4. เกณฑ์มาตรฐานในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางดนตรี คำศัพท์ สัญลักษณ์ คีตลักษณ์ ประวัติการดนตรี หรือบรรเลงบทเพลงในกลุ่ม A, B, C เลือก 1 เพลง ในขณะที่บรรเลงไม่ดูโน้ต (viva voce หรือ performance from memory)

5. เกณฑ์มาตรฐานทางโสตประสาท(Ear tests หรือ Aural awareness)โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้ควบคุมสอบ จะเล่น two-part passage 2 ครั้ง ในจังหวะ ผู้เรียนต้องปรบจังหวะในทำนองเพลงเสียงสูง และให้ตอบคำถามชนิดของจังหวะที่ได้ยินว่าอยู่ในประเภท 2, 3 หรือ 4 และเป็น Simple หรือ Compound

5.2 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 5.1 ผู้เรียนต้องร้องทำนองเพลงเสียงสูง และให้อธิบายว่าเป็นบันไดเสียงเมเจอร์ (major) หรือไมเนอร์ (minor)

5.3 ผู้ควบคุมสอบจะบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 5.1 พร้อมทั้งเสียงประสานเพิ่มขึ้น ผู้เรียนต้องอธิบายเคเดนซ์ (cadance) ที่ได้ยินว่าเป็นชนิดใด Perfect, Plagal, Imperfect หรือ Interrupted

5.4 ผู้เรียนต้องอธิบาย dynamics, tonal gradation, articulation และโครงสร้างของทำนองเพลงที่ได้ยินในข้อที่ 5.1

5.5 ผู้ควบคุมการสอบจะบอกชื่อของบันไดเสียงทำนองเพลงข้อที่ 5.1ซึ่งจะอยู่ในลำดับของบันไดเสียง 5 ชาร์ป (sharp) หรือ 5 แฟลต (flats) และจะติดโน้ตตัวที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (key-note) ผู้เรียนจะต้องร้องโน้ตตัวที่ 1, 3, 5 ของคอร์ดที่ 1 ในรูปแบบของ First Invention (Ia) Second Invention (Ib) หรือคอร์ดที่ 4 ในรูปแบบของ First Invention (IVa) หรือคอร์ดที่ 5 ในรูปแบบของ First Invention (Va) โดยเริ่มจากเสียงต่ำไปหาเสียงสูง และให้บอกชื่อคอร์ดที่ร้องด้วย

เกณฑ์มาตรฐานการสอบ Aural Awareness

ผู้เรียนจะต้องสร้างสรรค์ทำนองเพลงจากที่ผู้ควบคุมการสอบจัดให้ในแต่ละเกรด ดังนี้
เกรด 6

1. ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลง 2 ห้อง โดยจะบรรเลง 2 ครั้ง
2. ผู้เรียนต้องอธิบายทำนองเพลงที่บรรเลงว่าอยู่ในบันไดเสียงเมเจอร์ (major) หรือไมเนอร์ (minor)
3. ผู้ควบคุมสอบจะบอกถึงบันไดเสียงที่บรรเลงในข้อที่ 1 และบรรเลงทำนองเดิมพร้อมเสียงประสานให้ฟัง 2 ครั้ง
4. ผู้เรียนต้องบรรเลงบทเพลงที่แต่งเพิ่มจากทำนองเพลง 2 ห้อง โดยทำนองที่มี

การปรับแต่ง (improvising) รวมทั้งการสร้างสรรค์ทำนอง (modulation)

ในเกรด 6 แต่งทำนองเพลงเพิ่ม 10 ห้อง รวมตัวอย่างด้วยจึงเป็น 12 ห้อง

8. เกณฑ์มาตรฐานการปฏิบัติเปียโนเกรด 7 (Solo Piano Grade 7)

เกณฑ์มาตรฐาน 5 ประการ ดังนี้

1. บรรเลงเพลงจากกลุ่ม A, B และ C กลุ่มละ 1 เพลง

กลุ่ม A

J S BACH	Gigue (from French Suite no.6 in E, BWV 817)	Trinity 2001
BEETHOVEN	Second movement from Sonata in G minor, op.49 no.1	Henle HN 56
BEETHOVEN	Rondo in A, WoO 49	Trinity 2003
CLEMENTI	First movement Sonata in E ^b , op.11	Trinity 2001
HAYDN	Finale (allegro molto) from Sonata in G, Hob. XVI/3	Trinity 2003
MOZART	Fantasy in D minor, K.397 (385g)	Trinity 2001
MOZART	First movement from Sonata in F, K.332	Henle HN 2
SCARLATTI	Sonata in D minor, K. 10	Trinity 2003

กลุ่ม B

BRAHMS	Intermezzo in A minor, op.76 no.7	Henle HN 118
CHOPIN	Etude in A ^b (from <i>Trois nouvelle etude</i> op.post.)	Peters P-1907
GRIEG	Nocturne (from <i>Lyric Pieces</i> op.54)	Trinity 2001
HEADINGTON	Preiude no. 2 (from <i>A Century of Piano Music</i> vol. 2)	Bosworth BOE 005126
LISZT	Consolation no. 3 in D ^b	Trinity 2003
SCHUBERT	Moment Musical no. 6 in A ^b , D. 780	Henle HN 4
SCHUMANN	No.2 from 3 <i>Fantasiestucken</i> op.111	Trinity 2003
SCHUMANN	Warum? (no.3 from <i>Fantasiestucke</i> Op.12)	Peters EP-9512
SMETANA	Polka in G minor, B.95 no.2	Trinity 2001
TCHAIKOVSKY	Nocturne op. 10 no. 1	Trinity 2003

กลุ่ม C

BAINES	Water Pearls (from <i>A Century of piano Music</i> vol.2)	Bosworth BOE 005126
BERKELEY	No.2 of <i>Five Short Pieces</i> op. 4	Chester CHO2233
BLACHER	What about this, Mr Clement?	Trinity 2001
ELLINGTON	Sophisticated Lady (from <i>Classcis Jazz for Piano</i>)	

Music Sales AM 944735

GINASTERA	Danza del viejo boyero (from <i>Danzas Argentinas</i>)	Trinity 2003
HAMILTON	No. 1 from 3 Pieces for Piano op. 30 (from <i>Contemporary British Piano Music</i>)	Schott ED 10547
JOPLIN	Magnetic Rag	Trinity 2001
LAMBERT	Elegiac Blues	Trinity 2003
MacDOWELL	From Uncle Remus (no.7 from <i>Woodland Sketches</i> op.51)	Trinity 2001
WILLIAMSON	Temples (from 5 <i>Preludes</i>)	Trinity 2003

2. เกณฑ์มาตรฐานทางเทคนิค (Technical work) เล่นบันไดเสียงตามที่กำหนด ดังนี้

- 2.1 สองช่วงเสียง (two octave) บันไดเสียง G, D, A major in third เล่นทีละมือ
ในแบบ legato
บันไดเสียง C major in sixths เล่นทีละมือ
ในแบบ staccato
- 2.2 สามช่วงเสียง (three octave) Dominant sevenths in G, E, B major
Diminished sevenths on C, A, D และ F major
- 2.3 สี่ช่วงเสียง (four octave) บันไดเสียงทางฮาร์โมนิค ไมเนอร์
(harmonic minor) ทุกชนิด
บันไดเสียง F[#], C[#] และ G[#] เมโลดิกไมเนอร์
(melodic minor)
บันไดเสียงโครมาติก ในระยะขึ้นคู่ 6 เมเจอร์
โดยมือซ้ายเริ่มที่ตัว E^b และมือขวาเริ่มที่ตัว C

ในข้อ 2.2 และ 2.3 ให้เล่นในแบบ legato, staccato และ Frote, Piano

2.4 Study (เลือก 1 บทเพลง)

J B CRAMER	Study no.83 (from op.100)	Trinity 2001
MOSZKOWSKI	Study op.91 no.20	Trinity 2003

3. เกณฑ์มาตรฐานทดสอบปฏิภาณและความสามารถในการบรรเลงโน้ตเพลงที่ไม่เคยเห็นมาก่อน (Sight reading)

4. เกณฑ์มาตรฐานในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางดนตรี คำศัพท์ สัญลักษณ์ คีตลักษณ์ ประวัติของบทเพลงที่บรรเลง ประวัติผู้ประพันธ์เพลง หรือบรรเลงบทเพลงในกลุ่ม A, B, C เลือก 1 บทเพลง ในขณะที่บรรเลงไม่ดูโน้ต (viva voce หรือ performance from memory)

5. เกณฑ์มาตรฐานทางโสตประสาท(Ear testsหรือ Aural awareness) โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้ควบคุมสอบ บรรเลงทำนองเพลงพร้อมเสียงประสาน ผู้เรียนต้องปรบจังหวะในทำนองเพลงเสียงต่ำและให้ตอบคำถามชนิดของจังหวะว่าอยู่ในอัตราจังหวะ 2, 3 หรือ 4 และเป็นอัตราธรรมดา (simple) หรืออัตราผสม (compound)

5.2 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 1 ผู้เรียนต้องร้องทำนองเสียงต่ำ และให้อธิบายว่าเป็นบันไดเสียงเมเจอร์ (major) หรือไมเนอร์ (minor)

5.3 ผู้ควบคุมสอบจะบรรเลงทำนองเพลงในข้อที่ 5.1 พร้อมทั้งเสียงประสานเพิ่มขึ้น ผู้เรียนต้องอธิบายเคเดนซ์ (cadance) ที่ได้ยินว่าเป็นชนิดใด Perfect, Plagal, Imperfect หรือ Interrupted และให้อธิบายถึง 2 คอร์ดสุดท้ายของบทเพลง เช่น คอร์ดที่ 5 (dominant) จบด้วยคอร์ดที่ 1 (tonic)

5.4 ผู้เรียนต้องอธิบายโครงสร้างของทำนองเพลง(texture)ความดัง-เบา (dynamics) tonal gradation, articulation และบุคลิกของทำนองเพลง (style of the passage) ที่ได้ยินในข้อ 5.1

5.5 ผู้ควบคุมการสอบจะบอกชื่อของบันไดเสียงทำนองเพลงข้อ 5.1 พร้อมทั้งเล่นโน้ตตัวที่ 1 (key-note) ผู้เรียนจะต้องร้องโน้ต ตัวที่ 1 , 3 , 5 ในคอร์ดต่าง ๆ

5.6 ผู้ควบคุมสอบจะบอกชื่อของบันไดเสียงและเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลงทำนองในข้อ 5.1 และให้อธิบายว่าเป็นบันไดเสียงเมเจอร์ (major) หรือไมเนอร์ (minor) บันไดเสียงที่ใช้ในการปรับแต่งทำนอง (modulations) ชื่อโน้ตที่ใช้ คอร์ดเบื้องต้นที่ใช้ บันไดเสียงที่เกี่ยวข้องกับบทเพลง

เกณฑ์มาตรฐานการสอบ Aural Awareness

ผู้เรียนจะต้องสร้างสรรค์ทำนองเพลงจากที่ผู้ควบคุมการสอบจัดให้ในแต่ละเกรด ดังนี้
เกรด 7

1. ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลง 2 ห้อง โดยจะบรรเลง 2 ครั้ง
2. ผู้เรียนต้องอธิบายทำนองเพลงที่บรรเลงว่าอยู่ในบันไดเสียงเมเจอร์ (major) หรือไมเนอร์ (minor)
3. ผู้ควบคุมสอบจะบอกถึงบันไดเสียงที่บรรเลงในข้อที่ 1 และบรรเลงทำนองเดิมพร้อมเสียงประสานให้ฟัง 2 ครั้ง
4. ผู้เรียนต้องบรรเลงบทเพลงที่แต่งเพิ่มจากทำนองเพลง 2 ห้อง โดยทำนองที่มีการปรับแต่ง (improvising) รวมทั้งการสร้างสรรค์ทำนอง (modulation) ในเกรด 7 แต่งเพิ่ม 10 ห้อง รวมตัวอย่างเป็น 12 ห้อง

9. เกณฑ์มาตรฐานปฏิบัติเปียโนเกรด 8 (Solo Piano Grade 8)

เกณฑ์มาตรฐาน 5 ประการ ดังนี้

1. บรรเลงเพลงจากกลุ่ม A, B และ C กลุ่มละ 1 เพลง

กลุ่ม A

J S BACH Prelude and Fugue in B^b, BWV 866
(from *Book 1 of The 48*)

Trinity 2003

J S BACH	Prelude and Fugue in C minor, BWV 847 (from <i>Book 1 of 'The 48'</i>)	Trinity 2001
BEETHOVEN	First movement from Sonata in C minor, op.10 no.1	Henle HN 47
GERSHWIN	I Got Rhythm	Trinity 2003
GRIEG	First movement from Sonata in E minor, op. 7	Trinity 2003
HAYDN	First movement from Sonata in A, HOB. XVI/5	Wiener Urtext HN 238
MOZART	First movement from Sonata in B ^b , K.333	Henle HN 2
SCARLATTI	Sonata in E, K.46	Trinity 2003
SHOSTAKOVICH	Prelude and Fugue in G, op.87 no.3	Trinity 2001

กลุ่ม B

BRAHMS	Intermezzo in E, op.116 no.6	Henle HN 120
BUSONI	Etude op.16 no.3	Trinity 2001
CHAVEZ	Meditacion (1918)	Trinity 2001
CHOPIN	Prelude in C [#] minor, op. 45	Trinity 2003
FAURE	No. 3 from 9 Preludes op. 103	Peters EP 9560a
GRIEG	An den Fruhling (no.6 of <i>Lyric Pieces</i> op. 43)	Schott ED 5791
JANACEK	NO. 3 from <i>In the Mist</i>	Trinity 2003
RACHMANINOV	Prelude in G [#] minor, op.32 no.12	Boosey M 060 06593 4
SCHUMANN	Second movement from Sonata in G minor, op.22	Trinity 2001
SCOTT	Water Wagtail (from <i>A Century of Piano Music</i> vol. 2)	Bosworth BOE 005126
TCHAIKOVSKY	Romance in F minor, op.5	Trinity 2003

กลุ่ม C

BOURGEOIS	March of the Kilobytes	Trinity 2001
DEBUSSY	Minstrels (from <i>Preludes</i> book 1)	UMP M2244 0062 5
DOHNANYI	No.5 from Seven Pieces for Piano op.32a	Trinity 2001
HINDEMITH	Foxtrot (Dance of the Wooden Dolls)	Trinity 2003
IBERT	No. 2 from <i>Histoires pour piano</i>	Leduc AL 16512
POULENC	No. 3 from <i>Mouvements Perpetuels</i>	Chester CH 02050
RACHMANINOV	Prelude in C [#] minor, op. 3 no. 2	Boosey M 060 022111
REGER	Caprice fantastique (Danse macabre)	Trinity 2001
SCHOENBERG	Nos. 1,3 & 5 (from <i>Kleine Klavierstucke</i> op. 19)	Trinity 2003

SCULTHORPE Snow, Moon and Flowers (from night Pieces) Faber 0 571 50369 1

STRAVINSKY Tango Trinity 2003

WALLER & BROOKS Aint't Misbehavin' arr. GAUKROGER Trinity 2001

2. เกณฑ์มาตรฐานทางเทคนิค (Technical work) เล่นบันไดเสียงตามที่กำหนด ดังนี้

2.1 สองช่วงเสียง (two octave) บันไดเสียง E และ B major in third เล่นที่ละมือ
ในแบบ legato

บันไดเสียงโครมาติก C major double octaves
ในแบบ staccato

2.2 สามช่วงเสียง (three octave) Dominant sevenths in F, E^b, A^b และ F[#]
Diminished sevenths on C^b, A[#] และ B^b

2.3 สี่ช่วงเสียง (four octave) บันไดเสียง B^b และ E^b เมโลดิกไมเนอร์
(melodic minor) บันไดเสียงโครมาติก ในระยะชั้น
คู่ 3 ไมเนอร์ และในระยะชั้นคู่ 6 เมเจอร์
โดยเริ่มทุกคีย์โน้ต ขึ้นอยู่กับความต้องการของ
ผู้ควบคุมการสอบ

ในข้อ 2.2 และ 2.3 ให้เล่นในแบบ legato, staccato และ Frote, Piano

2.4 Study (เลือก 1 บทเพลง)

DELIUS Toccata Trinity 2001

FAURE' No.8 from 9 Preludes op.103 Trinity 2003

3. เกณฑ์มาตรฐานทดสอบปฏิภาณและความสามารถในการบรรเลงโน้ตเพลงที่ไม่เคย
เห็นมาก่อน (Sight reading)

4. เกณฑ์มาตรฐานในการตอบคำถามที่เกี่ยวกับทฤษฎีทางดนตรี คำศัพท์ สัญลักษณ์ คีต
ลักษณ์ ประวัติของบทเพลงที่บรรเลง ประวัติผู้ประพันธ์เพลง อธิบายลักษณะการประสานเสียง
โครงสร้างของบทเพลงที่บรรเลง หรือบรรเลงบทเพลงในกลุ่ม A, B, C เลือก 1 บทเพลง ในขณะที่
บรรเลงไม่ดูโน้ต (viva voce หรือ performance from memory)

5. เกณฑ์มาตรฐานทางโสตประสาท(Ear tests หรือ Aural awareness)โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้ควบคุมสอบ บรรเลงทำนองเพลงพร้อมเสียงประสาน ผู้เรียนต้องปรบจังหวะใน
ทำนองเสียงสูง (top-line)และให้ตอบคำถามชนิดของจังหวะว่าอยู่ในอัตราจังหวะ 2 ,3 หรือ 4 และ
เป็นอัตราธรรมดา(simple)หรืออัตราผสม(compound)

5.2 ผู้ควบคุมสอบจะเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลง
ทำนองในข้อที่ 1 ผู้เรียนต้องร้องทำนองเพลง

5.3 ผู้ควบคุมสอบจะบรรเลงทำนองในข้อที่ 5.1 พร้อมทั้งเสียงประสานเพิ่มขึ้น ผู้เรียน
ต้องอธิบายเคเดนซ์ (cadance) ที่ได้ยินว่าเป็นชนิดใด Perfect, Plagal, Imperfect หรือ Interrupted
และให้อธิบายถึง 3 คอร์ดสุดท้ายของบทเพลงเช่น คอร์ดที่ 4 (supdominat) คอร์ดที่ 5 (dominant)

จบด้วยคอร์ดที่ 1 (tonic)

5.4 ผู้เรียนต้องอธิบาย โครงสร้างของเพลง (texture) ความดัง – เบา(dynamics) tonal gradation, articulation และบุคลิกของทำนองเพลง(style of the passage)ที่ได้ยินในข้อ 5.1

5.5 ผู้ควบคุมการสอบจะบอกชื่อของบันไดเสียงทำนองเพลงข้อ 5.1 พร้อมทั้งเล่นโน้ตตัวที่ 1 (key-note)ผู้เรียนจะต้องร้องโน้ต ตัวที่ 1 , 3 , 5 ในคอร์ดต่างๆ หรือในรูปแบบการพลิกกลับคอร์ด (inverson) หรือคอร์ดที่มีโน้ต 4 ตัว (Dominant Seventh) แบบ Root Positionร้องจากเสียงต่ำไปหาสูง

5.6 ผู้ควบคุมสอบจะบอกชื่อของบันไดเสียงและเล่นคอร์ดที่ 1 ของบันไดเสียงนั้น (tonic chord) และบรรเลงทำนองในข้อ 5.1 และให้อธิบายว่าเป็นบันไดเสียงเมเจอร์ (major) หรือไมเนอร์ (minor)บันไดเสียงที่ใช้ในการปรับแต่งทำนอง (modulations) ชื่อโน้ตที่ใช้คอร์ดเบื้องต้นที่ใช้บันไดเสียงที่เกี่ยวข้องกับบทเพลง

เกณฑ์มาตรฐานการสอบ Aural Awareness

ผู้เรียนจะต้องสร้างสรรค์ทำนองเพลงจากที่ผู้ควบคุมการสอบจัดให้ในแต่ละเกรด ดังนี้
เกรด 8

1. ผู้ควบคุมสอบจะเล่นทำนองเพลง 2 ห้อง โดยจะบรรเลง 2 ครั้ง
2. ผู้เรียนต้องอธิบายทำนองเพลงที่ผู้เรียนบรรเลงว่าอยู่ในบันไดเสียงเมเจอร์ (major) หรือไมเนอร์ (minor)
3. ผู้ควบคุมสอบจะบอกถึงบันไดเสียงที่บรรเลงในข้อที่ 1 และบรรเลงทำนองเดิมพร้อมเสียงประสานให้ฟัง 2 ครั้ง
4. ผู้เรียนต้องบรรเลงบทเพลงที่แต่งเพิ่มจากทำนองเพลง 2 ห้อง โดยทำนองที่มีการปรับแต่ง (improvising) รวมทั้งการสร้างสรรค์ทำนอง (modulation)
ในเกรด 8 แต่งเพิ่ม 12 ห้อง รวมตัวอย่างเป็น 14 ห้อง

เกณฑ์มาตรฐานในการประเมินผล เกรด Initial - 8 (Grade examination)

เกณฑ์มาตรฐานในการประเมินผลคะแนนการปฏิบัติ 100 คะแนน ต้องผ่านใน 65 คะแนนขึ้นไป

85-100 คะแนน = Pass with Distinction

75-84 คะแนน = Pass with Merit

65-74 คะแนน = Pass

0-64 คะแนน = Below Pass

เกณฑ์มาตรฐานการให้คะแนน

บทเพลงที่ 1	20	คะแนน
บทเพลงที่ 2	20	คะแนน
บทเพลงที่ 3	20	คะแนน

การสอบเทคนิค		
(technical work)	15	คะแนน
การสอบปฏิภาณบรรเลงโน้ตเพลง		
(sight reading)	10	คะแนน
ตอบคำถามหรือบรรเลงจากความจำ		
(either viva voce or performance from memory)	5	คะแนน
ทดสอบโสตประสาท		
(either ear tests or aural awareness)	10	คะแนน

หลักสูตรการสอบเกณฑ์มาตรฐานดนตรีของ ทรินิตี้ คอลเลจ ลอนดอน (Trinity College London)

หลักสูตรการสอบดนตรีของ ทรินิตี้ (Trinity) เริ่มมีผลเป็นทางการตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2543 ที่หลักสูตรการสอบดนตรีทั้งหมดของทรินิตี้ (Trinity) ได้รับการรับรองจาก The Qualification and curriculum Authority (QCA) ของประเทศอังกฤษ และหน่วยงานลักษณะเดียวกันใน Wales (ACCAC) และ Northern Ireland (CCEA) การสอบระดับต่าง ๆ ของทรินิตี้ (Trinity) ได้รับการรับรองภายใต้กรอบแห่งวุฒิการศึกษาแห่งชาติของประเทศอังกฤษ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนส่วนตัวหรือในโรงเรียนเอกชนต่าง ๆ ได้

ดร. โรเจอร์ โบเวอร์ (Dr. Roger Bower) CMG OBE ประธานบริหารของทรินิตี้ (Trinity) ได้บันทึกไว้ว่า “ ทรินิตี้ (Trinity) ได้ค้นคิดวิธีการสอบวิชาดนตรีเมื่อกว่า 120 ปีมาแล้ว และถือเป็นผู้บุกเบิกการสอบดนตรีตั้งแต่นั้นมา จากการรับรองโดย QCA แสดงให้เห็นว่าการสอบและขบวนการสอบทั้งหมดของเราเข้าหลักเกณฑ์ที่เข้มงวดกวัดขันซึ่งกำหนดจากความต้องการต่าง ๆ ในการศึกษาแผนปัจจุบัน ในเนื้อหาของหลักสูตรในมาตรฐานการสอบและการจัดการ รวมทั้งการเอาใจใส่ในผู้สอบที่พิการต่าง ๆ ฯลฯ เรามีความยินดีที่ได้รับการรับรองในกิจกรรมของเรา นับเป็นเกียรติยศและชื่อเสียงแก่ผู้ทำการสอบและครูอาจารย์ของเรา และถือเป็นเครื่องหมายการรับรองผู้สอบผ่าน

ทุกท่านทั้งในประเทศอังกฤษและทั่วโลก

เพื่อศึกษาให้สำเร็จตามหลักสูตรทางด้านศิลปะนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยทั้งด้านค่าใช้จ่ายและเวลา การวัดระดับความสามารถและทักษะจึงถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมากซึ่งการสอบของทรินิตี้ (Trinity) สามารถสนองตอบต่อสิ่งสำคัญนี้ได้เป็นอย่างดี

ผู้บุกเบิกการสอบเกณฑ์มาตรฐานทางดนตรีในประเทศไทย

อาจารย์กำธร สนิทวงศ์ ณ อยุธยา

อาจารย์กำธร สนิทวงศ์ ณ อยุธยา เกิดเมื่อวันที่ 6 กันยายน พ.ศ. 2467 ที่บ้าน ถนนบรรทัดทองสะพานเหลือง อำเภอปทุมวัน กรุงเทพฯ เป็นบุตรชายคนโตของ อำมาตย์ตรี หลวงจัญญ์ สนิทวงศ์ และหม่อมหลวงรวง สนิทวงศ์ ศึกษาที่โรงเรียนมัธยมเทพศิรินทร์ จากนั้นจึงเข้าเรียนที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ท่านศึกษาต่อที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วเปลี่ยนมาเรียนคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ในภายหลัง ระหว่างศึกษาอยู่ได้รับเลือกเป็น นายกสโมสรนิสิตและเป็นนักกรีฑาดีเด่นของมหาวิทยาลัย

เมื่อปี พ.ศ. 2491 ขณะที่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 ของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สามารถชิงทุนของทางราชการเพื่อไปศึกษาวิชาดนตรี ณ กลิวฮอลล์ สคูล ออฟ มิวสิค ในมหาวิทยาลัยลอนดอน (Guildhall School of Music, University of London) สอบได้ประกาศนียบัตรทางครู (Teacher's Diploma) และ Associate of Guildhall School of Music จากนั้นเข้าศึกษาใน ทรินิตี้ คอลเลจ ออฟ มิวสิค ลอนดอน (Trinity College of Music, London) สำเร็จได้ Licentiate of Trinity College London (LTCL) และ Fellowship of Trinity College London in Musicology (FTCL) รวมใช้เวลาศึกษาดนตรีที่อังกฤษกว่า 8 ปี นอกจากนี้ท่านยังได้รับการคัดเลือกให้เป็นตัวแทนนักกีฬาโอลิมปิกของประเทศไทย ไปร่วมแข่งขัน ณ นครเฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์ในปี พ.ศ. 2495 ด้วย ครั้นเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้วได้กลับมารับราชการเป็นอาจารย์ประจำวิทยาลัยการศึกษา กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ (ซึ่งในปัจจุบันคือ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ) และเป็นอาจารย์พิเศษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในปี พ.ศ. 2504 อาจารย์กำธร ได้ประสานงานกับ ทรินิตี้ คอลเลจ ลอนดอน (Trinity College London) เพื่อวางแผนจัดตั้งศูนย์การสอบดนตรีในประเทศไทย ซึ่งในปีต่อมาได้มีการสอบดนตรีเป็นครั้งแรกที่หอประชุม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2508 ท่านได้เป็นผู้ริเริ่มให้มีรายการเพลงคลาสสิกทางวิทยุเป็นครั้งแรก โดยออกอากาศทางสถานีวิทยุจุฬาฯ ภาควิทยุ FM 101.5 ซึ่งดำเนินรายการมาถึงปัจจุบัน ในปี พ.ศ. 2509 อาจารย์กำธรได้เปิดศูนย์การสอบดนตรี ทรินิตี้ คอลเลจ ลอนดอน (Trinity College London) ณ จังหวัดลำปาง ในปีต่อมามีท่านได้ร่วมกับ หม่อมหลวงอัสนี ปราโมช จัดตั้งวงโปร มิวสิคคา (Pro Music) ซึ่งถือเป็นต้นกำเนิดวงบางกอกซิมโฟนี ออเคสตรา (Bangkok Symphony Orchestra) ในปัจจุบัน ในปี พ.ศ. 2520 อาจารย์กำธรได้ลาออกจากราชการและได้รับพระราชทานปริญญาดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในปี พ.ศ. 2533

อาจารย์ ดร.กำธร สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ได้ถึงแก่กรรมด้วยโรคภาวะหัวใจหลอดเลือดล้มเหลว ในวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2543 ตลอดเวลาการทำงานท่านได้ทุ่มเทร่างกายและแรงใจสอนให้เยาวชนรู้จักและเข้าใจดนตรีอย่างถูกต้อง เป็นเบื้องแรกในวิชาสังคีตนิยมให้แก่มหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาต่างๆ ทั่วประเทศ กล่าวได้ว่า ท่านได้เป็นกำลังสำคัญในการผลักดันและส่งเสริมการศึกษาวิชาดนตรี ทั้งดนตรีไทยและดนตรีสากลให้แพร่หลายและได้มาตรฐาน กอปรด้วยคุณธรรมและเป็นตัวอย่างอันดีเลิศของความเป็นครูอย่างแท้จริง

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถาบันดนตรีเอกชน

4.1 การจัดการศึกษาในสถาบันดนตรีเอกชน

การจัดการศึกษาสถาบันดนตรีเอกชน หมายถึง กิจกรรมการเรียนเปียโนที่เอกชน หรือคณะบุคคลเป็นผู้จัด โดยใช้ทรัพยากรหลักทั้งที่เป็นคน ทุนทรัพย์ และวัสดุอุปกรณ์ของภาคเอกชน และจัดขึ้นด้วยวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์อันจำกัดสำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่มเท่านั้น การจัดการศึกษาในสถาบันดนตรีเอกชนเป็นกิจกรรมที่มีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ คือ

4.1.1 ผู้จัดกิจกรรมเป็นเอกชน หรือคณะบุคคล และในกรณีที่เป็นการเช่าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ก็จะต้องดำเนินการในฐานะของภาคเอกชน ผู้จัดกิจกรรมดังกล่าว มีชื่อเรียกต่างๆ กัน ได้แก่ ผู้จัดการ หรือผู้รับใบอนุญาต

4.1.2 ทรัพยากร ที่ใช้ในการจัดการศึกษา ได้แก่ บุคลากรทางการศึกษา ที่ดิน สิ่งก่อสร้าง วัสดุอุปกรณ์ และเงินทุน จะต้องมาจากภาคเอกชนเป็นหลัก

4.1.3 วัตถุประสงค์เป็นการจัดการศึกษาเพื่อประโยชน์อันจำกัดสำหรับบุคคลที่ต้องการเรียนเปียโน

4.1.4 ผู้เรียนโดยปกติผู้เรียนจะเป็นบุคคลที่มีพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจในระดับเดียวกัน ในการนี้จำนวนผู้เรียนรวมกันทุกผลัดมากกว่า 7 คนขึ้นไป สถานที่นั้นก็จะได้ชื่อว่าเป็นสถาบันดนตรีเอกชน ตามกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน

4.2 สถาบันดนตรีเอกชน

สถาบันดนตรีเอกชน หมายถึง สถาบันที่เปิดสอนเปียโนโดยมีผู้เชี่ยวชาญทางเปียโนเป็นผู้สอนและจัดโปรแกรมในการสอนให้ผู้เรียนเป็นหลักเป็นการสอนแบบรายบุคคล(Individualized Instruction) การจัดการเรียนการสอนรายบุคคลมุ่งสอนผู้เรียนตามความแตกต่าง โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ ความพร้อม และความถนัด การเรียนการสอนรายบุคคล ถือว่าไม่สามารถปั้นผู้เรียน ให้เป็นแม่พิมพ์เดียวกันได้ในเวลาที่เท่ากัน เพราะผู้เรียนแต่ละคน จะเรียนรู้ ตามวิธีการของตนเอง และใช้เวลาเรียน ในเรื่องหนึ่งที่แตกต่างกันไป เป็นการเรียนการสอนรายบุคคล

จากการสัมภาษณ์ อาจารย์ ตัน มง ชู (Tan Mong Choo) เป็นนักเปียโนชาวสิงคโปร์ เกิดเมื่อปีพ.ศ. 2570 ปัจจุบันอายุ 76 ปี เริ่มสอนเปียโนอายุ 18 ปี ในปีพ.ศ. 2493 เดินทางติดตามครอบครัวและแสดงคอนเสิร์ตในประเทศไทยหลายครั้ง จากนั้นได้มีผู้เรียนติดต่อเรียนเปียโนกับอาจารย์จึงเปิดสถาบันดนตรีเอกชนทำการสอนเปียโนขึ้นที่บ้านตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ในปัจจุบันอาจารย์ก็ยังคงทำการสอนอยู่

สถาบันดนตรีเอกชน

1. ที่อยู่บ้านเลขที่ 19 ซอย เจริญนิเวศน์ ถนน สุขุมวิท 35 แขวงคลองเตย เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10110 สอนโดย อาจารย์สมบุรณ์ วิริยะโสภณ
2. ที่อยู่ บ้านเลขที่ 172/66 หมู่บ้านโฮมเพลส ซอย ปรีดีพนมยงค์ 20 ถนน สุขุมวิท 71 แขวงพระโขนงเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10110 สอนโดย อาจารย์เจนจิรา วิริยะโสภณ
3. ที่อยู่บ้านเลขที่ 11/164 ลาดปลาเค้า 36 แขวงจระเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10230 สอนโดย อาจารย์เบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้เรียนเปียโน จากสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 155 คน เป็นผู้เรียนชาย 49 คน และผู้เรียนหญิง 106 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้เรียนเปียโน จากสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 155 คน เป็นผู้เรียนชาย 49 คน และผู้เรียนหญิง 106 คน ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถาบันดนตรีเอกชน เพศ ระดับชั้น

สถาบันดนตรีเอกชน	ระดับชั้น	เพศ		รวม
		ชาย	หญิง	
อาจารย์สมบุรณ์ วิริยะโสภณ	ชั้นต้น	5	10	50
	ชั้นกลาง	14	21	
อาจารย์เจนจิรา วิริยะโสภณ	ชั้นต้น	9	15	45
	ชั้นกลาง	6	15	
อาจารย์เบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ	ชั้นต้น	9	29	60
	ชั้นกลาง	6	16	
รวมทั้งหมด		49	106	155

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงซึ่งแบ่งออกเป็น 8 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น การสนับสนุนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพในการเรียนเปียโน

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

ตอนที่ 8 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

วิธีการสร้างเครื่องมือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น การสนับสนุนของผู้ปกครอง

ตัวอย่าง แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามด้านส่วนตัวของผู้เรียน เมื่ออ่านข้อความแล้ว

โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน ()

1. เพศ () ชาย
() หญิง
2. อายุ ปี
3. ระดับชั้น () ชั้นต้น (Initial – เกรด 2)
() ชั้นกลาง (เกรด 3 - เกรด 5)
4. การสนับสนุนของผู้ปกครอง
() มาก () ปานกลาง () น้อย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบุคลิกภาพ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.2 ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดบุคลิกภาพแบบเอ และบุคลิกภาพแบบบี ซึ่งเป็นแบบวัดที่อัจฉรา วงศ์พัฒนามงคล (2533 : 159 – 162) ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจการกระทำกิจกรรมของเจนกินส์ (Jenkins Activity Survey) เป็นแบบสอบถามรายงานตนเอง ประกอบด้วย คำถาม 20 ข้อ

2.3 ลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5

ตัวอย่าง แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของท่าน เมื่อท่านอ่านข้อความแล้วโปรด

ทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด แบบวัดนี้จะแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้ คือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านพอสมควร
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านบ้างเล็กน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจถึงงานของท่านดำเนิน ไปอย่างล่าช้า.....					
00	ข้าพเจ้าเป็นคนที่เริ่มต้นทำสิ่งใดแล้วต้องทำให้ เสร็จ.....					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อ ดังนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

การแปลความหมาย (อัจฉรา วงศ์พัฒนามงคล 2533 : 159 - 16)

คะแนนจากแบบวัดนี้จะอยู่ระหว่าง 1 - 100 คะแนน

ผู้ที่ได้คะแนน	1 – 50	มีบุคลิกภาพแบบบี
ผู้ที่ได้คะแนน	51 – 100	มีบุคลิกภาพแบบเอ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน โดยมีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเล่นเปียโน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวกับทัศนคติของรพีพรรณ สุราษฎร์กุล (2541 : 148 – 153) และรุ่งทิภา ประสพสันต์ (2543 : 150 – 155) โดยใช้นิยามศัพท์เฉพาะเป็นแนวทางใน

การสร้างแบบสอบถาม

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน โดยใช้แนวคิดข้อที่ 3.1 และข้อที่ 3.2 ในการสร้างแบบสอบถาม

ลักษณะแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติต่อการเล่นเปียโนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ

ตัวอย่าง แบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน

ก.ด้านความคิด

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวางมือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความคิดของผู้เรียนมากที่สุด ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับความคิดของท่านมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความตรงกับความคิดของท่านมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความตรงกับความคิดของท่านบางครั้ง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับความคิดของท่านมาก
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับความคิดของท่านมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
0	การเล่นเปียโนเป็นเรื่องน่าเรียนมาก.....					
00	การเล่นเปียโนช่วยแก้ปัญหาทางอารมณ์ให้กับข้าพเจ้า.....					

ข. ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวางมือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับความรู้สึกของผู้เรียนมากที่สุด ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความตรงกับความรู้สึกของท่านบางครั้ง
น้อย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับความรู้สึกของท่าน
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับการเล่นเปียโน.....					
00	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนเกี่ยวกับทฤษฎีทางดนตรี.....					

ค. ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของท่าน ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคต
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของท่านบ่อยมาก แต่ไม่ทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของท่านบ้าง
นานๆ ครั้ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของท่านน้อยครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของท่านน้อยครั้งจนเกือบจะไม่เกิดขึ้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นานๆ ครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
0	ข้าพเจ้ามักหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเปียโน					
00	ข้าพเจ้าไม่มีความกระตือรือร้นในขณะที่เรียนเปียโน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อ ดังนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

เป็นประจำ	ให้	5	คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้	4	คะแนน
บางครั้ง	ให้	3	คะแนน
นานๆ ครั้ง	ให้	2	คะแนน
น้อยครั้งที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

เป็นประจำ	ให้	1	คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้	2	คะแนน
บางครั้ง	ให้	3	คะแนน
นานๆ ครั้ง	ให้	4	คะแนน
น้อยครั้งที่สุด	ให้	5	คะแนน

การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2528 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00	หมายถึง	มีทัศนคติทางบวกต่อการเล่นเปียโน
คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66	หมายถึง	มีทัศนคติปานกลางต่อการเล่นเปียโน
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33	หมายถึง	มีทัศนคติทางลบต่อการเล่นเปียโน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต ของกนกวรรณ อุ่นใจ (2535 : 159 – 163) และปิยาภรณ์ กิจอุดมทรัพย์ (2539 : 98 – 100) โดยใช้นิยามศัพท์เฉพาะเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต โดยใช้แนวคิดข้อที่ 4.1 และข้อที่ 4.2 ในการสร้างแบบสอบถาม

ลักษณะแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคตในการเล่นเปียโนเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านบางครั้งบ้าง และบางครั้งก็ไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่าน

จริงน้อย หมายถึง ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง ปาน กลาง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าขวยขวายหาความรู้อยู่เสมอ ...					
00	ข้าพเจ้าไม่ชอบบรคยงานโดยไม่ทำ อะไรเลย.....					
000	ข้าพเจ้าไม่คิดถึงอนาคตเพราะเป็นสิ่งที่ ยังมาไม่ถึง.....					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อ ดังนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด ให้ 5 คะแนน
 จริง ให้ 4 คะแนน
 จริงบ้าง ให้ 3 คะแนน
 จริงน้อย ให้ 2 คะแนน
 จริงน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด ให้ 1 คะแนน
 จริง ให้ 2 คะแนน
 จริงบ้าง ให้ 3 คะแนน
 จริงน้อย ให้ 4 คะแนน
 จริงน้อยที่สุด ให้ 5 คะแนน

การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2528 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก
 คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง
 คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับความคาดหวังของผู้ปกครอง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ของสิริพร ดาวัน(2540: 56) และเติมศักดิ์ คทวนิช (2540 : 165 – 166) โดยใช้นิยามศัพท์เฉพาะเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง โดยใช้แนวคิดข้อที่ 5.1 และข้อที่ 5.2 ในการสร้างแบบสอบถาม

ลักษณะของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (RatingScale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ

ตัวอย่าง แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียน ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนบ้าง และไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อย

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนเปียโนในระดับที่สูงกว่าขั้นต้น – กลาง..					
00	ผู้ปกครองไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าฝึกซ้อมเปียโน เพราะเสียเวลามาก.....					
000	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้ามีความรู้มาก ๆ เกี่ยวกับเปียโน.....					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้
จริงที่สุด ให้ 5 คะแนน

จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความที่มีความหมาย

ทางบวก

การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2528 :9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพ ของประกายทิพย์ พิชัย (2539 : 85) และชฎาวิรี สุวรรณรัตน์ (2537 : ภาคผนวก) โดยใช้นิยามศัพท์เฉพาะเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ โดยใช้แนวคิดข้อที่ 6.1 และข้อที่ 6.2 ในการสร้างแบบสอบถาม

ลักษณะของแบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียน ซึ่งแบ่งเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนบ้าง และไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อย

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	<u>สถานที่เรียน</u>					
	สภาพห้องเรียนเหมาะสมกับการเรียน					
	เปียโน.....					
00	ห้องเรียนมีเปียโนเพียงพอกับผู้เรียน....					
	<u>วัสดุ - อุปกรณ์การเรียน</u>					
000	อุปกรณ์การเรียนการสอนที่อาจารย์ใช้มี					
	สภาพดี.....					
0000	สื่ออุปกรณ์การสอนที่อาจารย์ใช้ไม่					
	เหมาะสมกับการเรียนเปียโน.....					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความความหมายทางบวก

การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2528 :9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพของสถาบันอยู่ในระดับดี
คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพของสถาบันอยู่ในระดับดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33	หมายถึง	ลักษณะทางกายภาพของสถาบันอยู่ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ ของพวงสร้อย วรกุล (2522 : ภาคผนวก) พะยอม ธีรอรุส (2540 :ภาคผนวก) โดยใช้นิยามศัพท์เฉพาะเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ โดยใช้แนวคิดข้อที่ 7.1 และข้อที่ 7.2 ในการสร้างแบบสอบถาม

ลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ

ตัวอย่าง แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียน ซึ่งแบ่งเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนบ้าง และก็ไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อย

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	<u>พฤติกรรมที่ผู้เรียนมีต่ออาจารย์</u>			.	.	.
00	ข้าพเจ้าเคารพอาจารย์เป็นอย่างดี ขณะที่เรียนเปียโน					
000	 ข้าพเจ้าไม่กล้าซักถามอาจารย์เมื่อไม่ เข้าใจเทคนิคทางการเล่นเปียโน.....					
0000	<u>พฤติกรรมที่อาจารย์มีต่อผู้เรียน</u>					
	อาจารย์ฟังเหตุผลของผู้เรียน..... เมื่อมีปัญหาด้านการเล่นเปียโน					
	อาจารย์ยินดีให้คำแนะนำ					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวกให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน

จริงน้อยที่สุด ให้ 5 คะแนน

2.ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความความหมายทางบวก

การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์. 2528 :9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์อยู่ในระดับดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์อยู่ในระดับดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์อยู่ในระดับไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง โดยมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจ ของทองหล่อ นาคหอม (2535 :103 – 108)และรุ่งทิวา ประสพสันต์ (2543 : 162 - 165) โดยใช้นิยามศัพท์เฉพาะเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง โดยใช้แนวคิดข้อที่ 8.1และข้อที่ 8.2 ในการสร้างแบบสอบถาม

ลักษณะแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท มี 5 ระดับ

ตัวอย่าง แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐาน

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับความรู้สึกของผู้เรียนมากที่สุด ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้เรียนมีแรงจูงใจจากเหตุผลข้อนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้เรียนมีแรงจูงใจจากเหตุผลข้อนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้เรียนมีแรงจูงใจจากเหตุผลข้อนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้เรียนมีแรงจูงใจจากเหตุผลข้อนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้เรียนมีแรงจูงใจจากเหตุผลข้อนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ระดับของแรงจูงใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	<u>ด้านการพึ่งตนเองในการเล่นเปียโน</u> เมื่อมีข้อสงสัยในบทเพลง ข้าพเจ้าค้นคว้าหา ความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง.....					
00	<u>ด้านความทะเยอทะยานในการเล่นเปียโน</u> ข้าพเจ้าพยายามเล่นเปียโนให้ได้ตามลักษณะ ของบทเพลง.....					
000	<u>ด้านความกระตือรือร้นในการเล่นเปียโน</u> ข้าพเจ้าเล่นเปียโนด้วยความสนุกสนาน.....					
000	<u>ด้านการวางแผนในการเล่นเปียโน</u> ข้าพเจ้าเตรียมตัวให้พร้อมก่อนเรียนเปียโน					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของคำถามในแต่ละข้อ ดังนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนตรงกันข้ามกับข้อความความหมายทางบวก

การแปลความหมาย (วิเชียร เกตุสิงห์, 2528 : 9)

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงสูง

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงน้อย

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. หาคความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 คนคือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรรณรัตน์

พลอยเลื่อนแสง และอาจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา ตรวจสอบข้อความแบบสอบถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิก่อนนำไปใช้

2. หาค่าอำนาจจำแนกโดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับผู้เรียนเปียโนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จากสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน แล้วไปหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 % กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t – test และคัดเลือกเฉพาะข้อที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05มาใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัย ได้ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามดังนี้

2.1 แบบสอบถามบุคลิกภาพ จำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.34 –6.20

2.2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน จำนวน 40 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.67 -

10.04

2.3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.50 – 7.12

2.4 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง จำนวน 8 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.63 –

5.60

2.5 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ จำนวน 10 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.34 – 7.09

2.6 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.63 – 7.74

2.7 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง จำนวน 33 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.89 – 7.46

3. นำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วในข้อ 2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (- Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ผลดังนี้

3.1 แบบสอบถามตอนที่ 2 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .52

3.2 แบบสอบถามตอนที่ 3 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .88

3.3 แบบสอบถามตอนที่ 4 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .78

3.4 แบบสอบถามตอนที่ 5 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .90

3.5 แบบสอบถามตอนที่ 6 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .82

3.6 แบบสอบถามตอนที่ 7 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .91

3.7 แบบสอบถามตอนที่ 8 มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .93

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ตั้งแต่วันที่ 17 – 20 มกราคม 2547 จำนวน 155 ฉบับ ได้กลับคืนมาครบทุกฉบับ
2. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คือ ตอบครบทุกข้อ ปรากฏว่าผู้เรียนตอบครบทุกข้อ แล้วจึงนำมาตรวจให้คะแนน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อแสดงข้อมูลด้านส่วนบุคคลในแบบสอบถามตอนที่ 1 โดยแสดงค่า ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของเพียร์สัน (The Pearson Produce Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงโดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)
4. สร้างสมการพยากรณ์ จากผลการวิเคราะห์ที่ได้ในข้อที่ 3

สถิติการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือได้แก่
 - 2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25 % ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำโดยใช้ t – test
 - 2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (- Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้วิเคราะห์สมมติฐาน ได้แก่
 - 3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Coprelation) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1
 - 3.2 วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง โดยใช้วิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางการศึกษา

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลทางการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เพื่อจะเกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้แทนความหมาย ดังนี้

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

X	แทน	ค่าเฉลี่ย
N	แทน	กลุ่มตัวอย่าง
S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F – Distribution
df	แทน	Degree of freedom
SS	แทน	Sum of squares
MS	แทน	Mean Squares
R^2	แทน	กำลังสองค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE _b	แทน	ความคลาดเคลื่อนของการประเมินค่าพารามิเตอร์
b	แทน	แทนค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
Y	แทน	ค่าพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนของผู้เรียนโดยใช้คะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนของผู้เรียนโดยใช้คะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
Y	แทน	แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
X ₁	แทน	เพศชาย
X ₂	แทน	เพศหญิง
X ₃	แทน	อายุ
X ₄	แทน	ระดับชั้นต้น (Initial - เกรด 2)
X ₅	แทน	ระดับชั้นกลาง (เกรด 3 – เกรด 5)
X ₆	แทน	การสนับสนุนของผู้ปกครอง
X ₇	แทน	บุคลิกภาพ
X ₈	แทน	ทัศนคติต่อการเรียนเปียโน
X ₉	แทน	ลักษณะมุ่งอนาคต

X_{10}	แทน	ความคาดหวังของผู้ปกครอง
X_{11}	แทน	ลักษณะทางกายภาพ
X_{12}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1. ข้อมูลทั่วไปคิดค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านต่างๆ โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของเพียร์สัน

(The Pearson Produce Moment Correlation Coefficient)

3. การค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานขั้นสูงโดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจำนวนร้อยละของผู้เรียนเปียโน จำแนกตาม เพศ ระดับชั้นของผู้เรียน และการสนับสนุนของผู้ปกครอง

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ บุคลิกภาพทัศนคติต่อการเล่นเปียโน ลักษณะมุงอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ และแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานขั้นสูง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อมกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานขั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson ProduceMoment Correlation Coefficient)

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ ที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานขั้นสูงของผู้เรียนเปียโนในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจำนวนร้อยละของผู้เรียนเปียโนจำแนกตาม เพศ ระดับชั้นของผู้เรียน และการสนับสนุนของผู้ปกครอง ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงจำนวนร้อยละของผู้เรียนเปียโนจำแนกตาม เพศ ระดับชั้นของผู้เรียน และการสนับสนุนของผู้ปกครอง

ปัจจัย	ระดับของปัจจัย	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	49	31.6
	หญิง	106	68.4
	รวม	155	100.0
ระดับชั้นของผู้เรียน	ขั้นต้น	77	49.7
	ชั้นกลาง	78	50.3
	รวม	155	100.0
การสนับสนุนของผู้ปกครอง	มาก	93	60.0
	ปานกลาง	50	32.3
	น้อย	12	7.7
	รวม	155	100.0

จากตาราง 2 ผู้เรียนเปียโนจำแนกตามเพศ พบว่าผู้เรียนเพศหญิงมีมากกว่าผู้เรียนเพศชาย คือ เพศหญิงมีจำนวน 106 คน คิดเป็นร้อยละ 68.4 เพศชายจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 31.6

เมื่อจำแนกตามระดับชั้น พบว่า ระดับชั้นที่มีผู้เรียนเปียโนมากที่สุดคือ ระดับชั้นกลาง (เกรด 3 – เกรด 5) จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 50.3 รองลงมาในระดับขั้นต้น (Initial – เกรด 2) จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 49.7

เมื่อจำแนกตามการสนับสนุนของผู้ปกครอง พบว่า การสนับสนุนของผู้ปกครองมาก จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 60 รองลงมาคือการสนับสนุนของผู้ปกครองในระดับปานกลาง จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3 และการสนับสนุนของผู้ปกครองน้อย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ บุคลิกภาพ ทักษะคิดต่อการเล่นเปียโน ลักษณะมุงอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ และแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปัจจัยด้านส่วนตัว อายุ บุคลิกภาพ ทักษะคติต่อการ เล่นเปียโน ลักษณะมุงอนาคต ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพ ระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ และแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

ปัจจัย	X	S	การแปลผล
1. ด้านส่วนตัว			
1.1 อายุ	14.73	7.567	วัยรุ่นตอนต้น
1.2 บุคลิกภาพ	59.85	5.512	แบบเอ
1.3 ทักษะคติต่อการ เล่นเปียโน	3.76	.628	ทางบวก
1.4 ลักษณะมุงอนาคต	3.63	.614	ปานกลาง
2. ด้านครอบครัว			
2.1 การสนับสนุนของผู้ปกครอง	2.58	.571	ปานกลาง
2.2 ความคาดหวังของผู้ปกครอง	3.73	.652	มาก
3. ด้านสิ่งแวดล้อม			
3.1 ลักษณะทางกายภาพ	3.67	.548	ดี
3.2 สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์	4.08	.577	ดี
แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง	3.63	.667	ปานกลาง

จากตาราง 3 พบว่า ผู้เรียนเปียโนมีค่าเฉลี่ยอายุ 14.73 แสดงว่าอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น ค่าเฉลี่ยบุคลิกภาพ 59.85 แสดงว่ามีบุคลิกภาพแบบเอ ทักษะคติต่อการ เล่นเปียโนมีค่าเฉลี่ย 3.76 แสดงว่ามีทัศนคติทางบวกต่อการ เล่นเปียโน ลักษณะมุงอนาคตมีค่าเฉลี่ย 3.63 แสดงว่าลักษณะ มุงอนาคตอยู่ในระดับปานกลาง การสนับสนุนของผู้ปกครองมีค่าเฉลี่ย 2.58 แสดงว่าการสนับสนุน ของผู้ปกครองอยู่ในระดับปานกลาง ความคาดหวังของผู้ปกครองมีค่าเฉลี่ย 3.73 อยู่ในระดับ คาดหวังมาก ลักษณะทางกายภาพมีค่าเฉลี่ย 3.67 และสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์มี ค่าเฉลี่ย 4.08 อยู่ในระดับดี แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง มีค่าเฉลี่ย 3.63 แสดงว่าแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้าน สิ่งแวดล้อมกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโนในสถาบัน

ดนตรี

เอกชน กรุงเทพมหานคร โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Produce Moment Correlation Coefficient) เป็นการวิเคราะห์สมมติฐานข้อ 1 ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ใช้ในการศึกษากับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน

ปัจจัย	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	Y
X ₁	1.00	-1.00**	.087	.045	-.045	-.255	-.191	-.272	-.076	-.155	-.249	-.155	-.255
X ₂		1.00	-.087	-.045	.045	.255	.191	.272	.076	.155	.249	.155	.255
X ₃			1.00	-.372**	.372**	-.216**	.101	.265**	.373**	-.334**	-.099	.201*	.272**
X ₄				1.00	-1.00**	-.103	-.098	-.151	-.250**	.093	-.097	-.137	-.210*
X ₅					1.00	.103	.098	.151	.250**	-.093	.097	.137	.210**
X ₆						1.00	-.084	.181*	-.109	.586**	.246**	.057	.057
X ₇							1.00	.423**	.408**	-.067	.294**	.441**	.494**
X ₈								1.00	.562**	.177*	.516**	.738**	.930**
X ₉									1.00	-.051	.115	.382**	.599**
X ₁₀										1.00	.273**	.079	.043
X ₁₁											1.00	.728**	.494**
X ₁₂												1.00	.683**
Y													1.00

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากตาราง 4 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยด้านส่วนตัว และด้านสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง โดยมีตัวพยากรณ์ที่มีค่าสัม

ประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ อายุ (X_3) ระดับชั้นกลาง (X_5) บุคลิกภาพ (X_7) ทศนคติต่อการเล่นเปียโน (X_8) ลักษณะมุงอนาคต (X_9) ลักษณะทางกายภาพ(X_{11})สัมพันธ์ภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ (X_{12})

ตัวพยากรณ์ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ระดับชั้นต้น (X_4)

ตัวพยากรณ์ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ เพศชาย (X_1) เพศหญิง (X_2) การสนับสนุนของผู้ปกครอง (X_6) ความคาดหวังของผู้ปกครอง (X_{10})

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เพื่อค้นหาตัวพยากรณ์ ที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโนในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ตาราง 5 แสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	1	14.765	14.765	281.007
Residual	36	1.892	.053	
Total	37	16.656		

**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับทัศนคติต่อการเล่นเปียโนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 สามารถสร้างเป็นสมการพยากรณ์เชิงเส้นตรงได้ จึงได้คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง
โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ปัจจัย	b	SE _b	R	R ²	F	
X ₈	.964	.229	.962	.942	.886	281.007**
		R	=	.942		
		R ²	=	.886		
		SE	=	.058		
		a	=	.001		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 พบว่าปัจจัยที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง มีปัจจัยคือ ทักษะคิดต่อการเล่นเปียโน ซึ่งสามารถอธิบายความแปรปรวนของแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ได้ร้อยละ 88.6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และได้้นำค่าสัมประสิทธิ์ของพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังต่อไปนี้

สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ในรูปคะแนนดิบคือ

$$Y = .001 + .964 X_8$$

สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$Z = .962 X_8$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อม แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อม ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัวและด้านสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในการเรียนส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นผู้เรียนเปียโนจากสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 155 คน เป็นผู้เรียนชาย 49 คน และผู้เรียนหญิง 106 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้เรียนเปียโนจากสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 155 คน เป็นผู้เรียนชาย 49 คน และผู้เรียนหญิง 106 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงในการเล่นเปียโนของผู้เรียนเปียโน ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้น การสนับสนุนของผู้ปกครอง ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .52

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 40 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .78

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 8 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .82

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 14 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91

ตอนที่ 8 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานขั้นสูง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 33 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .93

วิธีการรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ตั้งแต่วันที่ 17 – 20 มกราคม 2547 จำนวน 155 ฉบับ ได้กลับคืนมาครบทุกฉบับ

2. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คือ ตอบครบทุกข้อ ปรากฏว่าผู้เรียนตอบครบทุกข้อ แล้วจึงนำมาตรวจให้คะแนน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของปัจจัยด้านต่างๆโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ของเพียร์สัน (The Pearson Produce Moment Correlation Coefficient)
3. ค้นหาตัวพยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง โดยใช้วิธีการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ อายุ(x_3) ระดับชั้นกลาง (เกรด 3 – เกรด5) (x_5) บุคลิกภาพ(x_7) ทักษะคิดต่อการเล่นเปียโน(x_8) ลักษณะมุ่งอนาคต (x_9) ลักษณะทางกายภาพ(x_{11}) สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ (x_{12})
2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัย คือ ระดับชั้นต้น (Initial-เกรด 2) (x_4)
3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง มี 3 ปัจจัย ได้แก่ เพศ ($x_1 - x_2$) การสนับสนุนของผู้ปกครอง(x_6) ความคาดหวังของผู้ปกครอง(x_{10})
4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 1 ปัจจัย ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเล่นเปียโน (x_8) สามารถอธิบายความแปรปรวนของแรงจูงใจในการเล่นเปียโนได้ร้อยละ 88.6
5. สมการที่สามารถพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่

5.1 สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ คือ

สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ในรูปคะแนนดิบคือ

$$Y = .001 + .964 X_8$$

5.2 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงในรูปคะแนนมาตรฐาน คือ

$$Z = .962 X_8$$

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 7 ปัจจัย ได้แก่ อายุ ระดับชั้นกลาง (เกรด 3 – เกรด 5) บุคลิกภาพ ทักษะต่อการเล่นเปียโน ลักษณะมุ่งอนาคต ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 อายุ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีอายุน้อยหรือมีอายุมากมีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานสูง ทั้งนี้เพราะในการเล่นเปียโนของผู้เรียน สามารถพัฒนาคุณภาพของตนเอง ช่วยปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ดี ชัดเจนจิตใจ โดยเฉพาะตั้งแต่เด็กให้มีจิตใจอ่อนละมุน มีความนุ่มนวล มีจิตใจเป็นสมาธิ ไม่วอกแวก มั่นคง ในการเล่นเปียโนมีบทเพลงมากมาย ผู้เรียนเปียโนสามารถเลือกและคัดสรรบทเพลงได้ตรงกับความต้องการของตนเอง มีแรงจูงใจในการฝึกซ้อมเปียโนมากขึ้น จากผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนเปียโนส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น ซึ่งสุชา จันทน์เอม (2540 : 50 - 51) กล่าวว่า วัยนี้เป็นระยะที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเป็นอย่างมาก ด้านอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่ายและหงุดหงิด วิตกกังวล ทางสังคมเริ่มสนใจเพศตรงข้าม ทางสติปัญญา ความจำอยู่ในเกณฑ์ดี ชอบแก้ปัญหา วัยรุ่นมีพัฒนาการทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมที่เป็นลักษณะเฉพาะไม่เหมือนกับวัยอื่นๆ ผู้ปกครองและครูควรจะต้องศึกษา ทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ เพื่อประโยชน์ในการช่วยแนะแนวทางให้เขาปรับตัวได้อย่างเหมาะสม เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคมของเขาต่อไป

1.2 ระดับชั้นกลาง (เกรด 3 – เกรด 5) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เพราะ ผู้เรียนเปียโนระดับชั้นกลาง (เกรด 3 – เกรด 5) ซึ่งอยู่ในระดับเกณฑ์มาตรฐานของ สถาบันดนตรีทรินิตี้ คอลเลจ ลอนดอน เป็นผู้ที่มีความสามารถในการเล่นเปียโน บรรเลงบทเพลงที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ทำให้ได้รับการยอมรับจากอาจารย์ จากครอบครัวและได้สนองตอบความพึงพอใจของตนเอง คำหวาน วิสเพ็ญ. (2521 : 46-48) ได้ทำการวิจัยเรื่องความมั่งคั่งทางด้านทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อผู้ป่วยระดับต่างๆพบว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 ที่ได้รับการอบรมและมีประสบการณ์ด้านจิตเวชอย่างสมบูรณ์ มีทัศนคติและแรงจูงใจในการปฏิบัติงานต่อผู้ป่วยจิตเวชดีกว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ซึ่งยังไม่เคยได้รับการศึกษาด้านนี้เลย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ดังนั้น ระดับชั้นกลาง (เกรด 3 – เกรด 5) จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

1.3 บุคลิกภาพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เพราะผู้เรียนเปียโน มีบุคลิกภาพแบบ เอ ซึ่งเป็นบุคคลที่มีลักษณะเร่ร่อน ชอบการแข่งขันและก้าวร้าว ชอบทำงานให้ได้มากๆ ในเวลาน้อยๆ มีความรู้สึกที่เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว มีความมานะอดทน พยายามทำงานอย่างใดอย่างหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ ชอบฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผล ชอบทำงานด้วยความรวดเร็ว ทนไม่ได้กับการทำงานที่ล่าช้ามีความต้องการพักผ่อนน้อยกว่าคนอื่น และถูกกระตุ้นให้โกรธและก้าวร้าวได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับ อัจฉรา วงศ์วัฒนามงคล (2533 : 126-127) ที่ศึกษาบุคลิกภาพแบบเอ และบุคลิกภาพแบบบี ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการศึกษาต่อ พบว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมการศึกษาต่อจะมีบุคลิกภาพแบบ เอ และรุ่งทิพา ประสพสันต์ (2543 : 112) พบว่าบุคลิกภาพแบบ เอ มีความสัมพันธ์ทางบวก กับแรงจูงใจในการเลือกเรียนในสาขาจิตวิทยาการศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากนิสิตที่มาเรียนสาขาจิตวิทยาการศึกษานั้น ต้องการมีความรู้ทางด้านจิตวิทยา ชอบค้นคว้าหาความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ และมาเรียนแล้วจะต้องมีความกระตือรือร้นในการเรียน และต้องการความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ โพแพม และมัวร์ (Popham and Moore. 1960 : 552-554) ที่ศึกษาพบว่า นิสัยทางการเรียน แรงจูงใจในการเรียน บุคลิกภาพและการปรับตัวทางด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษานิสิตระดับปริญญาตรีให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสำรวจนิสัยในการเรียน บุคลิกภาพและแรงจูงใจในการเรียน ดังนั้นบุคลิกภาพ จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

1.4 ทักษะการในการเล่นเปียโน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เพราะผู้เรียนเปียโน เห็นคุณค่าและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ มีความคิด ความรู้สึก ชอบ พอใจ ต้องการเรียนรับบทเพลงและสิ่งต่างๆ ทางด้านเปียโน และมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมของผู้เรียนที่มีต่อการเล่นเปียโน กระตือรือร้นในเวลาเรียนหมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมฝึกซ้อมบทเพลงด้วยความสนุกสนาน ดังที่พิชัย ปรัชญานุสรณ์. (2529 : 30) ดนตรีมีคุณมากกว่าโทษ เป็นเครื่องบำรุงขวัญ บำรุงจิตใจ เป็นยารักษาโรคทั้งทางกายและทางจิต เป็นเพื่อนยามทุกข์ ยามเหงา ช่วยให้เกิดความสามัคคี ความรัก ซึ่งสอดคล้องกับ ซูชิฟ อ่อนโคสูง (2522 : 8) กล่าวว่า ประสบการณ์ วัตถุ หรือบุคคลใด ที่ทำให้เกิดความพอใจและความสุข จะทำให้คนมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ประกอบกับผู้เรียนเปียโน ได้นำความรู้ความเข้าใจในบทเพลงที่ตนเองบรรเลงในการเล่นเปียโนไปใช้ในเรื่องราวการปรับอารมณ์ของตนเอง เล่นเปียโนบ่อยครั้งที่เห็นเครื่องดนตรี มีความสนใจและซักถามอาจารย์ในเรื่องเทคนิคของการเล่นเปียโน เพื่อพัฒนาและสามารถเล่นเปียโนถ่ายทอดบทเพลงได้ถูกต้อง ตามลักษณะของแต่ละบทเพลง ใช้จังหวะที่ถูกต้อง สนใจความหมายทางคีตลักษณ์ ซึ่งสอดคล้องกับ เดโช สวานนท์ (2512 :28) ให้ความหมายว่า ทักษะเป็นคุณลักษณะหนึ่งของบุคลิกภาพที่สร้างขึ้นใหม่และเป็นแรงจูงใจที่กำหนดทิศทางพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อม

ต่างๆ และสอดคล้องกับ นงลักษณ์ ประสพสุข (2540 : 35) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนวิชาคีย์บอร์ด 1 ของนิสิตวิชาเอกดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้รับการฝึกทักษะคีย์บอร์ดแบบนิ้วนำเสียง พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียนและด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมาก ความพึงพอใจด้านสภาพการเรียนการสอนและอุปกรณ์ อยู่ในระดับปานกลาง ความรู้สึกที่ดีต่อวิชาชีพหรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็จะมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมที่ดีต่อสิ่งนั้นด้วย ดังที่บลูม (1956 : 7-9) กล่าวว่า การพัฒนาด้านจิตพิสัยจะครอบคลุมพัฒนาการด้านความสนใจ (Interests) ทศคติ (Attitude) ความนิยมชมชอบ (Appreciation) ตลอดจนความสามารถในการปรับตัวและความสำนึกในหน้าที่รับผิดชอบ พฤติกรรมที่แสดงออกสรุปได้ค่อนข้างยาก เพราะเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดที่อยู่ภายในจิตใจของคน ซึ่งอาจเปลี่ยนแปลงได้ง่ายเมื่อมีสิ่งมากระทบ เป็นพฤติกรรมที่อาจถูกบังคับซ่อนเร้นอยู่ภายใน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียน การจัดสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน สภาพแวดล้อมที่บ้าน และความสามารถของผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน ดังนั้นทัศนคติต่อการเล่นเปียโน

จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

1.5 ลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เพราะผู้เรียนเปียโนมีความสามารถในการคาดการณ์ การวางแผนการ ตามความต้องการของผู้เรียนเองอย่างรอบคอบ มีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรคโดยมุ่งที่จะให้เกิดความสำเร็จทางการเล่นเปียโนในอนาคตดังที่ รุ่งทิวา ประสพสันต์ (2543:113)

ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเลือกเรียน ในสาขาจิตวิทยาการศึกษาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัยของสถาบันการศึกษาของรัฐ พบว่าลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเลือกเรียนในสาขาจิตวิทยาการศึกษาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ในบัณฑิตวิทยาลัย ของสถาบันการศึกษาของรัฐ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เพราะนิสิตที่มาเรียนจิตวิทยาการศึกษา นั้นคิดว่าการมาเรียนรู้เกี่ยวกับจิตวิทยานั้นมีประโยชน์ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและในหน้าที่การงานได้ ทำให้รู้จักการวางแผน รู้จักการแก้ปัญหาและเล็งเห็นว่าเมื่อตนเองจบแล้วสามารถที่จะนำวุฒิทางการศึกษาไปปรับชิ้นการทำงานและนำความรู้ไปใช้พัฒนาหน้าที่การงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นสอดคล้องกับ ศักดิ์ดา พยัคชโส (2545 : 53) พบ ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการดำรงชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดสะแกงาม เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพราะผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงคือผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนา และกฎหมาย

นอกจากนี้ยังเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ปิยาภรณ์ กิจอุดมทรัพย์ (2539 : 64) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตที่ดีจะทำให้มีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค สามารถวางแผนและปฏิบัติเกี่ยวกับการศึกษา การประกอบอาชีพ ศึกษาหาความรู้อยู่เสมอเพื่อความก้าวหน้าในการทำงาน การแก้ปัญหาการเรียนไม่เข้าใจเช่นการถามครู ดังนั้น ลักษณะมุ่งอนาคต จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

1.6 ลักษณะทางกายภาพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เพราะสภาพแวดล้อมภายในสถาบันดนตรีเอกชน ทั้งภายในและภายนอกห้องเรียนมีผลต่อการเรียนรู้ มีอิทธิพลต่อผู้เรียน สถานที่เรียน ลักษณะที่ตั้งและบริเวณของสถาบันดนตรีเอกชน สภาพห้องเรียน การถ่ายเทอากาศในห้องเรียน ความสะอาดและความเป็นระเบียบของห้องเรียน ความเหมาะสมขนาดของห้องเรียน วัสดุ อุปกรณ์การเรียนการสอน การใช้สื่อ ปริมาณของสื่อ เครื่องดนตรี มีอุปกรณ์การเรียนการสอนเหมาะสมกับจำนวนอาจารย์และผู้เรียน รวมทั้งมีความทันสมัยและมีคุณภาพในการใช้งาน จากผลการศึกษาของ วชิรินทร์ สายสาระ (2538 : 72) เรื่องปัญหาการเรียนการสอนวิชาดนตรี ระดับประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 ในเขตจังหวัดเลยพบว่า ปัญหาด้านวัสดุอุปกรณ์ มีปัญหามากที่สุดเกี่ยวกับการใช้เครื่องตั้งจังหวะ (Metronome) ในการสอน การจัดหาหรือผลิตสื่อที่จำเป็นตามเนื้อหาการรวมวงเล่นเครื่องดนตรี สอดคล้องกับ กนกรัตน์ นาดฤทธิ์ (2540 : 102) พบว่าความต้องการของนักศึกษาที่จะให้มีการปรับปรุงสภาพแวดล้อมทางการศึกษา ในวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพ มหานคร ด้านการเรียนการสอนพบว่า วัสดุที่ใช้ในการเรียนการสอนยังไม่เพียงพอกับความต้องการ อาจเป็นเพราะนักศึกษาเห็นว่าการเรียนในระดับวิชาชีพนี้ นักศึกษาควรจะได้มีโอกาสฝึกใช้เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ที่จำเป็นในการประกอบอาชีพ เพียงจะได้มีความพร้อมเมื่อสำเร็จการศึกษาไปแล้ว วิทยาลัยจึงควรจัดให้มีจำนวนเพียงพอ เพื่อที่นักศึกษาจะได้ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับ สมิตร์ คุณานุกร (2543 : 23) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นกระบวนการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการไปตามเป้าหมายที่หลักสูตรต้องการ ดังนั้น สภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอน จึงเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์ บรรยากาศในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ที่มีคุณภาพ และสามารถนำความรู้ ไปปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ การจัดหลักสูตรและการสอนของอาจารย์ การนำสื่อการเรียนการสอนมาใช้อย่างถูกต้องเหมาะสม รวมถึงสัมพันธ์ภาพระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน องค์ประกอบเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด และสอดคล้องกับทองเรือน อมรัชกุล (2525 : 40) ได้กล่าวว่า สภาพแวดล้อมหรือสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของเอกัตบุคลให้เป็นไปในทางที่พึงปรารถนา เพราะสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของบุคคลสามารถส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านความรู้ ความคิด เจตคติ ทักษะ พฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้เรียน หากสถาบันดนตรีเอกชนมีสิ่งแวดล้อมที่อยู่ในสภาพสดชื่น ร่มเย็นน่าอยู่ มีสิ่ง

ต่าง ๆ ที่เป็นข้อคิด คติ ข้อเตือนใจเหล่านี้จะแทรกซึมเข้าไปในจิตใจของผู้เรียนทีละเล็กทีละน้อย จนในที่สุดจะกลายเป็นการปฏิบัติที่เป็นนิสัยติดตัว ซึ่งสอดคล้องกับ บุญญศักดิ์ ใจจงกิจ (2533 : 1) ได้กล่าวว่า เกี่ยวกับการสอนวิชาชีพที่ว่า การสอนวิชาชีพไม่ได้เน้นเฉพาะภาคทฤษฎี ผู้สอนจำเป็นต้องมีอุปกรณ์ช่วยสอนที่ดีและมีประสิทธิภาพ ไว้ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น เลือกหรือนำเทคโนโลยีทางการศึกษามัยใหม่เข้ามาใช้ และสอดคล้องกับ จินตนา ยูนิพันธ์ (2527 : 58) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมจะมีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่และพัฒนา

การของมนุษย์ ในการเรียนการสอนก็เช่นเดียวกัน สภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอนจะครอบคลุมถึงสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ทางจิตใจและทางสังคม ที่จะส่งผลทำให้ผลการเรียนบรรลุเป้าหมาย ได้อย่างมีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ลักษณะทางกายภาพ จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

1.7 สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เพราะผู้เรียนเปียโนมีความเคารพเชื่อฟังอาจารย์ผู้สอน ตั้งใจและสนใจกระทำในสิ่งที่อาจารย์อบรมสั่งสอน ซักถามอาจารย์เมื่อมีข้อสงสัย มีปัญหาทั้งด้านการเล่นเปียโนและด้านส่วนตัว และอาจารย์ก็ให้ความสนใจต่อผู้เรียนเปียโน ช่วยแก้ปัญหาให้คำปรึกษาและข้อชี้แนะและเสริมสร้างสัมพันธภาพที่ดี สร้างสัมพันธ์ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรักเป็นกันเอง ให้ความรักการเอาใจใส่ สอดคล้องกับ นงลักษณ์ ประสพสุข (2540: 30) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียนวิชาคีย์บอร์ด 1 ของนิสิตวิชาเอกดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้รับการฝึกทักษะคีย์บอร์ดแบบนี้ว่าเสียง พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจด้านหลักสูตรและเนื้อหาวิชา ด้านการจัดการเรียนการสอน ด้านผู้สอน ด้านผู้เรียนและด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมาก ความพึงพอใจด้านสภาพการเรียนการสอนและอุปกรณ์ อยู่ในระดับปานกลาง ด้านผู้สอน ผู้เรียนมีความเห็นว่า ผู้สอนเข้าสอนตรงเวลา สอนได้สนุกสนานและมีความเป็นกันเอง สร้างบรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี ทำให้ไม่เครียดและไม่เบื่อ เข้าใจในการถ่ายทอดความรู้และแบ่งระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ดี ผู้สอนมีความกระตือรือร้นและตั้งใจในการสอน มีการเตรียมการสอนอย่างดี มีสื่อการสอนที่ดี มีความสนใจในตัวผู้เรียนและพยายามทำความเข้าใจกับผู้เรียน สอดคล้องกับ ศักดิ์ดา พยัคฆโส (2545 : 54) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำรงชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวัดสะแกงาม เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการดำรงชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพราะความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู จะเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนซึมซับบุคลิกลักษณะและทัศนคติในทางสร้างสรรค์ในตัวครู ฉะนั้นนักเรียนจึงมีความสามารถในการแก้ปัญหา และการดำรงชีวิตได้ดีกว่านักเรียนที่มีความสัมพันธ์ที่ไม่ดี และสอดคล้องกับ สุภาณี ปิยะอภิรักษ์ (2539 : บทคัดย่อ) พบว่าคุณภาพการสอนของครู และบรรยากาศในห้องเรียนตามการรับรู้ของนักเรียนมีความ

สัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์ จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

2. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 1 ปัจจัยได้แก่ ระดับขั้นต้น (Initial-เกรด 2) แสดงว่า ผู้เรียนที่เรียนในระดับขั้นต้นมีแรงจูงใจมาก ทั้งนี้เพราะผู้เรียนเปียโนในระดับขั้นต้นต้องเรียนและเล่นบทเพลงพื้นฐาน เรียนรู้ทฤษฎีดนตรีเบื้องต้น อาจารย์ผู้สอนให้ฝึกเล่นบทเพลงซ้ำๆ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างเป็นลำดับขั้น ผู้เรียนจึงเกิดกระตือรือร้น ประกอบกับการเรียนในระดับขั้นต้น เปรียบเสมือนผู้เรียนที่เพิ่งจะได้สัมผัส เพิ่มประสบการณ์ในการฝึกเล่นเปียโน ทดลองเรียนและเล่นเปียโน ซึ่งในการปฏิบัติเครื่องดนตรี แรงจูงใจจะเกิดขึ้นได้ขึ้นอยู่กับ ความชอบ ความสนใจ ความพึงพอใจของผู้เรียนเปียโนด้วย ดังนั้น ระดับขั้นต้น (Initial-เกรด 2) จึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

3. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ได้แก่ เพศ การสนับสนุนของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง แสดงว่า ผู้เรียนชายบางคนมีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงมาก มีความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการเล่นเปียโน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง คั่นคว่ำบทเพลงเพิ่มเติม ทบทวนฝึกซ้อมและทำการบ้านด้วยตนเอง มีความคาดหวังอย่างสูง เอาใจใส่และตั้งใจจริง มีความสนุกสนาน มีความอดทนในการเรียน วางเป้าหมายและกำหนดตารางในการฝึกซ้อม มีความรอบคอบและมีความมุ่งมั่นต่อความก้าวหน้า

ผู้เรียนชายบางคนมีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงน้อย ทั้งนี้เพราะผู้เรียนชายบางคนมีความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการเล่นเปียโนน้อย ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง ไม่มีความสนใจที่จะคั่นคว่ำบทเพลงเพิ่มเติม ไม่เคยทบทวนฝึกซ้อมและทำการบ้านด้วยตนเอง ไม่เอาใจใส่และไม่ตั้งใจ ไม่มีความสนุกสนาน ไม่มีความอดทนในการเรียน

ผู้เรียนหญิงบางคนมีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงมาก ปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการเล่นเปียโน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง คั่นคว่ำบทเพลงเพิ่มเติม ทบทวนฝึกซ้อมและทำการบ้านด้วยตนเอง มีความคาดหวังอย่างสูง เอาใจใส่และตั้งใจจริง มีความสนุกสนาน มีความอดทนในการเรียน วางเป้าหมายและกำหนดตารางในการฝึกซ้อม มีความรอบคอบและมีความมุ่งมั่นต่อความก้าวหน้า

ผู้เรียนหญิงบางคนมีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงน้อย ทั้งนี้เพราะผู้เรียนหญิงบางคนมีความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการเล่นเปียโนน้อย ย่อท้อต่ออุปสรรคที่

ชัดขวาง ไม่สนใจที่จะค้นคว้าบทเพลงเพิ่มเติม ไม่เคยทบทวนฝึกซ้อมและทำการบ้านด้วยตนเอง ไม่เอาใจใส่และไม่ตั้งใจจริง ไม่มีความสนุกสนาน ไม่มีความอดทนในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยนต์ ชุ่มยิ้ม (ชนิดา เพชรทองคำ. 2542 : 28-29 ; อ้างอิงจาก ยนต์ ชุ่มยิ้ม. 2525) ศึกษาเรื่อง องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจให้เลือกเรียนครูของนักศึกษาในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันออก ที่พบว่า นักศึกษาชายหญิงมีลักษณะแรงจูงใจในการเลือกเรียนครูไม่แตกต่างกันแต่มีแนวโน้มว่านักศึกษาหญิงจะมีลักษณะแรงจูงใจในการเลือกเรียนครูสูงกว่านักเรียนชาย ซึ่งสอดคล้องกับ อติเทพ ศรีสุรารักษ์ (2545 : 72) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้นโรงเรียนวินิต

วิทยา เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี และฐานทางเศรษฐกิจของครอบครัว ดังนั้น เพศ จึงไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

3.2 การสนับสนุนของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์ มาตรฐานชั้นสูง แสดงว่า ผู้เรียนบางคนที่ได้รับการสนับสนุนของผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจในการเล่น เปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานสูง ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการเล่นเปียโน เป็นการ พัฒนาบุคลิกภาพและจิตใจของผู้เรียนให้มีความอ่อนโยน ผู้เรียนได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ผู้ปกครองจึงสนับสนุนและส่งเสริมให้ผู้เรียนเล่นเปียโน ดังที่สุมาลี สังข์ศรี (2521 : 72 - 73) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมทางบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น ในเขตการศึกษา 6 สุพรรณบุรีว่า บิดา มารดาควรให้ความรัก ความอบอุ่น ความเอาใจใส่แก่ บุตรของตนตลอดจนพยายามเข้าใจความสามารถ ความถนัดของเด็ก พยายามหาทางสนับสนุนให้เด็ก ใช้ความสามารถ ความถนัดอันนั้นในการที่จะทำกิจกรรมต่างๆที่เหมาะสมให้สำเร็จ

ผู้เรียนบางคนที่ได้รับการสนับสนุนของผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์ มาตรฐานน้อย ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองเห็นความสำคัญของการเล่นเปียโน เป็นการพัฒนาบุคลิกภาพ และจิตใจของผู้เรียนให้มีความอ่อนโยน ผู้เรียนได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ผู้ปกครองจึงสนับสนุน และส่งเสริมให้ผู้เรียนเล่นเปียโน แต่ผู้เรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียนน้อย ไม่มีสนุกสนานกับการเรียน เนื้อหามีมากและยากในบางเรื่อง สำหรับผู้เรียนที่ไม่พื้นฐานมาก่อนต้องใช้เวลาามากและไม่มีเครื่องดนตรี ซ้อมส่วนตัว ดังนั้นจึงทำให้ผู้เรียนซ้อมบทเพลงไม่ทัน

ผู้เรียนบางคนที่ได้รับการสนับสนุนของผู้ปกครองน้อย มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์ มาตรฐานสูง ทั้งนี้เพราะ การเรียนและการเรียนเปียโน ผู้ปกครองจะต้องใช้ทุนทรัพย์ ในการจัดหา อุปกรณ์การเรียน ได้แก่ หนังสือเรียน เทปเพลง แผ่น C.D จัดหาเครื่องดนตรีเปียโนและค่าเรียนเปียโน ซึ่งต้องใช้ทุนทรัพย์อย่างมาก แต่ผู้เรียนมีความสนใจและตั้งใจเรียนมาก รู้สึกสนุกสนาน ดังที่ นงลักษณ์ ประสพสุข (2540 : 11) กล่าวว่า การเรียนดนตรีให้ประสบผลสำเร็จนั้นต้องอาศัยความมุ่งมั่นและตั้งใจ

จริง ประกอบกับการมีความเพียรและวินัยในการฝึกซ้อม อาจกล่าวได้ว่าความขยันในการฝึกซ้อมนำมาซึ่งความสำเร็จมากกว่าพรสวรรค์ที่มีติดตัวมาแต่กำเนิดเสียอีก

ผู้เรียนบางคนที่ได้รับการสนับสนุนของผู้ปกครองน้อยมีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานน้อย ทั้งนี้เพราะการเล่นและการเรียนเปียโน ผู้ปกครองจะต้องใช้ทุนทรัพย์ ในการจัดหาอุปกรณ์การเรียน ได้แก่ หนังสือเรียน เทปเพลง แผ่น C.D จัดหาเครื่องดนตรีเปียโนและค่าเรียนเปียโน ซึ่งต้องใช้ทุนทรัพย์อย่างมาก ดังที่ สุรางค์ โค้วตระกูล (2537 : 129 – 131) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูเกี่ยวกับ การส่งเสริมแรงจูงใจของนักเรียนอาจแบ่งออกเป็น 3 อย่างคือ 1. การปรับปรุงวิธีสอนของครูโดยตรง 2.ทำงานร่วมกับนักเรียนเพื่อช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียน 3.ทำงานกับผู้ปกครอง เพื่อช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้อีก จากการศึกษาสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้อของนักเรียน โดยมหาวิทยาลัย จอร์นฮอปคิน พบว่าผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมาก ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำการบ้านของนักเรียน และสนับสนุนกิจกรรมของนักเรียนในโรงเรียน ฉะนั้นการทำงานร่วมกับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้อจึงสำคัญมาก ซึ่งสอดคล้องกับ เมเยอริ่งแบงค์ (Marjoribank. 1972 : 103 – 109) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง สภาพแวดล้อม และระดับฐานะทางสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอายุ 11 ปี จำนวน 185 คน โดยใช้แบบทดสอบ Primary Mental Ability จากแบบทดสอบพบว่านักเรียนที่ผู้ปกครองให้การส่งเสริมเล่าเรียน จะมีคะแนนจากแบบทดสอบสูง ซึ่งคะแนนยังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของพระมหามณเฑียร ธีรานน.โท (2534 : 102) เรื่องการจัดการศึกษาของคณะสงฆ์ไทย พ.ศ. 2498 – 2530 พบว่า ปัญหาการศึกษาของคณะสงฆ์ไทยประสบปัญหาด้านการเรียนเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการศึกษาสายปริยัติธรรม แผนกบาลี ทั้งนี้เพราะขาดการสนับสนุนอย่างจริงจังจากพระเถระผู้ใหญ่ในมหาเถรสมาคมและจากรัฐบาล ดังนั้น การสนับสนุนของผู้ปกครองจึงไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

3.3 ความคาดหวังของผู้ปกครอง ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง แสดงว่า ผู้เรียนเปียโนบางคนที่มีความคาดหวังของผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงทั้งนี้เพราะ ความคาดหวังเป็นเป้าหมายที่บุคคลได้ตั้งไว้ เพื่อใช้เป็นแนวทางที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะผู้เรียนเปียโนที่แสดงพฤติกรรมสอดคล้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองด้วยความเต็มใจ ก็จะทำให้ผู้เรียนมีความตั้งใจและพยายามที่จะเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

ผู้เรียนเปียโนบางคนที่มีความคาดหวังของผู้ปกครองมาก มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงน้อย ทั้งนี้เพราะ ความคาดหวังเป็นเป้าหมายที่บุคคลได้ตั้งไว้ เพื่อใช้เป็นแนวทางที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จ ในปัจจุบันความคาดหวังของผู้ปกครองส่งผลให้ผู้เรียนมีความ

เครียดสูง ดังที่ นราธร ศรีประสิทธิ์ (2529 : 25) กล่าวว่า ความต้องการหรือความมุ่งหวังในชีวิตทั้งของ ตัวเด็กเองและที่บิดามารดามีต่อตัวเขาอาจจะนำมาซึ่งความเครียดทางจิตใจให้เกิดขึ้นกับตัวเขาเองได้ และถ้าความต้องการ หรือความคาดหวังนั้นมีความขัดแย้งกันระหว่างตนเองกับบิดามารดา จะทำให้เขา เกิดความยุ่งยากมากขึ้นและอาจทำให้ผู้เรียนมีมีแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง น้อย

ผู้เรียนบางคนมีความคาดหวังของผู้ปกครองน้อย มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์ มาตรฐานชั้นสูงสูง ทั้งนี้เพราะผู้เรียนบางคนมีความเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบและตัดสินใจได้ ด้วยตนเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ บุปผา ประทีปทอง (2542 : 79) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้อง กับ

ทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี- นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร พบว่าความคาดหวังของผู้ปกครองไม่มี ความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี- นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย

ผู้เรียนบางคนมีความคาดหวังของผู้ปกครองน้อย มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์ มาตรฐานชั้นสูงน้อย ทั้งนี้เพราะผู้เรียนบางคนมีความเป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบและตัดสินใจ ได้ด้วยตนเอง จึงไม่ได้พยายามที่จะทำให้ตนเองเป็นไปตามที่ผู้ปกครองคาดหวังดังที่แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995 : 15 –33) พบว่า ความคาดหวังของบิดามารดา มีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการ อบรมเลี้ยงดู โดยจะทำให้ลูกเกิดความพยายามที่จะทำให้ประสบความสำเร็จตามที่บิดามารดาหวัง แสดง ว่าการวิจัยครั้งนี้มีปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียน ความเชื่ออำนาจภายในตน ความคาดหวังของนักเรียน ต่ออนาคต ความคาดหวังของผู้ปกครองและการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของครูที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุมาลี ประจักษ์จิตต์ (2532 :66 – 68) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ สติปัญญาและความคาดหวังของผู้ปกครอง กับความพึง พอใจในการเรียนของนักศึกษาพยาบาล สถาบันการศึกษาในกรุงเทพมหานคร ยกเว้นสถานศึกษา เอกชน พบว่า สติปัญญา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความพึงพอใจในการเรียนของนักศึกษาพยาบาล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนบุคลิกภาพและความคาดหวังของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์ กับความพึงพอใจในการเรียนของนักศึกษาพยาบาล ดังนั้น ความคาดหวังของผู้ปกครอง จึงไม่มี ความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ได้แก่ ทัศนคติต่อการ เล่นเปียโนทั้งนี้เพราะผู้เรียนเปียโน เห็นคุณค่าและประโยชน์ที่จะนำไปใช้ มีความคิด ความรู้สึก ชอบ พอใจ ต้องการเรียนรู้บทเพลงและสิ่งต่างๆ ทางด้านเปียโน และมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมของ ผู้เรียนที่มีต่อการเล่นเปียโน กระตือรือร้นในเวลาเรียน หมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมฝึกซ้อมบทเพลง ด้วยความสนุกสนาน ซึ่งสอดคล้องกับ ชูชีพ อ่อนโคกสูง(2522 : 8) กล่าวว่า ประสบการณ์ วัตถุ หรือ

บุคคลใด ที่ทำให้เกิดความพอใจและความสุข จะทำให้ตนมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ประกอบกับผู้เรียนเปียโน ได้นำความรู้ความเข้าใจในบทเพลงที่ตนเองบรรเลงในการเล่นเปียโน ไปใช้ในเรื่องการปรับอารมณ์ของตนเอง เล่นเปียโนบ่อยครั้งที่เห็นเครื่องดนตรี มีความสนใจและซักถามอาจารย์ในเรื่องเทคนิคของการเล่นเปียโน เพื่อพัฒนาสามารถปฏิบัติถ่ายทอดบทเพลงได้ถูกต้อง ตามลักษณะของแต่ละบทเพลง ใช้จังหวะที่ถูกต้อง สนใจความหมายทางคีตลักษณ์ซึ่งสอดคล้องกับ เดโซ สวานานนท์ (2512 : 28) ให้ความหมายว่า ทัศนคติเป็นคุณลักษณะหนึ่งของบุคลิภาพที่สร้างขึ้นใหม่ และเป็นแรงจูงใจที่กำหนดทิศทางพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งแวดล้อมต่างๆ และสอดคล้องกับ เตือนใจ สินอำไพสิทธิ์ (2542 : 82) พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพราะเมื่อนักศึกษามีความคิด ความรู้สึกที่ดีต่อวิชาชีพหรือต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็จะมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมที่ดีต่อสิ่งนั้นด้วย ฉะนั้นผู้เรียนเปียโนที่มีทัศนคติต่อการเล่นเปียโน โดยการที่มีความรู้ความเข้าใจในความสามารถของตน มีความพึงพอใจในรูปลักษณ์ของตนเองและการรู้การแสดงออกถึงพฤติกรรมที่เหมาะสม เป็นเรื่องที่จะต้องสร้างให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน เพราะคนเรามักแสดงพฤติกรรมในทางที่สอดคล้องกับทัศนคติของตนเอง เช่นถ้าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีว่าตนเองเป็นคนมีความรู้ ความสามารถ ก็จะมีคามมั่นใจเอาใจใส่ที่จะเรียน ให้สำเร็จแต่ถ้าขาด

ทัศนคติที่ดีแล้ว ก็ขาดความมั่นใจทำให้ประสิทธิภาพการเล่นและการเรียนเปียโนลดลง ดังนั้นทัศนคติต่อการเล่นเปียโน จึงเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่าทัศนคติต่อการเล่นเปียโน เป็นตัวพยากรณ์ที่ดี ดังนั้น ถ้าจะทำให้ผู้เรียนเปียโนมีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงมากขึ้น ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรและกิจกรรมทางด้านการเรียน กิจกรรมทางดนตรี การจัดการแสดงคอนเสิร์ต เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีให้มากยิ่งขึ้น

1.2 ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการวางนโยบายสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน ตลอดจนผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทัศนคติต่อการเล่นเปียโนและเป็นผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงสูงขึ้นซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนมีโอกาสประสบความสำเร็จทางการเล่นเปียโนมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยด้านอื่นๆ ของผู้เรียนเปียโนที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้ เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง เช่น ความพึงพอใจในการเล่นเปียโน ความภาคภูมิใจในตนเอง ความเชื่ออำนาจ ภายใต้น ความคาดหวังของผู้เรียนต่ออนาคต เป็นต้น

2.2 ควรได้มีการวิจัยศึกษาเปรียบเทียบ แรงจูงใจในการเล่นเปียโนของผู้เรียนเปียโนให้ได้ เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ในสถาบันดนตรีเอกชนกับสถาบันดนตรีในสังกัดรัฐบาล

2.3 ควรนำปัจจัยที่พยากรณ์ได้ดีที่สุดไปทำการทดลอง เพื่อพัฒนาทัศนคติทางบวกต่อการเล่น เปียโนโดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เช่น กลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2528). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศรีเดชา.
- กำธร สนิทวงศ์ ณ อยุธยา. (2514). สังคัตินิยม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- กิติมา ปรีดีดิถก. (2529). ทฤษฎีบริหารองค์การ. กรุงเทพฯ : ธารการพิมพ์.
- กุญชรี้ คำชาย. (2542). จิตวิทยา. กรุงเทพฯ : ศูนย์การพิมพ์สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- โกวิทย์ ชันศิริ. (2528). ตรียางคศิลป์ปริทัศน์(ตะวันตก). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2535). แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535. กรุงเทพฯ : พันนี้บลิชซิง.
- คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน (2536). เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาทางวิชาการ แนวโน้มในการส่งเสริมการสอนดนตรีไทย. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ
- คำหวาน วิสเพ็ญ. (2521). ความมองงามทางด้านทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อผู้ป่วยระดับต่างๆ. วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.อัสสำเนา.
- จินตนา ยูนิพันธ์. (2527) การเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพยาบาลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา ศิวาธร. (2544, มกราคม). ทรินิตี้นิวส์. เล่มที่ 4. ปีที่ 2 กรุงเทพฯ : พี เอ็น พี กรุป.
- _____. (2544, กรกฎาคม). ทรินิตี้นิวส์. เล่มที่ 5 . ปีที่ 2 กรุงเทพฯ : พี เอ็น พี กรุป.
- จรรยา โกมลบุญญ์. (2528). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพฯ.
- เจือจันทร์ จงสถิตอยู่. (2524,ธันวาคม – 2525,มกราคม). “ความต้องการทางการศึกษา :โอกาสและทางเลือก,” วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2: 17 – 23.
- จรรยา เทียมธรรม. (2546). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(วิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัสสำเนา.
- ชัยนาถ บุปผา. (2529). “พื้นฐานความเข้าใจเกี่ยวกับแรงจูงใจ,” ครุปริทัศน์.11: 54 – 58.
- ชุตินัน ศรีแก้ว (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสารวิทยา เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร .ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัสสำเนา.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522).จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ:วัฒนาพานิช.
- ชูศรี วงศ์รัตน์.(2537).เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย.กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เชียรศรี วิวิธสิริ.(2530). การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษานอกโรงเรียน เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยนครินทรวิโรฒ.อัสสำเนา.

- ดวงเดือน พันธุมาวิน.(2528).จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- दनัย ยาหอม.(2538). แรงจูงใจในการเล่นกีฬายกน้ำหนักของนักกีฬาหญิง. ปรินญาณพนธ์
กศ.ม.กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร.
อัสสำเนา.
- ทรงพล ภูมิพัฒน์. (2540). จิตวิทยาทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เอสอาร์ปรินติง.
- ทองหล่อ นาคหอม. (2535). แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาโทของนิสิตวิชาเอกบริหาร
การศึกษา.วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา).กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยนเรศวร.
อัสสำเนา.
- ทิพย์พรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา. (2526 , ตุลาคม – ธันวาคม).“เรียนเพื่ออะไร,”วิทยารย. 81(4) :
32 – 36.
- นฤมล พิกุลณี. (2531). การศึกษาของค์ประกอบสถานภาพส่วนตัว ด้านสังคม สิ่งแวดล้อมและด้าน
เศรษฐกิจของสามเณรที่มีความสัมพันธ์กับการเข้าศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำแนกตาม
ประเภทโรงเรียน : กรณีศึกษาจังหวัดลำปาง.วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่)
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. อัสสำเนา.
- นวลลออ ทวีศรี. (2546). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางเชาว์ปัญญากับความฉลาด
ทางอารมณ์ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนสังกัด กรุงเทพฯ
มหานคร.ปรินญาณพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. อัสสำเนา
- เนตรชนก พุ่มพวง(2546). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอน
ปลาย โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ. ปรินญาณพนธ์
กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ :บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. อัสสำเนา.
- นงลักษณ์ ประสพสุข (2540). รายงานการวิจัยการศึกษาผลสัมฤทธิ์และความพึงพอใจในการเรียน
วิชาคียบอร์ต 1 ของนิสิตวิชาเอกดนตรีศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่
ได้รับการฝึกทักษะคียบอร์ตแบบนิ้วนำเสียง. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- บุญญศักดิ์ ใจจงกิจ. (2533) “บทความทางวิชาการ,” ข่าวสจพ. ฉบับที่ 2 ธันวาคม 2533 หน้า 1
- ปฐม นิคมานนท์. (2528).การศึกษานอกโรงเรียน. กรุงเทพฯ:ทิพย์อักษร.
- ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง. ปรินญาณพนธ์ กศ.
ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัส
สำเนา.

- ประคอง ประสิทธิ์พร. (2519). ความสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการปรับตัวของนักเรียน. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
อัสสาเนา
- ประหยัด ทองมาก.(2529). ความวิตกกังวลนิสัยในการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำกว่าระดับความสามารถ. ปรินญานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย .อัสสาเนา.
- ประหยัดศรี เดือนศิริ. (5236). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชั่น. ปรินญานิพนธ์ วท.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล. อัสสาเนา
- ปิยาภรณ์ กิจอุดมทรัพย์. (2539). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพพระยาสะนั วิทยาลัยสารพัดช่าง กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
อัสสาเนา.
- ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2534). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซท.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). สุขภาพจิตเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์บัณฑิตการพิมพ์.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2530). จิตวิทยาครอบครัว. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิชัย ปรินญานุสรณ์. (2529). สู่โลกดนตรี. กรุงเทพฯ : หนึ่งเจ็ดการพิมพ์.
_____. (2532). ทฤษฎีดนตรี. กรุงเทพฯ : หนึ่งเจ็ดการพิมพ์.
- พิพัฒน์ แป้นอาทิตย์. (2545). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนของนักเรียนที่เป็นพระภิกษุสามเณร ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัสสาเนา.
- พูนพิศ อมาตยกุล. (2538). ดนตรีวิจัษ์. กรุงเทพฯ : บริษัทสยามสมัยจำกัด.
- มนูญ ตนะวัฒนา.(2525).จิตวิทยาพัฒนาชีวิต.พิมพ์ครั้งที่2.กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์อักษรเจริญทัศน์.
- ยนต์ ชุ่มยิ้ม. (2525). องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจให้เลือกเรียนครูของนักศึกษาในกลุ่มวิทยาลัยครูภาคตะวันตก. กรุงเทพฯ : กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ.
- รุ่งทิวา ประสพสันต์. (2543). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเลือกเรียนในสาขาจิตวิทยาการศึกษาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในบัณฑิตวิทยาลัยของสถาบันการศึกษาของรัฐ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัสสาเนา.

- รัฐโสพล สิทธิเวทย์. (2539). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการปฏิบัติตนอย่างมีพรหมวิหารสี่ ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ละมัยภรณ์ เพียงไทยสง. (2537). การศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว). พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร. อัดสำเนา.
- ลัดดา หิรัญขวา. (2545). แรงจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตโปรแกรมวิชาการบริหารธุรกิจ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี (หลังอนุปริญญา) สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ลัดดาวรรณ โค้วตระกูล. (2528). การศึกษาองค์ประกอบที่เป็นสาเหตุของการเลือกและไม่เลือกแผนการเรียนวิชาอาชีพ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สังกัดโรงเรียนรัฐบาล ในจังหวัดลำปาง. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ.(2538).เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วัชรินทร์ สายสาระ. (2539). ปัญหาการเรียนการสอนวิชาดนตรี ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 ในเขตจังหวัดเลย. กรุงเทพฯ : คณะพัฒนาสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา
- วัชร ททรัพย์มี. (2522). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วัฒนา พุ่มเล็ก. (2533). การศึกษาเปรียบเทียบขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูงระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วราภรณ์ แดงเจริญ (2544). ตัวแปรที่ส่งผลต่อทัศนคติการเลือกแหล่งอาหารเร็วของนักเรียนเตรียมทหาร โรงเรียนเตรียมทหารในสังกัดกรมยุทธศึกษา กองบัญชาการทหารสูงสุด กระทรวงกลาโหม. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

- วิทยา เชียงกุล. (2531). “ทำไมเยาวชนไม่สนใจเรียนและจะแก้กันอย่างไร,” *มติชน*. ปีที่ 11 ฉบับที่ 3615 : 8 . 29 มกราคม 2531.
- วิเชียร วรินทร์เวช. (2535). “ดนตรีศึกษา,” ใน *สารานุกรมศึกษาศาสตร์*. ฉบับที่ 11 กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิไลวรรณ วิทยารมณ. (2543). *การศึกษาความคาดหวังของบิดามารดาต่อพฤติกรรมของนักเรียนตามการรับรู้ของนักเรียน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดสาเนา.
- วิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย. (2544). *แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลวิทยาเขตบพิตรพิมุขมหาเมฆ*. วิทยานิพนธ์กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดสาเนา.
- ศักดิ์ดา พยัคฆโส. (2545). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำรงชีวิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนวัดสะแกงาม เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดสาเนา.
- ศิริน สุ่ม. (2532). *กระบวนการขัดเกลาเข้าสู่วิชาชีพพยาบาล*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาสังคมศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. อุดสาเนา
- สถิตย์ ภัทระ. (2535). *ปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคลวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดสาเนา
- สว่างจิตร พัทธมณีปกรณ์. (2541). *เหตุจูงใจในการเลือกเรียนวิชาเอกคอมพิวเตอร์ธุรกิจของนักศึกษา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อุดสาเนา.
- สามารถชาย จอมวิญญา. (2527). *เหตุจูงใจที่มีผลต่อการเลือกเรียนวิชาเอกพลศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาลัยครูและวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลาง*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกรี เจริญสุข. (2538). *ดนตรีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันทรเอม (2540). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุชา จันทรเอม ; และ สุรางค์ จันทรเอม. (2518). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : แพร่พิทยา.
- สุนารี เตชะโชควิวัฒน์. (2539). *ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู วินัยในตนเองและความภาคภูมิใจในตนเอง*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อุดสาเนา
- สุมาลี สังข์ศรี (2521). *ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับสภาพแวดล้อมทางบ้านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 6*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดสาเนา
- สุภัททา ปิณฑะแพทย์. (2542). *พฤติกรรมมนุษย์และการพัฒนาตน*. กรุงเทพฯ : ภาควิชา

จิตวิทยาและการแนะแนว สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

สุภาณี ปิยะภินันท์. (2539). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอนของครูและบรรยากาศในห้องเรียนตามการรับรู้ของนักเรียน กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา.วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา) กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.อัดสำเนา.

สุมาลี ประจักษ์จิตต์. (2532). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ สติปัญญาและความคาดหวังของผู้ปกครองกับความพึงพอใจ ในการเรียนของนักศึกษาพยาบาลสถาบันการศึกษา ใน กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.อัดสำเนา

สุรางค์ ไคว้ตระกูล. (2537). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2542). การวิจัยและประเมินผลการศึกษาผู้ใหญ่.กรุงเทพฯ : วีระป้อมวรรณกรรม.

_____. (2544). จิตวิทยาเพื่อการฝึกอบรมผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ : วีระป้อมวรรณกรรม.

สุมิตร คุณานุกร. (2533) หลักสูตรและการสอน. กรุงเทพฯ : ชวนการพิมพ์.

สมชัย เจนจตุรงค์. (2542). แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาในวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรมอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อัดสำเนา.

สมพงศ์ เกษมสิน. (2516). การบริหารงานบุคคลแผนใหม่. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สมพงศ์ จิตจรสอำพัน. (2541). องค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อสายวิชาบริหารธุรกิจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ประสานมิตร. อัดสำเนา.

สมศักดิ์ คำศรี. (2521). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ประสานการพิมพ์.

สำอองค์ งามวิชา. (2539). การบริหารการตลาด. กรุงเทพฯ : โอเอสพริ้นติ้งเฮาส์.

เสาวนีย์ พันธ์สรณ์. (2535). เหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียน ในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศ ภาคเอกชน ในกรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร อัดสำเนา.

อรรธรณ บรรจงศิลป์. (2538). การสอนดนตรีในระดับประถมศึกษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุไรวรรณ โพธิเวชเทวัญ. (2539). สิ่งจูงใจในการเลือกเรียนหลักสูตรธุรกิจศึกษาของนิสิตระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร.ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(ธุรกิจศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

เอนกกุล กรี่แสง. (2526). จิตวิทยาการศึกษา.พิมพ์ครั้งที่3.พิษณุโลก:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒพิษณุโลก.

อารี พันธุ์มณี.(2538). จิตวิทยาการเรียนการสอน.กรุงเทพฯ : เลิฟแอนด์ลิฟเพรส.

- Anderson, M.J. (1995, March). *Effects of Classroom Social Climate on Individual Learning*. American Education Research Journal. 7 (1). : 15 – 33.
- Bloom, Benjamin S. and Others. (1956). *Taxonomy of Education Objective*. Handbook Cognitive Domain. New York : David Mckay. Unpaged.
- Boshier , Roger W. (1971). “*Motivation Orientation of Adult Education Participant : A Factor Analytic Exploration of Houle’s Typology*” Adult Education. 21(1).
- Brown, D.H. (1980). *Principle of Language Learning and Teaching*. New Jersey : Printice-Hall.
- Brown, William Thomas. (1969, April). *Consider of Five Aptitude and Achievement Fator in Successful Male Undergradute Students at the University of Montana*. Dissertation Abstract. 29 : 3411 A
- Darkenwald, Gordom C. and Merriam, Sharam B. (1982). *Adult Education : Foundation of Practice*. New York : Harper & Row Publishers.
- Glueek, william F. (1982). *Personal : A Diagnostic Approach*. 3 rd Texas : Business Publication Inc.
- Good, Cater V. (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw-Hill.
- Guilford, John S. And, David E Gray. (1970). *Motivation and Modern Management*. London : Harper & Row Publishers.
- Hilgard, Ernest R. (1962). *Introduction to Psychology*. New York : Harcourt, Brace and World.
- Houle, Cyril O. (1961). *The Inquiring Mind*. Madison. Wisc : University of Wisconsin Press.
- Kliwer, Wendy and Weidner, Gerdi. (1987). *Type A Behavior and Aspirtion : A study of Perents and Children’s Goal Setting*. Development Psychology. 23 (2) : 204 – 209.
- Morgan, Clifford and Richard A King. (1966). *Introdution to Psychology*. New York : McGraw – Hill.
- Morstain, Barry R. and Smart, Jone C. (1974). “*Reasons for Participation in Adult Education Coures : A Multivariate Analysis of Group Differences*” Adult Education. 24(2).
- Nation Institute for Adult Education. (1970). “*Adequacy of Provision*” Adult Education. 42(6).
- Rahman, Syed Abbur. (1965, October). *An Investigation of the Extend and Causes of Droopy in Class X Through XII of The Secondary School of Decca East Pakistan During 1965*. Dissertation Abstract. 28 (21) : 405.

Rosenberg, Morris and Others. (1970). *Occupation and Values*. Illinois : The Free Press.

Shore, M. F. and A. H. Leiman. (1960). *Parental of perceptions of the Student as Related to Academic Achievement in Junior College*. The Journal of Experimental Education : 391.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโน
ในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม แบบสอบถามมี 8 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

ตอนที่ 8 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนของผู้เรียนเปียโน ให้
ได้

เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง ท่านมีความคิดเห็น ความรู้สึก หรือการกระทำอย่างไรขึ้นอยู่กับตัวท่านเอง จึงใคร่ขอ
ความร่วมมือจากผู้เรียนในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งสามารถแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ
คำตอบของท่านไม่มีข้อใดถูกหรือผิด ไม่มีผลกระทบต่อการเรียนแต่อย่างใด ในการตอบแบบสอบถามนี้ไม่ต้องลง
ชื่อของท่าน คำตอบทั้งหมดจะเก็บไว้เป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ โปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวเบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามด้านส่วนตัวของผู้เรียน เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงใน () และเติมข้อความลงในช่องว่างให้สมบูรณ์

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. อายุ ปี
3. ระดับชั้น () ชั้นต้น (Initial – เกรด 2)
() ชั้นกลาง (เกรด 3 - เกรด 5)
4. การสนับสนุนของผู้ปกครอง
() มาก () ปานกลาง () น้อย

ตอนที่ 2 แบบสอบถามบุคลิกภาพ

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบวัดข้อเท็จจริงของท่าน เมื่อท่านอ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด แบบวัดนี้จะแบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้ คือ

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านพอสมควร
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านบ้างเล็กน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	เมื่อข้าพเจ้ามีนัด ข้าพเจ้าชอบไปถึงที่นัดหมายก่อนเวลา.....					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกโมโห ถ้ามีคนมาขัดจังหวะในขณะที่ข้าพเจ้า ไม่สามารถทำสิ่งที่ข้าพเจ้าตั้งใจไว้.....					
3	ข้าพเจ้าคิดว่าเวลาช่วงผ่านไประวดเร็วจนไม่สามารถทำสิ่ง ที่ท่านตั้งใจไว้ได้.....					
4	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นการเสียเวลา ถ้าต้องไปรอซื้อของในร้านที่มี ลูกค้าแน่น.....					
5	ข้าพเจ้าจะรู้สึกไม่สบายใจ ถ้างานของข้าพเจ้า ดำเนินไปอย่างล่าช้า.....					
6	ข้าพเจ้าเป็นคนที่เริ่มต้นทำสิ่งใดแล้วต้องทำให้เสร็จ.....					
7	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะต้องทำสิ่งต่างๆอย่างรวดเร็วเพื่อแข่งกับเวลา.....					

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
8	ข้าพเจ้าคิดว่าคนรอบข้างทำงานไม่ถูกใจข้าพเจ้า.....					
9	ข้าพเจ้ารู้สึกว่ายากทำกิจวัตรให้เสร็จโดยเร็วเท่าที่จะทำได้.....					
10	ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิดที่ต้องเข้าคิวเพื่อรอรับบริการ เช่น ที่ธนาคาร ที่ทำการไปรษณีย์ เป็นต้น.....					
11	ข้าพเจ้าไม่ชอบให้ใครหรืออะไรมาขัดจังหวะการทำงาน.....					
12	ข้าพเจ้ารู้สึกทนไม่ได้ ถ้าต้องทำงานกับคนที่ทำงานอย่างขอไปที					
13	เพื่อนๆส่วนใหญ่เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่จริงจังกับการทำงาน...					
14	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ไม่ยอมเสียเวลาเพื่อฟังคนพูดเพื่อเจอ.....					
15	ถ้าข้าพเจ้าต้องฟังคนที่พูดไม่รู้จบจะรู้สึกทนไม่ได้.....					
16	ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ข้าพเจ้ารับผิดชอบให้เสร็จก่อน กำหนดเวลา.....					
17	เมื่อข้าพเจ้ากำลังฟังคนพูดเรื่องไร้สาระข้าพเจ้าจะรู้สึกเบื่อและ หาทางเลี้ยวออกมา.....					
18	ข้าพเจ้าเป็นคนที่ทำกิจกรรมต่างๆด้วยความรวดเร็ว ว่องไว.....					
19	เมื่อข้าพเจ้าต้องทำสิ่งต่างๆซ้ำซากข้าพเจ้าจะรู้สึกหงุดหงิด.....					
20	ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นในการทำงาน.....					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน

ก.ด้านความคิด

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่ง ใน 5 ช่องที่ตรงกับ
ความคิดของผู้เรียนมากที่สุด ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับความคิดของท่านมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความตรงกับความคิดของท่านมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความตรงกับความคิดของท่านบางครั้งและ บางครั้งก็ไม่ตรงกับความคิดของท่าน
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับความคิดของท่านมาก
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับความคิดของท่านมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่ เห็น ด้วย	ไม่ เห็น ด้วย อย่าง ยิ่ง
1	การเล่นเปียโนเป็นเรื่องน่าเรียนมาก.....					
2	การเล่นเปียโนช่วยแก้ปัญหาทางอารมณ์ให้กับข้าพเจ้า.....					
3	การเล่นเปียโนสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการปรับอารมณ์ได้					
4	การเล่นเปียโนให้ความรู้ด้านการทำงานร่วมกับผู้อื่นในการแสดง คอนเสิร์ต.....					
5	การเล่นเปียโนช่วยให้สามารถพัฒนาการทางสติปัญญาได้ดี.....					
6	การเล่นเปียโนช่วยให้ข้าพเจ้ารู้จักการปรับตัวเข้ากับผู้อื่น.....					
7	ข้าพเจ้าคิดว่าการเล่นเปียโนทำให้ข้าพเจ้ามีบุคลิกภาพที่ดี.....					
8	การเล่นเปียโนทำให้ข้าพเจ้าได้ฝึกการทำงานเป็นทีม.....					
9	การเล่นเปียโนทำให้ข้าพเจ้ากล้าแสดงออกมาก.....					
10	การเล่นเปียโนช่วยให้ข้าพเจ้ารู้จักวางแผนในการทำงาน มากขึ้น.....					
11	การเล่นเปียโนมีประโยชน์ต่อการทำงานร่วมกับผู้อื่น.....					
12	การเล่นเปียโนเหมาะสมกับวิถีชีวิตของข้าพเจ้า.....					
13	ข้าพเจ้าเชื่อว่าการเล่นเปียโนต้องใช้ระยะเวลานานในการ ฝึกซ้อม.....					
14	การเล่นเปียโนทำให้ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์.....					

ข. ด้านความรู้สึก

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่ง ใน 5 ช่องที่ตรงกับความรู้สึกของผู้เรียนมากที่สุด ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับความรู้สึกของท่านมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความตรงกับความรู้สึกของท่านมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความตรงกับความรู้สึกของท่านบางครั้ง
น้อย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับความรู้สึกของท่าน
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับความรู้สึกของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการเล่นเปียโน					
2	ข้าพเจ้าไม่ชอบเล่นเปียโน.....					
3	เมื่อถึงชั่วโมงเรียนเปียโน ข้าพเจ้าเบื่อหน่าย ง่วงนอน ไม่อยากเรียน.....					
4	การเล่นเปียโนมีเนื้อหา บทเพลง ซ้ำซาก ทำให้ไม่อยากเรียน..					
5	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกในการเรียนเปียโน.....					
6	ข้าพเจ้าไม่ชอบฝึกซ้อมเปียโน.....					
7	ข้าพเจ้าไม่ชอบกิจกรรมต่างๆที่ต้องใช้ทักษะการเล่นเปียโน					
8	ข้าพเจ้าไม่มั่นใจในการฝึกซ้อม.....					
9	ข้าพเจ้าไม่กล้าเล่นเปียโนให้ผู้อื่นดู.....					
10	ข้าพเจ้าสนใจบทความที่เกี่ยวข้องกับเปียโน.....					
11	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่เล่นเปียโนได้.....					
12	ข้าพเจ้ามีความพอใจทุกครั้งที่จะเล่นเปียโนให้ผู้อื่นฟัง.....					
13	ข้าพเจ้าคิดว่าผู้เรียนเปียโนเป็นคนที่จิตใจอ่อนโยน.....					
14	ข้าพเจ้าไม่ชอบแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเล่นเปียโน.....					

ค. ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้น หรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของท่าน ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตบ่อยครั้ง
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของท่านบ่อยมากแต่ไม่ทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของท่านบางครั้ง
นาน ๆ ครั้ง	หมายถึง	ข้อความตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของท่านน้อยครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับพฤติกรรมที่เคยเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของท่านน้อยครั้งจนเกือบจะไม่เกิดขึ้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	เป็น ประ	บ่อย	บาง ครั้ง	น้อย ครั้ง	นานๆ ครั้ง
1	ข้าพเจ้ามักหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเปียโน.....					
2	ข้าพเจ้าไม่มีความกระตือรือร้นในขณะที่เรียนเปียโน.....					
3	ข้าพเจ้ามักนำความรู้ที่ได้จากการเล่นเปียโนไปใช้ในปรับ อารมณ์ของตนเอง.....					
4	ข้าพเจ้าไม่เคยสนใจข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับเปียโน.....					
5	ข้าพเจ้าไม่เคยไปชมการแสดงเปียโนของผู้อื่น.....					
6	ข้าพเจ้าเล่นเปียโนทุกครั้งที่เห็นเปียโน.....					
7	ขณะเรียนข้าพเจ้าชอบคิดเรื่องอื่นๆที่ไม่เกี่ยวกับการเรียน เปียโน.....					
8	ข้าพเจ้าชอบค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับวิชาที่เรียนเปียโน.....					
9	ข้าพเจ้าซักถามอาจารย์ผู้สอนอยู่เสมอในเรื่องเทคนิคของการ เล่นเปียโน.....					
10	ข้าพเจ้าฝึกซ้อมบทเพลงด้วยตนเอง ถึงแม้บทเพลงจะมีความ ยาก.....					
11	ข้าพเจ้าจะสอนให้ผู้อื่นเล่นเปียโนด้วยบทเพลงง่ายๆ.....					
12	ข้าพเจ้าหมั่นเพียรในการหาบทเพลงให้อาจารย์สอน.....					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความในแบบสอบถามแต่ละข้อแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของท่านบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าขวนขวายหาความรู้อยู่เสมอ.....					
2	ข้าพเจ้าไม่ชอบรอคอยโดยไม่ทำอะไร.....					
3	ข้าพเจ้าไม่คิดถึงอนาคตเพราะเป็นสิ่งที่ยังมาไม่ถึง.....					
4	ข้าพเจ้าตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคตของตนเอง.....					
5	ข้าพเจ้ามักปล่อยให้อุปสรรคที่เกิดขึ้นในการเรียนคลี่คลายไปเองโดยไม่หาทางแก้ไข.....					
6	ข้าพเจ้าไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคเพราะคิดว่าทำให้เกิดความสำเร็จในชีวิตได้.....					
7	ข้าพเจ้ารอเรียนให้จบก่อนจึงจะคิดเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ.....					
8	ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสเรียนต่อในระดับสูง เพื่อความก้าวหน้าในอนาคต.....					
9						
10	ข้าพเจ้าไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เมื่อไม่ประสบความสำเร็จในการเล่นเปียโน.....					
11	ข้าพเจ้าไม่ได้วางแผนการเรียนในอนาคตเพราะยังมาไม่ถึง....					
12	ข้าพเจ้ารอให้เรียนระดับชั้นต้น – ชั้นกลางก่อนจึงจะคิดเกี่ยวกับการเรียนในระดับชั้นสูง.....					
13	ข้าพเจ้ารอให้เรียนระดับชั้นต้น – ชั้นกลางก่อนจึงจะคิด.....					
14	เกี่ยวกับการทำงาน.....					
	ข้าพเจ้าคาดว่าตนเองอาจจะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน.....					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียน ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้ามีความรู้มากๆ เกี่ยวกับเปียโน.....					
2	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นเปียโนให้ถึงขั้นสูงสุด....					
3	ผู้ปกครองไม่มีความคาดหวังเกี่ยวกับการเล่นเปียโนของข้าพเจ้า.....					
4	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นเปียโนเพื่อประกอบอาชีพได้.....					
5	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นบทเพลงได้ไพเราะ.....					
6	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นเปียโนเพราะมีรายได้สูง					
7	ผู้ปกครองกระตุ้นให้ข้าพเจ้าฝึกซ้อมเปียโน.....					
8	ผู้ปกครองให้รางวัลข้าพเจ้าที่สอบได้คะแนนดีในการเล่นเปียโน.....					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียน ซึ่งแบ่งเป็น 5 อันดับ ได้แก่

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
	<u>สถานที่เรียน</u>					
1	สภาพห้องเรียนเหมาะสมกับการเรียนเปียโน.....					
2	ห้องเรียนมีเปียโนเพียงพอกับผู้เรียน.....					
3	ขนาดห้องเรียนแคบเกินไป.....					
4	ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทสะดวก					
5	อุณหภูมิในห้องเรียนมีความเหมาะสม.....					
6	สถาบันดนตรี มีความเป็นระเบียบเรียบร้อย.....					
	<u>วัสดุ – อุปกรณ์ในการเรียน</u>					
7	ภายในสถาบันดนตรีมีแหล่งข้อมูลในการเล่นเปียโน....					
8	อุปกรณ์การเรียนการสอนที่อาจารย์ใช้มีสภาพดี.....					
9	สื่ออุปกรณ์การสอนที่อาจารย์ใช้ไม่เหมาะสมกับ การเรียนเปียโน.....					
10	สื่ออุปกรณ์มีความทันสมัยกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน.....					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียน ซึ่งแบ่งเป็น 5 อันดับ ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความไม่ตรงกับข้อเท็จจริงของผู้เรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
	<u>พฤติกรรมที่ผู้เรียนมีต่ออาจารย์</u>					
1	ข้าพเจ้าเคารพอาจารย์เป็นอย่างดีขณะที่เรียนเปียโน					
2	ข้าพเจ้าไม่กล้าซักถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจเทคนิคการเล่นเปียโน.....					
3	ข้าพเจ้าไม่ยากปรึกษาอาจารย์เมื่อเล่นเปียโนไม่ได้					
4	ข้าพเจ้าตอบคำถามทุกครั้งที่อาจารย์ถาม.....					
5	ข้าพเจ้าปรึกษาอาจารย์เมื่อมีปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการเล่นเปียโน.....					
6	ข้าพเจ้าไม่ฝึกซ้อมบทเพลงที่อาจารย์สั่ง.....					
7	ข้าพเจ้าตั้งใจเป็นอย่างดีขณะที่เรียนเปียโน.....					
8	ข้าพเจ้าเชื่อฟังคำแนะนำตักเตือนของอาจารย์ทุกครั้ง.....					
	<u>พฤติกรรมที่อาจารย์มีต่อผู้เรียน</u>					
9	อาจารย์รับฟังเหตุผลของผู้เรียน.....					
10	เมื่อมีปัญหาด้านการเล่นเปียโน อาจารย์ยินดีให้คำแนะนำ.....					
11	เมื่อมีปัญหาส่วนตัว อาจารย์ยินดีให้คำแนะนำ.....					
12	อาจารย์เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถามเกี่ยวกับการเล่นเปียโน					
13	อาจารย์เข้มงวด ทำให้บรรยากาศไม่น่าเรียน.....					
14	อาจารย์เอาใจใส่ให้คำปรึกษาในการเล่นเปียโนเป็นอย่างดี.....					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

คำชี้แจง ให้ท่านอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องขวามือ ช่องใดช่องหนึ่งใน 5 ช่อง
ที่ตรงกับความรู้สึกของผู้เรียนมากที่สุด ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ผู้เรียนมีแรงจูงใจจากเหตุผลข้อนั้นในระดับมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ผู้เรียนมีแรงจูงใจจากเหตุผลข้อนั้นในระดับมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ผู้เรียนมีแรงจูงใจจากเหตุผลข้อนั้นในระดับปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ผู้เรียนมีแรงจูงใจจากเหตุผลข้อนั้นในระดับน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ผู้เรียนมีแรงจูงใจจากเหตุผลข้อนั้นในระดับน้อยที่สุด

ข้อ ที่	ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
	<u>ด้านการพึ่งตนเองทางการเล่นเปียโน</u>					
1	เมื่อมีข้อสงสัยในบทเพลง ข้าพเจ้าค้นคว้าหาความรู้ เพิ่มเติมด้วยตนเอง.....					
2	ข้าพเจ้าฝึกซ้อมบทเพลงทุกครั้ง หลังจากเลิกเรียนด้วยตนเอง โดย ไม่มีผู้อื่นชักนำ					
3	ข้าพเจ้าไม่ชอบบทเพลงที่เรียน					
4	ข้าพเจ้าชอบแก้ปัญหาทางการเล่นเปียโนด้วยตนเอง					
5	เมื่อมีปัญหาทางการเล่นเปียโน ข้าพเจ้าจะให้ผู้ปกครองชักถาม อาจารย์แทนข้าพเจ้า					
6	ข้าพเจ้าไม่เคยค้นคว้าบทเพลงอื่นๆ นอกบทเรียนด้วยตนเอง.....					
	<u>ด้านความทะเยอทะยานทางการเล่นเปียโน</u>					
7	ข้าพเจ้าพยายามเล่นเปียโนให้ได้ตามลักษณะของบทเพลง.....					
8	ข้าพเจ้าตั้งใจทำคะแนนในการเล่นเปียโนให้ได้สูงที่สุด เท่าที่จะทำได้.....					
9	ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในการเล่นเปียโน.....					
10	ข้าพเจ้าพยายามฝึกซ้อมบทเพลงครั้งต่อไปอย่างเต็มความสามารถ ถ้าผลงานยังไม่ดีพอ.....					
11	ข้าพเจ้าพยายามฝึกซ้อมบทเพลงครั้งต่อไปถ้าคิดว่า ยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์.....					
12	ข้าพเจ้าตั้งความหวังเกี่ยวกับการเล่นเปียโนไว้สูง.....					
13	ข้าพเจ้าพยายามเล่นเปียโนให้สำเร็จตามที่ได้หวังไว้.....					
14	ข้าพเจ้าจะไม่ฝึกซ้อมบทเพลงที่คิดว่า ไม่สามารถปฏิบัติได้.....					
15	ข้าพเจ้าเห็นความสำคัญในการเล่นเปียโน.....					
	<u>ด้านความกระตือรือร้นทางการเล่นเปียโน</u>					
16	ข้าพเจ้าตั้งใจในการเล่นเปียโน.....					
17	เมื่ออาจารย์ให้การบ้าน ข้าพเจ้าไม่ฝึกซ้อมบทเพลง					
18	ข้าพเจ้าเตรียมตัวก่อนถึงเวลาเรียน					

ข้อ ที่	ข้อความ	มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
19	ข้าพเจ้าเล่นเปียโนด้วยความสนุกสนาน					
20	ข้าพเจ้าสนใจบทเพลงที่เรียนอย่างมาก					
21	ข้าพเจ้ามีความอดทนในการฝึกซ้อมบทเพลง					
22	ข้าพเจ้าฝึกซ้อมเปียโนอย่างสม่ำเสมอ					
23	ข้าพเจ้าชอบแก้ไขปัญหาทางเล่นเปียโนในการเล่นเปียโน ตาม คำแนะนำของอาจารย์					
24	เมื่อมีปัญหาการเล่นเปียโนข้าพเจ้าซักถามอาจารย์ด้วยตนเอง... <u>ด้านการวางแผนทางการเล่นเปียโน</u>					
25	ข้าพเจ้าเตรียมตัวให้พร้อมก่อนเรียนเปียโน.....					
26	ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายตามตารางที่กำหนดไว้ล่วงหน้า					
27	ข้าพเจ้ามีเป้าหมายในการเรียนเปียโนให้ได้ขั้นสูงสุด.....					
28	ข้าพเจ้าฝึกซ้อมเปียโนตามโน้ตของบทเพลงอย่างระมัดระวัง...					
29	ข้าพเจ้าพยายามเล่นเปียโนให้ได้ขั้นสูงสุด.....					
30	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรู้เทคนิคการเล่นเปียโน.....					
31	ข้าพเจ้าสนใจที่จะเรียนรู้อย่างเป็นระบบ					
32	ข้าพเจ้าไม่สนใจเรียนบทเรียนพื้นฐาน เพราะน่าเบื่อ					
33	ข้าพเจ้ามีความรอบคอบในการฝึกซ้อมบทเพลง					

ขอขอบคุณผู้เรียนเปียโนทุกท่านที่กรุณาตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ข

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามบุคลิกภาพ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	3.39	11.	3.36
2.	2.94	12.	2.96
3.	2.34	13.	4.67
4.	3.20	14.	2.89
5.	2.94	15.	3.74
6.	3.82	16.	3.77
7.	6.20	17.	3.03
8.	2.89	18.	4.38
9.	3.69	19.	2.98
10.	3.03	20.	3.46

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .52

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน (ด้านความคิด)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	5.04	8.	5.03
2.	4.54	9.	4.85
3.	5.04	10.	5.85
4.	2.78	11.	2.67
5.	4.80	12.	5.22
6.	4.46	13.	3.98
7.	5.19	14.	4.39

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .88

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายข้อของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน
(ด้านความรู้สึก)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	5.47	8.	7.39
2.	5.16	9.	4.38
3.	5.99	10.	3.53
4.	4.85	11.	6.48
5.	5.81	12.	5.06
6.	7.83	13.	4.00
7.	10.04	14.	3.96

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายข้อของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเล่นเปียโน
(ด้านแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม)

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	6.90	7.	4.55
2.	5.40	8.	7.64
3.	5.50	9.	4.36
4.	3.71	10.	4.04
5.	3.51	11.	3.74
6.	5.43	12.	4.68

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .86

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	3.49	8.	4.30
2.	2.50	9.	4.92
3.	6.51	10.	4.98
4.	3.26	11.	7.12
5.	2.61	12.	3.57
6.	3.12	13.	4.11
7.	2.63	14.	3.15

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .78

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	5.60	5.	3.92
2.	8.41	6.	2.63
3.	3.29	7.	4.57
4.	3.96	8.	3.40

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .90

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามลักษณะกายภาพ

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	2.84	6.	7.09
2.	3.36	7.	3.72
3.	2.34	8.	5.37
4.	4.52	9.	2.75
5.	4.47	10.	6.64

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .82

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนกับอาจารย์

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	6.27	8.	7.74
2.	3.19	9.	4.45
3.	4.05	10.	4.86
4.	4.18	11.	4.79
5.	4.35	12.	4.28
6.	3.49	13.	3.38
7.	7.07	14.	2.63

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .91

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) เป็นรายชื่อของแบบสอบถามแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้
เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1.	3.31	18.	7.46
2.	6.30	19.	6.06
3.	3.75	20.	5.90
4.	2.89	21.	6.72
5.	3.09	22.	5.40
6.	3.09	23.	6.72
7.	6.53	24.	4.09
8.	3.27	25.	6.56
9.	3.80	26.	5.02
10.	4.65	27.	6.96
11.	3.89	28.	3.66
12.	5.09	29.	5.08
13.	5.61	30.	5.06
14.	3.60	31.	7.40
15.	5.84	32.	3.92
16.	6.34	33.	5.04
17.	2.90		

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .93

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาว เบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ
วันเดือนปีเกิด	4 กรกฎาคม 2511
สถานที่เกิด	โรงพยาบาลลพบุรี อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	11/ 164 ลาดปลาเค้า 36 ถนนลาดปลาเค้า แขวงจรเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10230 โทรศัพท์ 0 - 2940 - 4645
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์สอนเปียโนและเจ้าของสถาบันดนตรีเอกชน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	11/ 164 ลาดปลาเค้า 36 ถนนลาดปลาเค้า แขวงจรเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10230 โทรศัพท์ 0 - 2940 - 4645
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2531	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรมศิลปากร
พ.ศ. 2534	ปริญญาตรี การศึกษบัณฑิต (ดุริยางค์ศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2547	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร